

СИЛНИ

ПЕЛМЪНИ

Трънки Сметки

ЕДНА ИСТОРИЯ ЗА СИЛАТА НА ВЛАСТТА И ОТМЪЩЕНИЕТО.

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СИДНИ ШЕЛДЪН ТЪНКИ СМЕТКИ

Превод: Емилия Желязкова

chitanka.info

С неочакваните обрати, характерни за големите му бестселъри, Сидни Шелдън разказва историята на двама души с изключителни характери — мъж и жена, обречени да се сблъскат. Красивата Лесли Стюарт научава, че за някои мъже властта е като любовен еликсир. А блестящият Оливър Ръсел, губернатор на малък щат в американския юг, открива причината за яростта на отхвърлената жена. Тънки сметки въвежда читателя в две от най-властните и безмилостни институции в Америка — света на политиката, с неговите скандали и корупция и този на вестникарската индустрия, където често словото се използва за погубване на хора.

Сидни Шелдън е единственият писател, спечелил наградите ОСКАР, ТОНИ и ЕДГАР, а в последната книга на Рекордите на Гинес фигурира като най-превеждания писател в света.

ПЪРВА ГЛАВА

На първата страница в дневника на Лесли Стюарт пишеше:

Мило дневниче, тази сутрин срещнах човека, за когото ще се омъжа.

Изречението беше кратко и оптимистично, без да загатва дори за драматичните събития, които щяха да последват.

Беше един от онези рядко щастливи дни, когато нищо не можеше да тръгне наопаки. Лесли Стюарт не се интересуваше от астрология, но тази сутрин, докато прелистваше „Лексингтън Хералд Лийдър“, погледът ѝ беше привлечен от хороскопа на Золтер в рубриката за астрология. В него пишеше:

ЗА ЛЪВОВЕТЕ (23 ЮЛИ — 22 АВГУСТ).
НОВОЛУНИЕТО СЕ ОТРАЗЯВА НА ЛЮБОВНИЯ ВИ
ЖИВОТ. В МОМЕНТА ТРЯБВА ДА ОТДЕЛИТЕ ГОЛЯМО
ВНИМАНИЕ НА ЕДНО ВЪЛНУВАЩО НОВО СЪБИТИЕ
В ЖИВОТА СИ. ЗНАКЪТ, КОЙТО ВИ ПОДХОЖДА, Е
ДЕВА. ДНЕСНИЯТ ДЕН ЩЕ БЪДЕ ЗНАМЕНАТЕЛЕН.
БЪДЕТЕ ГОТОВИ ДА МУ СЕ НАСЛАДИТЕ.

„Бъдете готови да се насладите на какво? — кисело си помисли тя. И днешният ден с нищо нямаше да е по-различен от другите. — Астрологията е просто залъгалка за наивници.“

Лесли Стюарт отговаряше за връзките с обществеността и рекламата на фирмата на Бейли и Томкинс в Лексингтън, щата Кентъки. За същия следобед имаше насрочени три срещи, първата с производителите на изкуствени торове „Кентъки Фъртилайзър Къмпани“, чиито служещи много радушно приеха новата рекламна кампания, която им подготвяше. Особено им харесваше началото: Ако

искате да помиришете розите... Втората среща беше с развъждащата расови коне ферма „Брийдърс Стъд“, а третата — с възглищната компания „Лексингтън Коул“. Знаменателен ден ли?

Лесли Стюарт беше около трийсетгодишна, изключително красива жена — с божествено тяло, сиви очи, високи скули и дълга мека коса с лешников цвят.

— Ако наред с ум и вагина притежаваш и красота, светът е твой — беше й казал някога един неин приятел.

Лесли Стюарт беше красива, коефициентът ѝ за интелигентност беше далеч над средния, а природата се беше погрижила за останалото. Но тя намираше красотата си за недостатък. Мъжете постоянно или ѝ се натрапваха, или пък ѝ правеха предложения, но малцина си даваха труда да се опитат да я опознаят.

Освен двете секретарки, които работеха в „Бейли и Томкинс“, Лесли беше единствената жена във фирмата. Останалите двадесет служители бяха мъже. Необходимо ѝ беше по-малко от седмица, за да разбере, че е по-интелигентна от всички тях. Това откритие реши да запази за себе си.

В началото всеки един от двамата партньори се опита да я вкара в леглото си.

— Още веднъж да ми намекнете, и напускам — заяви тя и така беше сложен край на мераците им. Младата жена беше прекалено ценен кадър, за да си позволят да я изпуснат.

През първата ѝ работна седмица по време на почивката за кафе тя разказа на колегите си един виц.

— Трима мъже попаднали на дух-жена, която обещала на всеки да изпълни по едно желание. Първият мъж казал: „Иска ми се да съм с двадесет и пет процента по-умен.“ Духът примигнал и мъжът възкликнал: „Хей, вече се чувствам по-умен.“ Вторият мъж казал: „Иска ми се да съм с петдесет процента по-умен.“ Духът примигнал и мъжът възкликнал: „Чудесно! Мисля, че сега знам неща, които преди не знаех.“ Третият мъж казал: „Иска ми се да съм със сто процента по-умен.“ Духът пак примигнал, а мъжът се превърнал в жена.

Лесли погледна в очакване мъжете на масата. Те всички се бяха втренчили в нея с леден поглед. Ясно.

Знаменателният ден, който астрологът обещавахе, започна в единадесет часа същата сутрин. Джим Бейли влезе в малкия претъпкан кабинет на Лесли.

— Имаме нов клиент — заяви той. — Искам ти да го поемеш.

Тя вече беше натоварена с повече работа от всеки друг във фирмата, но беше достатъчно опитна, за да не протестира.

— Чудесно. За какво става дума?

— Не е какво, а кой. Сигурно си чула за Оливър Ръсел?

Всички бяха чували за Оливър Ръсел — местен адвокат и кандидат за губернатор. Плакати с лика му бяха разлепени из целия Кентъки. Блестящ адвокат, на тридесет и пет години той беше най-търсеният ерген в щата. Канеха го да изрази отношението си по най-големите телевизионни канали в Лексингтън и по-популярните местни радиостанции. Поразително красив, с черна непослушна коса, тъмни очи, атлетично тяло и топла усмивка, за него се говореше, че е спал едва ли не с всички жени в Лексингтън.

— Да, слушала съм за него. И какво ще му правим?

— Ще се опитаме да му помогнем да стане губернатор на Кентъки. Всеки момент ще пристигне тук.

Оливър Ръсел пристигна няколко минути по-късно. На живо беше още по-привлекателен.

Когато го представиха на Лесли, той топло се усмихна.

— Много съм слушал за вас. Толкова се радвам, че вие ще се заемете с кампанията ми.

Той изобщо не беше това, което тя очакваше. В този човек имаше нещо поразително искрено. В първия миг не знаеше какво да му отговори.

— А-а... благодаря. Моля, заповядайте.

Оливър Ръсел седна.

— Да започнем отначало — предложи Лесли. — Защо се кандидатира за губернатор?

— Много е просто. Кентъки е чудесен щат. Знаем го, защото живеем тук и можем да се наслаждаваме на магията му, но в по-

голямата част от страната ни смятат за селяндури. Искам да променя това мнение. Кентъки може да предложи повече, отколкото десет други щата, взети заедно. Историята на тази страна започва тук. Имаме една от най-старите сгради-капитолии в Америка. Кентъки е дал на тази страна двама президенти. Това е земята на героите-каубои Даниъл Буун, Кит Карсън и съдията Рой Бийн. Имаме най-красивата природа в света — невероятни пещери, реки, ливади. Искам всичко това да стане достояние на света.

Говореше пламенно и Лесли внезапно се почувства привлечена от него. Тя се сети за рубриката за зодиите. *Новолунието се отразява на любовния ви живот. Днешният ден ще бъде знаменателен. Бъдете готови да му се насладите.*

— Кампанията няма да въздейства на хората — казваше Оливър Ръсел, — ако вие не сте убедена в това толкова пламенно, колкото и аз.

— Убедена съм — увери го Лесли. Дали не беше прибързано? — Наистина я очаквам с нетърпение. — За миг тя се поколеба. — Може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Каква зодия сте?

— Дева.

Когато Оливър Ръсел си тръгна, Лесли отиде в кабинета на Джим Бейли.

— Харесва ми. Наистина проявява загриженост. Смятам, че от него ще излезе чудесен губернатор.

Той я погледна замислено.

— Няма да е лесно.

— Така ли? Защо? — изненада се тя.

Бейли сви рамене.

— Не знам. Става нещо, което не мога да си обясня. Сигурно си видяла Ръсел по плакатите и по телевизията?

— Да.

— Ами с това вече е свършено.

— Не разбирам. Защо?

— Носят се всякакви слухове. Твърди се, че някой стоял зад Ръсел и финансирал кампанията му, а после изведнъж го отрязал.

— По средата на много успешна кампания. Не разбирам, Джим.

— Знам.

— Защо е дошъл при нас?

— Държи да стане губернатор. Амбициозен е. Освен това смята, че може нещо да промени. Но предупреди, че няма средства за голяма кампания. Не може вече да си позволи да се появява по телевизията. Затова ще се наложи да се ограничим с уреждането на интервюта, публикуването на статии по вестниците и други. — Поклати глава. — Губернаторът Адисън харчи цяло състояние по кампанията си. През последните две седмици рейтингът на Ръсел главоломно пада. Жалко. Добър адвокат е. Готов е да работи дори и без хонорар. Смятам, че от него ще излезе и добър губернатор.

Същата вечер Лесли написа в дневника си: *Мило дневниче, тази сутрин срещнах човека, за когото ще се омъжа.*

Детството на Лесли Стюарт беше като по филмите. Тя беше изключително интелигентно дете. Баща ѝ беше професор по английски в Лексингтън Къмюнити Колидж, а майка ѝ — домакиня. Бащата на Лесли беше красив, благороден и интелигентен. Беше любящ баща и се грижеше семейството му да прекарва почивките си заедно и заедно да пътуват. Обожаваше дъщеря си. „Ти си момичето на татко“ — често ѝ казваше. Казваше ѝ колко е красива и я хвалеше за оценките, поведението, приятелките. В неговите очи Лесли не можеше да сгреша. За деветия ѝ рожден ден ѝ купи красива кафява кадифяна рокля с дантелени маншети. Караше я да си я облича и я показваше на приятелите си, които идваха на вечеря. „Не е ли красавица?“ — питаше той.

Дъщеря му го обожаваше.

Чудесният свят на Лесли внезапно изчезна. Една сутрин майка, ѝ със сълзи на очи я накара да седне.

— Миличко, баща ти... ни напусна.

Първоначално тя не я разбра.

— Кога ще се върне?

— Няма да се връща.

Всяка нейна дума пронизваше Лесли като с нож.

„Майка ми го е прогонила“ — помисли си тя. Изпитваше съжаление към нея, защото сега щеше да има развод и битка за настояничество. Баща ѝ никога нямаше да я изостави. Никога. „Ще дойде да ме вземе“ — казваше си.

Но минаха седмици, а той не идваше. „Не му позволяват да ме вижда — реши Лесли. — Мама го наказва.“

Наложи се възрастната ѝ леля да ѝ съобщи, че няма да има битка за настояничество. Баща ѝ се бил влюбил в една вдовица, която преподавала в университета, и отишъл да живее при нея, в къщата ѝ на Лаймстоун Стрийт.

Един ден, когато бяха излезли на пазар, майка ѝ ѝ показа къщата и горчиво изрече:

— Ето там живеят.

Лесли реши да посети баща си. „Когато ме види — мислеше си тя, — ще му се прииска да се върне у дома.“

Един петък след училище тя отиде до къщата на Лаймстоун Стрийт. Вратата отвори момиче на нейната възраст. Беше облечено в кафява кадифяна рокля с дантелени маншети. Лесли ужасена се втренчи в него. Момиченцето любопитно я наблюдаваше.

— Ти коя си?

Лесли избяга.

През следващата година майка ѝ се затвори в себе си и загуби желание за живот. Лесли си мислеше, че „да умреш от разбито сърце“ е безсмислена фраза, но тя безпомощно наблюдаваше как майка ѝ чезне. След смъртта ѝ, когато хората я питаха от какво е починала майка ѝ, тя отговаряше:

— От разбито сърце.

Тогава взе решение, че няма да позволи на никой мъж да ѝ причини същото.

След смъртта на майка си отиде да живее при леля си. Завърши с отличие гимназията „Брайън Стейтън“ и университета в Кентъки. През последната година в колежа беше провъзгласена за кралица на красотата и отхвърли редица предложения на агенции за модели.

Лесли изживя две кратки авантюри — първата с един колежански футболен герой, а другата с преподавателя ѝ по икономика. Беше по-умна и от двамата и те бързо ѝ омръзнаха.

Точно преди да се дипломира, леля ѝ почина. Лесли завърши и подаде молба за работа в агенцията за реклама и връзки с обществеността „Бейли и Томкинс“. Агенцията се помещаваше на Вайн Стрийт в тухлена сграда с покрив от медна ламарина и фонтанче в двора.

Джим Бейли, старшият сътрудник, прегледа кратката биография на Лесли и кимна:

- Много внушително. Имате късмет. Нуждаем се от секретарка.
- Секретарка? Надявах се...
- Да?
- Нищо.

Лесли почна като секретарка, водеше протокола на всички събрания, но през цялото време се мъчеше да измисля начини за подобряване на рекламните кампании, които компанията предлагаше. Една сутрин тя чу един от рекламния отдел да казва:

— Измислил съм страхотен фирмен знак за етикетите на производителите на говеждо с чили „Ранчо“. На етикета на консервата показваме снимка на каубой, който хваща с ласо крава. Това говори, че говеждото е прясно и...

„Какво ужасно предложение“ — помисли си Лесли.

Всички я бяха зяпнали и за свой ужас тя осъзна, че го е изрекла на глас.

— Бихте ли пояснили, млада госпожице?

— Аз... — Искаше ѝ се да потъне вдън земя. Всички очакваха отговора ѝ. Лесли си пое дълбоко дъх. — Когато хората си купуват месо, не искат да им се напомня, че е от мъртво животно.

В стаята се възцари гробно мълчание. Джим Бейли се прокашля.

— Ще трябва да пообмислим този въпрос малко по-обстойно.

През следващата седмица по време на събрание за начините за реклама на някакъв нов козметичен сапун един от служителите

отбеляза:

— Ще използваме момичета, спечелили конкурси за красота.

— Извинете — плахо каза Лесли, — мисля, че това вече са го правили. Защо да не използваме красиви стюардеси от цял свят, за да покажем, че нашият козметичен сапун се ползва по целия свят?

След този случай мъжете вече започнаха да се съветват с нея.

Една година по-късно тя вече беше младши сътрудник, а след още две години започна да отговаря за рекламата и за връзките с обществеността.

Кампанията на Оливър Ръсел беше първото истинско предизвикателство за Лесли в агенцията. Две седмици след неговото посещение Бейли ѝ намекна, че може би ще е по-добре да не се заемат с тази кампания, защото Ръсел не можеше да си позволи да плати обичайната за агенцията такса, но тя го убеди да не го правят.

— Наречи го доброволен труд — каза.

Бейли я изгледа за момент.

— Добре.

Лесли и Оливър Ръсел седяха на една пейка в Траянгъл Парк. Беше хладен есенен ден, а от езерото подухваше лек ветреца.

— Мразя политиката — каза той.

— Тогава защо, за бога, си... — изгледа го изненадано тя.

— Защото искам да променя системата, Лесли. Превзели са я лобисти и големи компании, които издигат на власт неподходящи хора, а после ги контролират. Искам да направя много неща — изрече с плам. — Хората, които управляват страната, са я превърнали в пенсионерски клуб. Повече се грижат за себе си, отколкото за държавата. Не бива да е така и аз ще се опитам да го променя.

Докато ѝ говореше, Лесли си мислеше: „Той наистина може да го направи.“ Толкова заразителен беше ентузиазмът му. Не беше изпитвала подобно нещо към друг мъж и това я опияняваше. Нямахше как да разбере какво изпитваше той към нея. „Винаги се държи твърде официално. — Струваше ѝ се, че до пейката постоянно идват хора да се ръкуват с Оливър и да му пожелаят успех. Жените обикновено

гневно я стрелкаха с поглед. — Явно всички те са излизали с него — помисли си. — Вероятно всички те са спали с него. Е, това не ми влиза в работата.“

Беше чула, че наскоро се е разделил с приятелката си — дъщеря на някакъв сенатор. Почуди се какво ли се беше случило. И това не ѝ влизаше в работата.

Кампанията на Оливър вървеше зле. Тъй като нямаше средства, за да плаща на сътрудниците си и на телевизията, радиото или за реклами във вестниците, беше невъзможно да се състезава с губернатора Кари Адисън, чийто лик като че ли беше навсякъде. Лесли уреди Оливър да се появи на служебни пикници, по фабрики и на десетина обществени мероприятия, но ѝ беше ясно, че тези прояви бяха без особено значение, и това я изнервяше.

— Видя ли последните проучвания на общественото мнение? — попита я Джим Бейли. — Твоето момче смъква графиките.

„Да можех само да го предотвратя“ — помисли си тя.

Лесли и Оливър вечеряха в ресторант „Ше Ну“.

— Не се получава, нали? — тихо попита той.

— Все още има много време — успокои го тя. — Когато избирателите те опознаят...

— И аз следя проучванията на общественото мнение — поклати глава той. — Искам да ти кажа, че високо ценя всичко, което се опита да направиш за мен, Лесли. Наистина си страхотна.

Младата жена седеше срещу него и си мислеше: „Той е най-прекрасният мъж, когото някога съм познавала, а не мога да му помогна. — Искаше ѝ се да го вземе в обятията си, да го задържи и да го утеши. — Да го утеша? Кого ли заблуждавам?“

Една жена, един мъж и две малки момиченца се приближиха до масата им.

— Оливър! Как си? — човекът, който изрече това, беше на около четирийсет години, изглеждаше добре и носеше черна превръзка на окото, което му придаваше вид на добродушен пират.

Оливър стана и подаде ръка.

— Здравей, Питър. Искам да се запознаеш с Лесли Стюарт.
Питър Тейгър.

— Приятно ми е, Лесли. — Мъжът кимна по посока на семейството си. — Това е жена ми Бетси, това е Елизабет, а това — Ребека. — В гласа му се четеше неимоверна гордост.

— Страшно съжалявам за това, което се случи — обърна се той към Оливър. — Много жалко, наистина. Крайно неприятно ми беше да го направя, но нямах друг избор.

— Разбирам, Питър.

— Ако има нещо, с което да мога да ти бъда полезен...

— Няма нищо. Всичко е наред.

— Знаеш, че ти мисля само доброто.

На път за вкъщи Лесли попита:

— За какво толкова ставаше дума?

Оливър понечи да ѝ отговори, но се отказа.

— Не е важно.

Лесли живееше в елегантен едностаен апартамент във винарския район на Лексингтън. Когато се приближиха до сградата, Оливър колебливо каза:

— Лесли, знам, че агенцията ти ме пое почти безплатно, но честно казано, мисля, че си губиш времето. Може би ще е по-добре, ако се откажа.

— Не — възрази тя пламенно и сама се изненада от реакцията си. — Не можеш да се откажеш. Ще намерим начин, който да ти осигури успеха.

Оливър се обърна, за да я погледне.

— Наистина не ти е безразлично, нали?

„Да не би случайно да влагам прекалено много чувства?“

— Да — тихо отвърна. — Наистина не ми е безразлично.

Когато стигнаха до апартамента, тя си пое дълбоко дъх:

— Искаш ли да влезеш?

Той продължително я изглежда.

Не би могла да каже кои направи първия ход. Единственото нещо, което си спомняше, беше, че се събличаха един друг и че тя беше в обятията му, че се любиха буйно и нетърпеливо, а след това бавно и с наслада потъваха в един безкраен ритъм и екстаз. Това беше най-хубавото чувство, което Лесли беше изпитвала.

Тази нощ бе като вълшебство. Оливър бе ненаситен, едновременно даваше и вземаше. В него имаше нещо животинско и Лесли си помисли: „О, боже, и аз съм като животно!“

Сутринта, докато закусваха портокалов сок, бъркани яйца, препечени филийки и бекон, Лесли каза:

— В петък има пикник на езерото Грийн Ривър, Оливър. Ще се съберат хора. Ще уредя да изнесеш реч. Ще откупим малко ефирно време, за да кажем по радиото на всички, че ще бъдеш там. После ще...

— Лесли — запротестира той. — Нямам пари за това.

— О, не се притеснявай — весело изрече тя. — Агенцията ще плати.

Знаеше, че нямаше никакви изгледи агенцията да покрие разносните. Възнамеряваше сама да го направи. Щеше да каже на Джим Бейли, че парите са дарени от поддръжник на Ръсел. А и това щеше да е самата истина. „Готова съм на всичко, за да му помогна“ — помисли си тя.

На пикника на езерото Грийн Ривър присъстваха двеста души, а речта на Оливър беше блестяща.

— Половината от хората в тази страна не гласуват — заяви той. — Статистиките сочат, че в сравнение с другите индустриални страни у нас гласоподавателите са най-пасивни — по-малко от петдесет процента. Ако искате нещата да се променят, вие отговорно трябва да се заемете с това. Но всъщност възможността да гласуваш не е само отговорност, това е привилегия. Наближават избори. Няма значение дали ще предпочетете мен или моя противник. Просто гласувайте.

Последваха бурни аплодисменти.

Лесли уреждаше Ръсел да произнася речите си пред възможно най-многобройна публика. Той откри детската клиника, после мост, води разговори с женски групи, профсъюзи, държа речи на благотворителни мероприятия и в старчески домове. Независимо от това рейтингот му спадаше. Когато беше свободен, двамата с Лесли отделяха време за себе си. Разходиха се с конски файтон в Траянгъл Парк, прекараха събота следобед на пазара за антики и вечеряха в „Ала Люси“. Оливър ѝ подаряваше цветя по случай някой местен празник и оставяше романтични съобщения на телефонния ѝ секретар: „Скъпа, къде си? Липсваш ми, липсваш ми, липсваш ми. Лудо съм влюбен в телефонния ти секретар. Имаш ли представа колко секси звучи? Мисля, че сигурно е незаконно да съм толкова щастлив. Обичам те.“

За Лесли не беше от значение къде ходеха — на нея просто ѝ харесваше да е с него.

Едно от най-интересните им преживявания беше спускането със сал по река Ръсел Форк. Всичко беше като на шега, докато реката не започна да се бунтува в подножието на планината под един огромен праг, от който започваше поредица оглушителни, зашеметяващи вертикални спускания в бързеите — метър и половина... два метра и половина... близо три метра... на ужасяващото разстояние от само един сал. Пътуването отне три часа и половина, а когато най-последъпиха на брега, Лесли и Оливър бяха премръзнали от студ и доволни, че са останали живи. Не можеха да се откъснат един от друг. Любиха се в бунгалото, на задната седалка на колата му, в гората.

Една вечер в началото на есента Оливър я покани на вечеря в дома си, чудесна къща във Версай, малко градче до Лексингтън. Имаше пържоли на скара, мариновани в соев сос, чесън и подправки, поднесени с печен картоф, салатата и чудесно червено вино.

— Ти си чудесен готвач — каза му Лесли и се притисна в него. — Всъщност всичко у теб е чудесно, скъпи.

— Благодаря ти, любов моя. — Той се сети за нещо. — Имам малка изненада за теб, която искам да опиташ.

Отиде в спалнята и се върна с малко шишенце прозрачна течност.

— Ето я — каза ѝ.

— Какво е това?

— Чула ли си за „Екстази“?

— Да съм чула ли? Та аз съм си в екстаз.

— Искам да кажа наркотика „Екстази“. Това е течен „Екстази“. Твърдят, че засилва сексуалното желание.

Лесли се намръщи.

— Скъпи, ние нямаме нужда от това. Може да е опасно. — Колебливо попита: — Често ли го използваш?

Оливър се засмя.

— Всъщност не. Не ме гледай така. Един приятел ми го даде и ми каза да го пробвам. Щеше да ми е за пръв път.

— Хайде да няма пръв път. Би ли го изхвърлил?

— Права си. Разбира се, че ще го изхвърля. — Той отиде в тоалетната и миг по-късно тя чу, че пуска водата. Оливър се върна.

— Няма го вече. — Широко ѝ се усмихна. — На кого ли му е притрябвал „Екстази“ в шишенце? Ще ти го предложи в по-хубава разфасовка.

След това той я взе в обятията си.

Лесли беше чела любовни истории и слушала любовни песни, но нищо не я беше подготвило за невероятното преживяване. Винаги си беше мислила, че любовната поезия е сантиментална глупост, несбъднати мечти. Сега обаче светът ѝ се стори по-шарен, по-красив. Всичко сякаш беше докоснато от вълшебство, а вълшебството беше Оливър Ръсел.

Една неделна сутрин двамата отидоха на излет в междущатския парк „Брейкс“ и спряха, за да се насладят на забележителната природа, която ги заобикаляше.

— Никога не съм се изкачвала по тази пътека — каза Лесли.

— Мисля, че ще ти хареса.

Докато заобикаляха един остър завой, Лесли изумена спря. На средата на пътеката имаше написана на ръка табелка: ЛЕСЛИ, ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ ЛИ ЗА МЕН?

Сърцето ѝ силно заби. Тя се обърна към Оливър, но нищо не можа да изрече.

Той я привлече в обятията си.

— Ще кажеш ли да?

„Откъде на мен тоя късмет?“ — почуди се Лесли. Силно го прегърна и прошепна:

— Да, скъпи. Разбира се, че ще се омъжа за теб.

— Опасявам се, че не мога да ти обещаая, че ще станеш съпруга на губернатор, но пък съм доста добър адвокат.

Тя се притисна в него и прошепна:

— Това ме устройва.

Няколко дни след това Лесли се готвеше за среща с Оливър, когато той ѝ позвъни.

— Скъпа, страшно съжалявам, но имам лоши новини. Довечера съм на събрание и ще трябва да отложа вечерята. Ще ми простиш ли?

— Простено ти е — отвърна тя и се усмихна.

На следващия ден ѝ попадна един брой на „Стейт Джърнъл“, в който пишеше: **ЖЕНСКО ТЯЛО, НАМЕРЕНО В РЕКА КЕНТЪКИ.** Историята продължаваше: „Рано тази сутрин голото тяло на двайсетгодишна жена беше открито от полицията в река Кентъки, на двайсет километра източно от Лексингтън. В момента се извършва аутопсия за установяване на причината за смъртта...“

Лесли тръпнеше от ужас, докато четеше: „Да умре толкова млада. Дали е имала любовник? Съпруг? Какъв късмет имам, че съм жива и толкова щастлива и обичана.“

Като че ли цял Лексингтън говореше за предстоящата сватба. В малкия град всички познаваха Оливър Ръсел. Освен това те бяха блестяща двойка — Оливър тъмнокос и хубавец, а Лесли с прекрасно лице и фигура и тъмноруса коса. Новината се разпространи невероятно бързо.

— Дано той да разбере какъв късмет извади — отбеляза Джим Бейли.

Младата жена се усмихна.

— И двамата имаме късмет.

— Да не би да избягаш с него?

— Не. Оливър иска да се оженим официално. Церемонията ще бъде в параклиса на църквата „Калвъри“.

— И кога ще се състои щастливото събитие?

— След шест седмици.

Няколко дни по-късно в статия на първа страница на „Стейт Джърнъл“ пишеше: „От аутопсията стана ясно, че жената, открита в река Кентъки, идентифицирана като Лиса Бърнет, Секретарка в една юридическа кантора, е починала вследствие свръхдоза от опасния забранен наркотик, познат като течен «Екстази»...“

Течен „Екстази“. Лесли си спомни вечерта с Оливър и си помисли: „Какъв късмет, че той тогава изхвърли шишенцето.“

Следващите няколко седмици бяха изпълнени с трескави приготовления за сватбата. Толкова много неща имаше да се вършат. Изпратиха покани на двеста човека. Лесли избра тоалета на шаферката си. За себе си напазарува от супермаркета „Файет Мол“ на Никълъсвил Роуд. Избра си дълга рокля с шлейф, подходящи обувки и дълги ръкавици.

Оливър си поръча черно сако с раиран панталон, сива жилетка, бяла риза с обикновена яка и широка вратовръзка. Шафер му беше един адвокат от неговата фирма.

— Всичко е готово — каза ѝ той. — Уредих приема след церемонията. Почти всички приеха.

Лесли леко потръпна.

— Нямам търпение, скъпи.

Седмица преди сватбата Оливър дойде една вечер в апартамента на Лесли.

— Опасявам се, че възникна нещо, Лесли. Един мой клиент има неприятности. Ще ми се наложи да отида в Париж, за да оправя нещата.

— Париж? За колко време?

— Няма да отнеме повече от два-три дни, най-много четири. Ще съм се върнал доста преди сватбата.

— Кажи на пилота да бъде внимателен.

— Обещавам.

Когато той си тръгна, тя взе вестника от масата и механично го отвори на хороскопа на Золтер. Там пишеше:

ЗА ЛЪВОВЕТЕ (23 ЮЛИ — 22 АВГУСТ). ДЕНЯТ НЕ Е ПОДХОДЯЩ ЗА ПРОМЯНА НА ПЛАНОВЕТЕ. ПОЕМАНЕТО НА РИСКОВЕ МОЖЕ ДА ДОВЕДЕ ДО СЕРИОЗНИ ПРОБЛЕМИ.

Лесли отново разтревожена прочете хороскопа. Изкушаваше се да се обади на Оливър и да му каже да не тръгва. „Но това е абсурдно — помисли си тя. — Това е просто един хороскоп.“

До понеделник Оливър не се обади. Тя позвъни в кантората му, но там нищо не знаеха. Във вторник пак нищо. Лесли започна да се притеснява. В четири часа в сряда сутринта я събуди продължителният звън на телефона. Веднага се изправи в леглото и си помисли: „Оливър е! Слава богу!“ Знаеше, че трябва да му се сърди, че не ѝ се беше обадил по-рано, но в момента това беше без значение.

Вдигна слушалката.

— Оливър...

Непознат мъжки глас попита:

— Лесли Стюарт ли е на телефона?

Изведнъж я побиха тръпки.

— Кой... кой се обажда?

— Ал Тауърс от „Асошиейтед Прес“. Пускаме една информация по телеграфа, госпожице Стюарт, и искахме да чуем вашето мнение.

Нещо ужасно се беше случило. Оливър беше мъртъв.

— Госпожице Стюарт?

— Да — едва успя да прошепне.

— Можем ли да цитираме ваше изказване?

— Да ме цитирате?

— За женитбата на Оливър Ръсел с дъщерята на сенатора Тод Дейвис в Париж?

За миг ѝ се стори, че стаята се завъртя.

— Вие бяхте сгодена за господин Ръсел, нали? Ако можем да ви цитираме...

Тя седеше като вкаменена.

— Госпожице Стюарт?

Най-после успя да върне гласа си.

— Да. Аз... аз им желая щастие.

Бавно затвори слушалката. Това бе някакъв кошмар. Ще се събуди след минути и ще открие, че е сънувала.

Но това не беше сън. Отново я бяха изоставили. „Баща ти няма да се върне.“ Отиде в банята и се загледа в бледото си отражение в огледалото. „Пускаме една информация по телеграфа.“ Оливър се беше оженил за друга. „Защо? С какво сгреших? Как съм, му изменила?“ Дълбоко в себе си обаче тя знаеше, че Оливър ѝ беше изменил. Нямаше го. Как щеше да посрещне деня?

Когато Лесли отиде в агенцията същата сутрин, всички полагаха огромни усилия да не я гледат. Тя влезе в кабинета на Джим Бейли.

Той погледна бледото ѝ лице и каза:

— Не трябваше да идваш днес, Лесли. Защо не си отидеш у дома и...

Тя пое дълбоко дъх:

— Не, благодаря. Ще се оправя.

Новинарските емисии по радиото и телевизията и следобедните вестници съобщаваха подробно за сватбата в Париж. Сенаторът Тод Дейвис без съмнение беше най-влиятелният гражданин на Кентъки, а омъжването на дъщеря му за Ръсел, който бе изоставил Лесли, беше голяма новина.

Телефоните в кабинета на Лесли не преставаха да звънят.

— Обаждаме се от „Куриър Джърнъл“, госпожице Стюарт. Може ли да направите изявление за сватбата?

— Да. Единственото нещо, което ме интересува, е щастието на Оливър.

— Но вие и той щяхте да се...

— Щеше да бъде грешка. Дъщерята на сенатора Дейвис първа е влязла в живота му. Очевидно той не е успял да я забрави. Желая и на двамата щастие.

— Обаждаме се от „Стейт Джърнъл“ във Франкфорт...

Продължаваше в същия дух.

На Лесли ѝ се струваше, че половината град я съжалява, а другата половина злорадства за това, което ѝ се беше случило. Където и да отидеше, хората прекъсваха разговорите си и започваха да си шепнат. Тя твърдо беше решила да не показва чувствата си.

— Как можяхте да му позволите да ви...

— Когато обичаш някого истински — твърдо казваше Лесли, — искаш той да е щастлив. Оливър Ръсел е най-добрият човек, когото съм познавала. Желая и на двамата щастие.

Тя изпрати писма, в които се извиняваше на всички, получили покана за сватбата, и върна подаръците им.

Лесли очакваше и същевременно се ужасяваше от телефонния разговор с Оливър. И все пак, когато той се обади, тя не беше готова.

— Лесли... Не знам какво да кажа.

— Вярно е, нали?

— Да.

— В такъв случай няма какво да се каже.

— Просто исках да ти обясня как се случи. Преди да те срещна, с Джан бяхме почти сгодени. И когато я видях отново... аз... осъзнах, че все още я обичам.

— Разбирам, Оливър. Дочуване.

След пет минути секретарката ѝ позвъни:

— Обаждане за вас на първа линия, госпожице Стюарт.

Тя вдигна слушалката.

Мъж с плътен южняшки глас попита:

— Госпожица Стюарт?

— Да.

— Обажда се Тод Дейвис. Мисля, че двамата трябва да си поговорим.

Тя се поколеба.

— Господин сенатор, не знам за какво ние...

— Ще ви взема след един час — заяви той и затвори.

Точно след час една лимузина спря пред административната сграда, където Лесли работеше. Шофьорът ѝ отвори вратата. На задната седалка беше сенаторът Дейвис. Той беше изискан на вид с пооредяла бяла коса и мустачки. Стори ѝ се твърде властен. Дори и през есента носеше бял костюм и бяла широкопола сламена шапка. Беше типичен представител на една отминала епоха, старомоден южняшки джентълмен.

— Вие сте красива млада жена — отбеляза сенаторът Дейвис, когато тя влезе в колата.

— Благодаря — отвърна му хладно.

Лимузината потегли.

— Нямах предвид само външността, госпожице Стюарт. Дочух как сте се справили с цялата гадна история. Сигурно това много ви е разстроило. Не повярвах, когато чух новината. — Продължи гневно: — Какво стана с добрия старомоден морал? Да ви кажа право, Оливър ме отвращава заради гадния начин, по който се е отнесъл с вас. И съм бесен на Джан, че се е омъжила за него. До известна степен се чувствам виновен, защото тя ми е дъщеря. Заслужават се един друг. — Той се задавяше от вълнение.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Познавам Оливър — обади се най-накрая Лесли. — Сигурна съм, че не е искал да ме нарани. Каквото станало... станало. Желая му само най-доброто. Той го заслужава и аз не бих му попречила.

— Много великодушно от ваша страна. — Той я изгледа. — Вие наистина сте забележителна млада дама.

Лимузината беше спряла. Лесли погледна през прозореца. Бяха стигнали „Парис Пайк“ в конната база на Кентъки. В Лексингтън и около него имаше повече от сто ферми, в които се отглеждаха коне, а най-голямата от тях беше собственост на сенатора Дейвис. Виждаха се бели дървени огради, бели площадки за конете с червени оградки и полюшваща се от вятъра трева.

Лесли и сенаторът слязоха от колата и се приближиха до оградата, опасваща хиподрума. Постояха малко и погледаха как се упражняват красивите животни.

Дейвис се обърна към младата жена:

— Аз съм непретенциозен човек. О, знам как ви е прозвучало това, но е истина. Роден съм тук и бих могъл да прекарам остатъка на живота си тук. В света няма такова място. Просто се огледайте наоколо, госпожице Стюарт. Не е ли рай на земята? Можете ли да ме обвините, че не искам да го напусна? Марк Твен е казал, че когато настъпи краят на света, той иска да е в Кентъки, защото той винаги изостава поне с двадесет години. На мен ми се налага да прекарам половината си живот във Вашингтон, а аз го ненавиждам.

— Тогава защо го Правите?

— Защото имам чувство за дълг. Нашите хора ме избраха за Сената и докато не гласуват за друг, аз ще си остана там и ще се мъча да давам най-доброто, на което съм способен. — Неочаквано изрече: — Искам да знаете колко се възхищавам на чувствата ви и на начина, по който се държахте. Ако бяхте решили да създавате проблеми, предполагам, че би се вдигнал голям скандал. Както и да е... аз искам да ви засвидетелствам почитта си.

Лесли го погледна.

— Реших, че може би ви се иска да се махнете за малко, да направите кратка екскурзия в чужбина, да пътувате. Естествено, аз ще поема...

— Моля ви, не го правете.

— Просто исках...

— Знам. Не познавам дъщеря ви, господин сенатор, но ако Оливър я обича, сигурно е нещо специално. Дано са щастливи.

— Мисля, че трябва да ви съобщя, че се връщат тук, за да се оженят повторно — сконфузено изрече той. — Джан иска тук да е църковният им брак.

Това беше като нож в сърцето.

— Ясно. Добре. Няма за какво да се тревожат.

— Благодаря ви.

Сватбата се състоя две седмици по-късно в параклиса на църквата „Калвъри“, където Лесли и Оливър щяха да се венчаят. Храмът беше претъпкан.

Оливър Ръсел, Джан и сенаторът Дейвис стояха пред свещеника. Джан Дейвис беше привлекателна едра брюнетка с аристократично излъчване.

Наближаваше края на церемонията.

— Бог е решил мъжът и жената да се свържат в свещен съюз и докато вървите заедно през живота...

Вратата на църквата внезапно се отвори и вътре влезе Лесли Стюарт. За миг тя постоя в дъното и се заслуша, после отиде до последната пейка.

Свещеникът казваше:

— ... и така, ако на някого е известна причина, поради която тази двойка не бива да встъпва в свещен брачен съюз, нека проговори сега или завинаги да... — Той вдигна очи и видя Лесли. — ... запази тайната.

Всички започнаха да се обръщат към Лесли и си шепнат. Хората предусетиха, че ще станат свидетели на драматична сцена, и църквата се изпълни с внезапно напрежение.

Свещеникът за миг помълча, а после нервно се прокашля.

— В такъв случай в съответствие с властта, която ми е предоставена, аз ви провъзгласявам за мъж и жена. — В гласа му се долавяше дълбоко облекчение. — Можете да целунете булката.

Когато той отново вдигна поглед, Лесли си беше отишла.

В последната бележка в дневника на Лесли Стюарт пишеше:

Мило дневниче, сватбата беше прекрасна. Булката на Оливър е много красива. Носеше бяла рокля от дантела и сатен с бюстие и наметка. Оливър беше много красив. Изглеждаше щастлив. Радвам се.

*Защото преди да приключи с него, ще го накарам да съжалява,
че изобщо се е родил.*

ВТОРА ГЛАВА

Именно сенаторът Тод Дейвис беше уредил помирението на Оливър Ръсел с дъщеря си.

Той беше вдовец, мултимилиардер, притежаваше тютюневи плантации, мини за въглища, петролни полета в Оклахома и Аляска и състезателни коне от световна класа. В ролята си на лидер на мнозинството в Сената той беше един от най-влиятелните мъже във Вашингтон, а това беше петият му мандат. Беше човек, чиито принципи се свеждаха до простичкото: „Никога не забравяй услуга, никога не прощавай обида.“ Гордееше се с това, че има нюх към победителите както на хиподрума, така и в политиката, и отрано беше забелязал Оливър като потенциален лидер. Фактът, че младият мъж щеше да се ожени за дъщеря му, беше неочаквано преимущество, докато, разбира се, Джан необмислено развали работата. Новината за предстоящата сватба между Оливър Ръсел и Лесли Стюарт обезпокои сенатора.

Сенаторът Дейвис за пръв път видя Оливър Ръсел, когато адвокатът се зае е уреждането на някакъв правен въпрос. Сенаторът беше впечатлен. Оливър беше интелигентен, красив, имаше дар-слово и момчешки чар, който привличаше хората. Оттогава Дейвис редовно обядваше с него, а Оливър дори не предполагаше колко внимателно е наблюдаван.

Само месец след като се запознаха, сенаторът повика Питър Тейгър.

— Смятам, че открих следващия ни губернатор.

Тейгър беше искрен човек, израснал в набожно семейство. Баща му бил учител по история, а майка му — домакиня, и всички ходели редовно на църква. Когато бил на единадесет години пътувал е кола с родителите си и малкия си брат, когато спирачките на колата отказали.

Станала катастрофа, в която единственият оцелял бил Питър, който загубил едното си око.

Той вярваше, че Господ го е пожалил, за да може да разпространява Божието слово.

Разбираше динамиката на политиката по-добре от всеки друг. Тейгър знаеше къде се крият гласовете и как да ги спечели. Имаше някакво шесто чувство за това, което хората искаха да чуят, и това, което им беше омръзнало да слушат. Но още по-важен за сенатора Дейвис беше фактът, че Питър Тейгър беше човек, на когото може да се разчита, човек, който държи на думата си. Хората го харесваха. Черната превръзка, която носеше, му придаваше неповторим вид. Това, което беше от най-голямо значение за Тейгър, беше семейството му. Сенаторът никога не беше срещал човек, който толкова да се гордее с жена си и децата си.

Когато Дейвис се запозна с него, той се канеше да започне работа в министерството.

— Толкова много хора имат нужда от помощ, господин сенатор. Искам да направя каквото мога.

Но сенаторът Дейвис го разубеди.

— Помисли си на колко повече хора можеш да помогнеш, като работиш за мен в Сената на Съединените щати.

Изборът беше успешен. Тейгър добре си вършеше работата.

— Човекът, чиято кандидатура за губернатор смятам да издигна, е Оливър Ръсел.

— Адвокатът?

— Да. Той е непринуден. Имам предчувствието, че ако застанем зад него, ще спечели.

— Интересно, господин сенатор.

Двамата започнаха да обсъждат въпроса.

Сенаторът Дейвис разказа на Джан за Оливър Ръсел.

— На момчето му предстои блестящо бъдеще, скъпа.

— На него и миналото му е блестящо, татко. Той е най-големият донжуан в града.

— Е, скъпа, не трябва да обръщаш внимание на клюките. Поканих Оливър на вечеря в петък.

Вечерята в петък вечер мина добре. Оливър беше очарователен и въпреки предубеждението си Джан започна да изпитва симпатия към него. Сенаторът седеше, наблюдаваше ги и задаваше въпроси, с цел да накара Оливър да покаже най-доброто от себе си.

В края на вечерта Джан го покани на вечеря следващата събота.

— С удоволствие — отвърна той.

След тази вечер двамата започнаха да се срещат.

— Скоро ще се оженят — предрече сенаторът пред Питър Тейгър. — Време е да започнем с кампанията му.

Извикаха Оливър в кабинета на сенатора Дейвис.

— Искам да ти задам един въпрос — каза сенаторът. — Какво ще кажеш да се кандидатираш за губернатор на Кентъки?

Той учудено го изгледа.

— Аз... аз не съм мислил по този въпрос.

— Е, ние с Питър сме го обмислили. Догодина предстоят избори. Така ще имаме предостатъчно време, за да те подготвим, да накараме хората да разберат кой си. С наша подкрепа няма да загубиш.

Оливър знаеше, че това е вярно. Сенаторът Дейвис беше влиятелен човек, управляваше една добре смазана политическа машина, машина, която можеше да създава легенди или да унищожи всеки, който ѝ се изпречи на пътя.

— Трябва изцяло да се посветиш на това — предупреди го той.

— Ще се посветя.

— Имам още една, още по-добра новина за теб, синко. Що се отнася до мен, това е само първата крачка. Изкарваш един-два мандата като губернатор и ти обещавам, че ще те преместим в Белия дом.

— Сериозно... сериозно ли говорите?

— Не се шегувам за такива неща. Няма нужда да ти казвам, че това е векът на телевизията. Ти притежаваш нещо, което не се купува с пари — чар. Харесват те. Ти наистина обичаш хората и това личи. Същото качество притежаваше и Джак Кенеди.

— Аз... аз не знам какво да кажа, Тод.

— Няма нужда да казваш нищо. Налага се да замина за Вашингтон, но щом се върна, се хващаме за работа.

След няколко седмици започна кампанията за губернатор. Плакати с лика на Оливър заляха щата. Той се появи по телевизията и на митинги и политически семинари. Питър Тейгър проведе свои частни проучвания на общественото мнение, които показаха, че рейтингът на Оливър се покачва с всяка седмица.

— Нараснал е с цели пет пункта — съобщи той на сенатора. — Изостава от губернатора само с десет пункта, но все още имаме доста време. Само след пет седмици трябва да се изравнят.

Дейвис кимна.

— Оливър ще спечели. И дума не може да става за друго.

Тод Дейвис и дъщеря му закусваха.

— Нашето момче вече предложи ли ти женитба?

Джан се усмихна.

— Все още не ми го е казал направо.

— Е, не му позволявай да отлага прекалено дълго. Искам да се ожените, преди да е станал губернатор. По-добри ще са резултатите, ако губернаторът има съпруга.

Тя прегърна баща си.

— Толкова се радвам, че ни срещна. Луда съм по него.

Той засия.

— Ако ти си щастлива, и аз съм щастлив.

Всичко вървеше идеално.

Следващата вечер, когато сенаторът Дейвис се прибра вкъщи, Джан си беше в стаята и си събираше багажа, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Той загрижено я погледна.

— Какво става, скъпа?

— Махам се оттук. Докато съм жива, не искам да виждам Оливър!

— Я виж ти! Почакай! Какво искаш да кажеш?

Тя се обърна към него и изрече горчиво:

— Мисълта ми е за Оливър. Снощи бил в мотел с най-добрата ми приятелка. Гореше от нетърпение да сподели с мен какъв страхотен

любовник бил.

Баща ѝ беше ужасен.

— Да не би тя само да?...

— Не. Обадох се на Оливър. Той... той не можа да го отрече.

Реших да се махна. Заминавам за Париж.

— Сигурна ли си, че постъпваш...

— Напълно.

На следващата сутрин Джан замина.

Сенаторът повика Оливър.

— Разочарова ме, синко.

— Съжалявам за това, което се случи, Тод. — Той си пое дълбоко дъх. — Беше... беше, знаеш как стават тия работи. Бях си пийнал и тази жена се приближи до мен и... е, трудно ми беше да откажа.

— Разбирам. В края на краищата ти си мъж, нали така?

Оливър се усмихна с облекчение.

— Точно така. Това няма да се повтори, мога да те уве...

— Независимо от това, жалко. От теб щеше да излезе чудесен губернатор.

Младият мъж застина.

— Какво... какво искаш да кажеш, Тод?

— Ами, Оливър, на хората няма да им хареса, ако сега те подкрепя, нали? Искам да кажа, като си помислиш за чувствата на Джан...

— Какво общо има губернаторският пост с Джан?

— На всички разправях, че има голяма вероятност следващият губернатор да ми стане зет. Но тъй като ти няма да ми ставаш зет, е, просто ще трябва да си правя нови сметки, нали?

— Бъди разумен, Тод. Не можеш...

— Никога не ми казвай какво мога и какво не мога да правя, Оливър. Мога да те издигна и мога да те смажа! — Той отново се усмихна. — Но не ме разбирай погрешно. Не тая лоши чувства. Желая ти само доброто.

Оливър се изправи.

— Разбирам. Аз... аз съжалявам за всичко това.

— Аз също, Оливър. Наистина съжалявам.

Когато той си тръгна, сенаторът извика Питър Тейгър.

— Оттегляме се от кампанията.

— Оттегляме се? Защо? В кърпа ни е вързана. Последните проучвания...

— Просто прави това, което ти казвам. Отмени всички публични изяви на Оливър. Що се отнася до нас, той вече е извън играта.

След две седмици проучванията на общественото мнение започнаха да отчитат спад в рейтинга на Оливър Ръсел. Плакатите започнаха да изчезват, а рекламите по радиото и телевизията бяха отменени.

— Рейтингът на губернатора Адисън започва да се покачва. Ако ще си търсим нов кандидат, по-добре да побързаме — каза Питър Тейгър.

— Имаме много време. Нека поизчакаме — отвърна сенаторът.

Точно след няколко дни Оливър Ръсел отиде в агенцията „Бейли и Томкинс“, за да ги помоли да се заемат с кампанията му. Джим Бейли го запозна с Лесли и младата жена веднага му хареса. Не само беше красива, но и интелигентна, отнасяше се със съчувствие и му повярва. Понякога беше усещал как Джан проявява известно високомерие, но не му беше обърнал внимание. Лесли беше коренно различна от нея. Тя беше сърдечна и чувствителна и беше естествено да се влюби в нея. От време на време Оливър си мислеше за това, което беше загубил. ... *това е само първата крачка. Изкарваш един-два мандата като губернатор и ти обещавам, че ще те преместим в Белия дом.*

„Да върви по дяволите! Мога да бъда щастлив и без това“ — убеждаваше се той. Но от време на време със съжаление си мислеше за хубавите неща, които можеше да постигне.

Когато датата на сватбата на Оливър и Лесли наближи, сенаторът Дейвис повика Тейгър.

— Питър, имаме проблем. Не можем да оставим Оливър Ръсел да си съсипе кариерата, като се ожени за една никаквица.

Помощникът му смръщи вежди.

— Не знам какво можете да направите по въпроса в момента, господин сенатор. Сватбата е вече насрочена.

Дейвис се замисли.

— Но състезанието все още не се е провело, нали?

Той телефонира на дъщеря си в Париж.

— Джан, имам ужасни новини. Оливър ще се жени.

Последва продължително мълчание.

— Аз... аз чух.

— Жалкото е, че той не обича тази жена. Каза ми, че се жени за нея, за да ти отмъсти, че си го напуснала. Той все още е влюбен в теб.

— Оливър ли ти го каза?

— Разбира се. Съсипва си живота. А в известен смисъл ти го принуждаваш да го направи, скъпа. Когато избяга от него, той просто беше съсипан.

— Татко, аз... аз нямах представа.

— Никога не съм виждал по-нещастен човек.

— Не знам какво да кажа.

— Все още ли го обичаш?

— Винаги ще го обичам. Направих ужасна грешка.

— Е, в такъв случай може би не е прекалено късно.

— Но той ще се жени.

— Скъпа, защо да не изчакаме и да видим какво ще се случи? Може би ще се вразуми?

— Какво сте намислили, господин сенатор? — попита Питър Тейгър, когато сенаторът затвори.

— Аз?! — невинно изрече той. — Нищо. Просто връщам някои неща на мястото им. Мисля, че ще трябва да си поговоря с Оливър.

Същия следобед Оливър Ръсел влезе в кабинета на сенатора Дейвис.

— Радвам се да те видя, Оливър. Благодаря, че се отби. Изглеждаш много добре.

— Благодаря, Тод. Ти също.

— Е, остарявам, но правя каквото мога.

— Искал си да ме видиш, Тод?

— Да, Оливър. Заповядай.

Той седна на един стол.

— Искам да ми помогнеш по един правен проблем, който възникна в Париж. Една от моите компании там е закъсала. Наближава събрание на акционерите. Искам и ти да присъстваш на него.

— С удоволствие. Кога е събранието? Ще проверя ангажиментите си...

— Опасявам се, че се налага да тръгнеш днес следобед.

Адвокатът зяпна.

— Днес следобед?

— Не искам да те притеснявам, но току-що ми съобщиха за него. Самолетът ми чака на летището. Ще можеш ли да се справиш? Много е важно за мен.

Оливър се замисли.

— Ще се опитам да го вменя някак си.

— Много съм ти благодарен, Оливър. Знаех си, че мога да разчитам на теб. — Наведе се напред. — Наистина ме боли за това, което става с теб. Видя ли последните проучвания на общественото мнение? — въздъхна той. — Опасявам се, че си много назад.

— Знам.

— Не бих се разстроил толкова, но...

— Но...

— От теб би излязъл чудесен губернатор. Всъщност очакваше те страхотно бъдеще. Щеше да имаш пари... власт. Позволи ми да ти кажа нещо за парите и властта, Оливър. Парите не се интересуват кой ги притежава. Някой мухльо може да ги спечели в лотарията или пък да ги наследи, друг може да се сдобие с тях като обере банка. Но властта — това е нещо различно. Означава да владееш целия свят. Ако станеше губернатор на този щат, щеше да имаш възможност да влияеш върху живота на всички тук. Щеше да можеш да прокарваш закони, с

които да помагаш на хората, а също и да налагаш вето на несполучливи закони. Веднъж ти обещах, че можеш да станеш президент на Съединените щати. Е, наистина вярвах в това. И си помисли за властта, Оливър. Да си най-важният човек в света, да управляваш най-силната страна на света. Струва си човек да си помечтае за това, нали? Просто си помисли. — Той бавно повтори: — Най-силният човек на света.

Оливър го слушаше и се чудеше какво цели.

— Говорих с Джан тази сутрин — каза сенаторът сякаш в отговор на неизречения му въпрос. — Тя е в Париж, в хотел „Риц“. Когато ѝ съобщих, че ще се жениш, тя направо се разрида.

— Аз... аз съжалявам, Тод. Наистина съжалявам.

Сенаторът въздъхна.

— Просто жалко е, че вие двамата не можете отново да се съберете.

— Тод, следващата седмица ще се женя.

— Знам и не бих се намесил за нищо на света. Предполагам, че с годините ставам сантиментален, но за мен бракът е най-святото нещо на земята. Давам ти благословията си, Оливър.

— Благодарен съм ти.

— Знам, че си ми благодарен. — Той си погледна часовника. — Е, ще трябва да си отидеш вкъщи и да си стегнеш багажа. В Париж ще ти изпратят по факса историята и подробностите около събранието.

Оливър стана.

— Добре. И не се тревожи. Ще се погрижа за работите там.

— Сигурен съм в теб. Между другото, направил съм ти резервация в „Риц“.

На борда на луксозния „Чалънджър“ на път за Париж Оливър си мислеше за разговора със сенатора. *От теб би излязъл чудесен губернатор. Всъщност те очакваше страхотно бъдеще... Позволи ми да ти кажа нещо за парите и властта, Оливър... Да имаш власт означава светът да е твой. Ако станеше губернатор на този щат, щеше да имаш възможност да влияеш върху живота на всички. Щеше да можеш да прокарваш закони, с които да помагаш на хората...*

„Но аз нямам нужда от тази власт — убеждаваше се той. — Не. Ще имам чудесна жена. Двамата ще бъдем щастливи. Много щастливи.“

Когато пристигна на летище „Льо Бурже“ в Париж, там го чакаше лимузина.

— Накъде, господин Ръсел? — попита шофьорът.

„Между другото, направил съм ти резервация в «Риц».“

„Джан е в «Риц».“

„По-добре е — мислеше си Оливър, — ако отседна в друг хотел — в «Плаза Атене» или «Морис.»“

Шофьорът го наблюдаваше в очакване.

— Хотел „Риц“ — отговори накрая.

Поне можеше да се извини на Джан.

Той й позвъни по телефона от фойето.

— Оливър се обажда. Аз съм в Париж.

— Знам — каза Джан. — Татко ми се обади.

— Аз съм във фойето. Искат ми се да се видим, ако...

— Качи се при мен.

Когато влезе в апартамента й, той все още не знаеше какво да й каже.

Джан го чакаше на вратата. За миг постоя усмихната, после го прегърна и се притисна към него.

— Татко ми каза, че ще дойдеш. Толкова се радвам!

Оливър стоеше и не знаеше какво да прави. Налагаше се да й разкаже за Лесли, но трябваше да подбере подходящите думи. *Съжалявам за това, което се случи между нас... Не исках да те нараня... Влюбих се в друга... но аз винаги...*

— Аз... аз трябва да ти кажа нещо — изрече сковано. — Става въпрос за... — Когато обаче погледна Джан, си спомни думите на баща й. *Веднъж ти обещах, че можеш да станеш президент на Съединените щати. Е, вярвах в това. И си помисли за властта,*

Оливър — да си най-важният човек в света, да управляваш най-силната страна на света. Струва си човек да си помечтае за това, нали?

— Да, скъпи?

И тогава неочаквано за самия себе си изрече:

— Направих ужасна грешка, Джан. Излязох голям глупак. Обичам те. Искам да се оженя за теб.

— Оливър!

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да. О, да, любов моя! — без колебание отвърна тя.

Той я взе и я отнесе в спалнята. След миг вече бяха в леглото, а Джан казваше:

— Не знаеш колко ми липсваше, скъпи.

— Сигурно съм бил полудял...

— О, толкова се радвам! — прошепна тя и се притисна към него.

— Така е, защото сме създадени един за друг. — Оливър се изправи. — Да съобщим новината на баща ти.

Тя изненадано го погледна.

— Сега?

— Да — отвърна и си помисли: „А аз ще трябва да съобщя на Лесли.“

След петнадесет минути Джан разговаряше с баща си.

— С Оливър ще се женим.

— Това е чудесна новина, Джан. Направо не знам какво да кажа, толкова съм изненадан. Между другото, кметът на Париж ми е стар приятел. Той очаква да му се обадите. Можете да се ожените в Париж. Ще се погрижа за всичко.

— Но...

— Искам да говоря с Оливър.

— Един момент, татко. — Тя подаде телефона на Оливър. — Искан да говори с теб.

Той взе слушалката.

— Тод?

— Е, момчето ми. Ти ме направи много щастлив. Взе правилното решение.

— Благодаря ти. И аз мисля така.

— Ще уредя да се ожените в Париж, а когато си дойдете у дома, ще вдигнем голяма сватба в църквата „Калвъри“.

Младият мъж се намръщи.

— В „Калвъри“? Аз... аз не смятам, че е правилно, Тод. Точно там с Лесли... Защо не...

Сенаторът Дейвис хладно изрече:

— Ти постави в неудобно положение дъщеря ми, Оливър, и съм сигурен, че искаш да ѝ се извиниш за това. Прав ли съм?

Последва дълга пауза.

— Да, Тод. Разбира се.

— Благодаря ти, Оливър. С нетърпение очаквам да се видим. Предстои ни за доста неща да си поговорим... губернаторе...

В Париж се задоволиха с кратка гражданска церемония в канцеларията на кмета.

— Татко иска да се венчаем в църквата „Калвъри“ — каза Джан и погледна Оливър, когато церемонията приключи.

Той се поколеба, загрижен за Лесли и обидата, която би ѝ нанесъл. Но вече нищо не зависеше от него.

— Както желае.

Оливър непрекъснато мислеше за Лесли. Тя не заслужаваше това, което ѝ беше причинил. Реши да ѝ се обади и да ѝ обясни. Всеки път, когато вдигнеше слушалката обаче, си мислеше: „Как да ѝ обясня? Какво мога да ѝ кажа?“ А отговор на тези въпроси нямаше. Най-накрая събра кураж да ѝ се обади, но от пресата бяха успели първи да се свържат с нея и той се почувства още по-зле след разговора.

На следващия ден младоженците се върнаха в Лексингтън. Предизборната кампания на Оливър отново се развихри. Питър Тейгър беше задействал всичко и Ръсел отново започна да се появява по телевизията, радиото и вестниците. Изнесе реч пред събралото се множество в увеселителния парк „Кентъки Кингдъм“, на митинг в автозавода „Тойота“ в Джорджтаун. Изнесе реч в търговски център,

разположен на шест хиляди квадратни метра площ в Ланкастър. А това беше само началото.

Тейгър уреди предизборно турне с автобус из щата. Автобусът мина през Джорджтаун до Станфорд с престой във Франкфорт... Версай... Уинчестър... Луисвил. Оливър говори на панаирните площи в Кентъки и в изложбения център. В негова чест поднесоха бъргу, местния специалитет, приготвен от задушено пилешко, телешко, говеждо, агнешко, свинско и много пресни зеленчуци, сварени в голям казан на открит огън.

Рейтингът му постоянно се покачваше. Единственото прекъсване на кампанията му беше сватбата. Той беше забелязал Лесли в дъното на църквата и се бе почувствал неудобно. Сподели това с Питър Тейгър.

— Нали не смяташ, че Лесли би се опитала да направи нещо, за да ме уязви?

— Разбира се, че не. И дори и да искаше, какво ли може да направи? Забрави я.

Оливър знаеше, че той е прав. Нещата вървяха по мед и масло. Нямаше защо да се тревожи. Сега вече нищо не можеше да го спре. Нищо.

В нощта след изборите Лесли Стюарт седеше пред телевизора в апартамента си и следеше резултатите. От район на район преднината на Оливър се увеличаваше. Най-накрая, пет минути преди полунощ, губернаторът Адисън се появи по телевизията, за да обяви оттеглянето си. Тя изключи телевизора, изправи се и дълбоко си пое дъх.

Не плачи повече, момиче.

О, не плачи повече днес!

Ще си изпеем песента за стария ни дом в Кентъки,

За стария ни дом далеч.

Време беше.

ТРЕТА ГЛАВА

Сенаторът Дейвис беше много ангажиран сутринта. Беше заминал със самолет за Луисвил от Вашингтон, за да може да присъства на продажбата на чистокръвни коне.

— Породата трябва да се пази — каза той на Питър Тейгър, докато седяха и наблюдаваха чудесните коне, които вкарваха и изкарваха от големия манеж. — Ето това е от значение, Питър.

В центъра на манежа доведоха една прекрасна кобила.

— Това е Сейл Ауей. Искам я.

След десет минути, когато наддаването приключи, Сейл Ауей беше собственост на сенатора Дейвис.

Клетъчният телефон на сенатора иззвъня и Питър Тейгър се обади.

— Да? — Послуша за малко, а после се обърна към сенатора: — Искате ли да разговаряте с Лесли Стюарт?

Сенаторът Дейвис се намръщи. Поколеба се, после взе телефона.

— Госпожице Стюарт?

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин сенатор, но бих искала да се срещнем. Имам нужда от една услуга.

— Довечера заминавам за Вашингтон, така че...

— Мога да дойда веднага. Наистина е важно.

Сенаторът за миг се поколеба.

— Е, щом е толкова важно, разбира се, че ще ви вмества в програмата си. След няколко минути отивам в моята ферма. Искате ли да се срещнем там?

— Чудесно.

— Ще се видим след час.

— Благодаря.

Дейвис приключи разговора и се обърна към помощника си:

— Сгреших. Мислех, че е по-умна. Трябваше да ми поиска пари, преди Джан и Оливър да се оженят, а не след това. — Той за миг се замисли, а после на устните му заигра широка усмивка. — Ще се държа като кучи син.

— Какво има, господин сенаторе?

— Сетих се защо толкова се е разбързала. Госпожица Стюарт е открила, че е бременна от Оливър и че ще ѝ е нужна малко финансова подкрепа. Това е най-старата въдица за глупаци на света.

Един час по-късно Лесли влизаше с колата си в двора на Дъч Хил, фермата на сенатора. Пред главната къща чакаше пазач.

— Госпожица Стюарт?

— Да.

— Сенаторът Дейвис ви очаква. Оттук, моля.

Той я въведе в къщата по един широк коридор, от който се влизаше в голяма облицована с дърво библиотека, претъпкана с книги. Сенаторът Дейвис беше зад бюрото и прелистваше някаква книга. Той вдигна поглед и стана, когато младата жена влезе.

— Радвам се да ви видя. Моля, заповядайте.

Лесли седна, а сенаторът ѝ показа книгата.

— Невероятна е. Тук има имената на всички победители в големите конни надбягвания от първото до последното. Знаете ли кой е бил първият победител в дербито в Кентъки?

— Не.

— Аристид, през 1875. Но знам, че не сте тук, за да си говорим за коне. — Той остави книгата. — Казахте, че искате услуга.

Чудеше се по какъв начин ще му съобщи. Как ли Лесли щеше да го формулира. *Току-що открих, че съм бременна от Оливър и не знам какво да правя... Не искам да вдигам скандал, но... имам желание да отгледам детето, а нямам достатъчно пари...*

— Познавате ли Хенри Чеймбърс? — попита тя.

Сенаторът примигна, напълно неподготвен за въпроса ѝ.

— Дали... Хенри? Да, познавам го. Защо?

— Ще ви бъда благодарна, ако ме запознаете с него.

Той я погледна.

— Това ли е услугата? Искате да се запознаете с Хенри Чеймбърс?

— Да.

— Опасявам се, че вече не е тук, госпожице Стюарт. Живее във Финикс, Аризона.

— Знам. Заминавам за Финикс сутринта. Реших, че ще е добре да познавам някого там.

За миг я погледна изпитателно. Усети, че става нещо, което той не разбира.

Внимателно зададе следващия си въпрос:

— Знаете ли нещо за Хенри Чеймбърс?

— Не. Само това, че е от Кентъки.

Той стоеше и се чудеше какво да прави. „Много е красива — помисли си. — Хенри трябва да ме черпи.“

— Ще се обадя по телефона.

Пет минути по-късно говореше с Хенри Чеймбърс.

— Хенри, Тод се обажда. Ще се пукнеш от яд, като разбереш, че тази сутрин купих Сейл Ауей. Знам, че ѝ беше хвърлил око. — Замълча за момент, докато слушаше, а после се засмя. — Не се и съмнявам, че си го направил. Дочувам, че току-що отново си се развел. Жалко. Джесика ми харесваше.

Лесли послуша разговора още няколко минути, а после сенаторът Дейвис каза:

— Хенри, ще ти направя една услуга. Една моя приятелка пристига утре във Финикс и не познава никого там. Ще съм ти благодарен, ако я наглеждаш... Как изглежда ли? — Погледна към младата жена и се усмихна. — Не изглежда зле. Само не си въобразявай това-онова.

Той помълча още малко, докато слушаше, после отново се обърна към Лесли:

— Кога ще пристигне самолетът ви?

— В три без десет. Делта 159.

Сенаторът повтори информацията по телефона.

— Казва се Лесли Стюарт. Ще ми благодариш за това. Е, умната, Хенри. Ще поддържахме връзка.

— Благодаря ви — каза тя.

— Друго, с което да мога да ви бъда полезен?

— Не. Имах нужда само от това.

„Защо? За какво ѝ е притрябвал на Лесли Стюарт Хенри Чеймбърс?“ — питаше се той.

Голямото унижение, причинено ѝ от Оливър Ръсел, се беше оказало сто пъти по-лошо от всичко, което Лесли би могла да си представи. Кошмарът я преследваше навсякъде. Където и да отидеше, шушукаха:

— Тя е. Той направо я отхвърли пред олтара...

— Пазя си сватбената покана за сувенир...

— Какво ли ще прави със сватбената рокля?

Клюките още повече огорчаваха Лесли, а унижението беше непоносимо. Тя никога вече нямаше да се довери на мъж. Никога. Единствената ѝ утеха беше, че по някакъв начин щеше да накара Оливър Ръсел да си плати за непростимата обида, която ѝ беше нанесъл. Още не знаеше как ще го направи. С подкрепата на сенатора Дейвис Оливър щеше да си осигури пари и власт. „В такъв случай ще трябва да потърся начин да се сдобия с повече пари и повече власт от него — мислеше си. — Но как? Как?“

Церемонията по встъпването в длъжност се състоя в градината на щатския capitoлий във Франкфорт, близо до красивия десетметров часовник от цветя.

Джан стоеше до Оливър и гордо наблюдаваше красивия си съпруг, който даваше клетва като губернатор на Кентъки.

Ако Оливър се държеше прилично, следващата стъпка щеше да е Белият дом, увери я баща ѝ. А тя възнамеряваше да не позволи на нищо да се изпречи на пътя му. На нищо.

След церемонията Оливър и тъстът му седнаха в просторната като дворец библиотека на Екзекутив Маншън, красива сграда по модел на Пти Трианон, вилата на Мария Антоанета близо до двореца Версай.

Сенаторът Тод Дейвис се огледа в луксозната зала и кимна в знак на задоволство.

— Тук ще се чувстваш много добре, синко. Много добре.

— Всичко дължа на тебе — с благодарност отвърна Оливър. — Никога няма да го забравя.

— Не е така, Оливър. Ти си тук, защото го заслужаваш. Е, може да съм помогнал малко да попришпорим нещата. Но това е само началото. От дълго време съм в политиката, синко, и има някои неща, с които съм наясно.

Погледна зет си в очакване и той веднага отвърна:

— Искане ми се да ги чуя, Тод.

— Хората не могат да разберат една проста истина. Не е важно кого познаваш — поясни сенаторът, — а това, което знаеш за него. Всеки си има по някоя тайна, която не иска да се разкрива. Само да се поразровиш и направо ще се учудиш с какво голямо удоволствие ще ти помогнат с всичко, от което имаш нужда. Случайно научих, че във Вашингтон има конгресмен, който е прекарал една година в психиатрична клиника. Представител от Севера е бил в изправително училище за кражба. Е, сам се досещаш как би се отразило на кариерата им, ако това излезе наяве. Но тези неща вършат работа.

Сенаторът отвори скъпо кожено куфарче и извади няколко листа хартия.

— Това са хората, с които ще си имаш работа тук в Кентъки. Те са силни мъже и жени, но всички си имат ахилесова пета. — Той се ухили. — Ахилесовата пета на кмета хи я бива. Той е травестит.

Оливър удивено преглеждаше документите.

— И да ги държиш заключени, ясно ли е? Това си е чисто злато.

— Не се тревожи, Тод. Ще внимавам.

— Но, синко, избягвай да притискаш прекалено много тези хора. Не ги прекършвай — само ги поогъни. — За миг изгледа Оливър. — Как я карате двамата с Джан?

— Страхотно — бързо отвърна той. И в известен смисъл си беше така. Що се отнасяше до него, това си беше брак по сметка и той със задоволство отбелязваше, че с нищо не нарушава сделката. Никога нямаше да забрави какво щеше да му струва предишният му гаф.

— Чудесно. Много държа Джан да е щастлива. — Това си беше предупреждение.

— Аз също.

— Между другото, как ти се струва Питър Тейгър?

Оливър отвърна:

— Харесвам го. Невероятно много ми помогна.

— Радвам се да го чуя. Няма да намериш по-добър от него. Ще ти го предоставя, Оливър. Може много врати да ти отвори.

Младият мъж се усмихна.

— Чудесно. Наистина съм ти много задължен.

Сенаторът се изправи.

— Е, трябва да се връщам във Вашингтон. И да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря, Тод. Ще се обадя.

В неделя след срещата си със сенатора Дейвис Оливър се опита да потърси Питър Тейгър.

— Той е на църква, господин губернатор.

— О, да, наистина. Забравих. Ще му се обадя утре.

Всяка неделя Тейгър ходеше със семейството си на църква. В известен смисъл Оливър му завиждаше. „Той вероятно е единственият щастлив човек, когото познавам“ — мислеше си.

В понеделник сутринта Тейгър дойде в кабинета му.

— Искал си да ме видиш, Оливър?

— Имам нужда от услуга. Лична.

Питър кимна.

— На твоите услуги.

— Имам нужда от апартамент.

Тейгър огледа огромното помещение с престорено недоверие.

— И това ти се струва прекалено малко, господин губернатор?

— Не. — Оливър погледна в единственото му око. — Понякога имам лични срещи нощем. Трябва да са дискретни. Знаеш за какво намеквам, нали?

Последва неловка пауза.

— Да.

— Искам да е някъде далече от центъра на града. Можеш ли да ми го уредиш?

— Предполагам.

— И да си остане между нас, разбира се.

Питър нещастно кимна.

— Оливър ме помоли да му наема апартамент, господин сенаторе. Нещо дискретно.

— Толкова скоро? Е, той бързо се учи, Питър. Наеми го. Само се погрижи Джан никога да не разбере за това. — Сенаторът за миг се замисли. — Намери му квартира извън Индиан Хилс. Нещо с частен вход.

— Но не е редно той да...

— Питър, просто го направи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лесли откри решението на проблема си, след като прочете два материала в „Лексингтън Хералд Лийдър“. Първият представляваше обширен хвалебствен очерк, в който за губернатора Оливър Ръсел се говореше само със суперлативи. Последният ред гласеше: „Тук в Кентъки никой не би се изненадал, ако един ден Оливър Ръсел стане президент на Съединените щати.“

В статията на следващата страница се казваше: „Хенри Чеймбърс, бивш гражданин на Лексингтън, чийто кон Лайтнинг спечели дербито преди пет години, и Джесика, третата му съпруга, се развеدهа. Чеймбърс, който понастоящем Живее във Финикс, е собственик и издател на вестник «Финикс Стар».“

Властта на пресата. Това беше истинската власт. Катрин Греъм и нейният „Уошингтън Поуст“ бяха свалили президент.

Точно в този момент се зароди идеята...

Следващите два дни Лесли посвети на Хенри Чеймбърс. В Интернет имаше доста интересни подробности за него. Бил петдесет и пет годишен филантроп, наследил огромно богатство и посветил по-голямата част от живота си да го раздава. Но не парите му я интересуваха.

Това, което я заинтригува, беше фактът, че притежава вестник и че току-що се беше развел.

Половин час след срещата си със сенатора Дейвис Лесли отиде в кабинета на Джим Бейли.

— Напускам, Джим.

Той съчувствено я изгледа.

— Разбира се, имаш нужда от почивка. Когато се върнеш, можем...

— Няма да се връщам.

— Какво? Аз... аз не искам да си тръгваш, Лесли. Бягството няма да разреши...

— Аз не бягам.

— Твърдо ли си решила?

— Да.

— Съжалявам, че вече няма да си с нас. Кога смяташ да напуснеш?

— Аз вече напуснах.

Лесли Стюарт дълго обмисля как да се запознае с Хенри Чеймбърс. Имаше безброй възможности, но тя ги отхвърляше една по една. Трябваше да действа много внимателно. Тогава се сети за сенатора Дейвис. Дейвис и Чеймбърс бяха богати, движеха се в едни и същи среди. Изключено бе да не се познават. Тя реши да се обади на сенатора.

Когато Лесли пристигна на летище „Скай Харбър“ във Финикс, хрумна ѝ да отиде до един щанд за вестници в чакалнята. Купи си брой на „Финикс Стар“ и го прегледа. Нищо. После си купи „Аризона Рипъблик“, после „Финикс Газет“ и хоп, ето я — рубриката по астрология на Золтер. „Не че вярвам в астрологията. Прекалено съм интелигентна за подобни глупости. Но...“

ЗА ЛЪВОВЕТЕ (23 ЮЛИ — 22 АВГУСТ). ЮПИТЕР
СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ ВАШЕТО СЛЪНЦЕ.
РОМАНТИЧНИТЕ ПЛАНОВЕ, КОИТО КРОИТЕ СЕГА,
ЩЕ ДАДАТ РЕЗУЛТАТ. ОТЛИЧНИ ИЗГЛЕДИ ЗА
БЪДЕЩЕТО. ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ, НО ПРЕДПАЗЛИВО.

Чакаше я лимузина с шофьор.

— Госпожица Стюарт?

— Да.

— Господин Чеймбърс ви изпраща поздрави и ме помоли да ви заведа до хотела ви.

— Много мило от негова страна. — Лесли беше разочарована. Беше се надявала, че той самият ще дойде да я посрещне.

— Господин Чеймбърс пита дали ще приемете днес да вечеряте с него.

Всичко се нареждаше много добре.

— Предайте му, че за мен ще е удоволствие.

В осем часа същата вечер Лесли вечеряше с Хенри Чеймбърс. Той беше приятен на вид, с аристократични черти, прошарена кестенява коса и заразителен ентузиазъм.

С възхищение разглеждаше Лесли.

— Тод наистина беше прав, когато ми каза, че ми прави услуга.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— Какво те накара да решиш да дойдеш във Финикс, Лесли?

„Ти не трябва да научиш истинската причина“ — помисли си тя и отговори:

— Слушала съм толкова много за този град и си помислих, че може да ми хареса да поживея тук.

— Страхотен град е. Наистина ще ти хареса. Аризона си има всичко — Големия каньон, пустиня, планини. Можеш да намериш каквото си поискаш тук.

„И си го намерих“ — каза си Лесли.

— Ще ти е нужна квартира. Сигурен съм, че мога да ти помогна.

Тя знаеше, че парите, с които разполага, ще ѝ стигнат само за три месеца. Но както предполагаше, осъществяването на плана ѝ не отне повече от два месеца.

В книжарниците беше пълно с наръчници за жени, които искат да си намерят съпрузи. Различните полезни съвети варираха от „Прави се на недостъпна“ до „Вържи го в леглото“. Лесли не последва нито едно от тези напътствия. Не разчиташе на физическата връзка. Имаше

си своя тактика. Хенри никога не беше познавал жена като нея. Той принадлежеше към генерацията мъже, които смятаха, че ако блондинките са красиви, то те задължително са тъпи. Никога не му беше хрумвало, че просто бе попадал на жени, които бяха красиви и не дотам умни. За него Лесли беше като прозрение. Тя беше интелигентна и с нея можеше да се разговаря на най-различни теми.

Говореха си за философия, религия и история.

— Мисля, че четете много и на различни теми, за да не изостава от мен — сподели пред свой приятел Хенри.

За Хенри Чеймбърс присъствието на младата жена беше изключително приятно. Той с гордост я показваше на приятелите си. Заведе я на Фестивала по изящни изкуства и на театър. Наблюдаваха играта на „Финикс Сънс“ в „Америка Уест Арена“, посетиха галерията „Лайън“ в Скотсдейл, музикалната зала „Симфъни Хол“ и малкото градче Чандлър, където изгледаха един парад. Една вечер отидоха на хокеен мач.

— Наистина много ми харесваш, Лесли — каза Хенри след мача.
— Смятам, че си подходяме. Искам да се любим.

Тя го хвана за ръка и тихо отвърна:

— И не мен ми харесваш, Хенри, но отговорът ми е не.

На следващия ден имаха среща на обяд. Хенри се обади на Лесли:

— Защо не дойдеш в редакцията на вестника? Искам да го разгледаш.

— С удоволствие. — Точно това чакаше. Във Финикс имаше още два вестника — „Аризона Рипъблик“ и „Финикс Газет“. Вестникът на Хенри, „Финикс Стар“, беше единственият губещ вестник.

Канцелариите и печатницата на „Финикс Стар“ бяха по-малки, отколкото бе очаквала. Хенри я разведе и докато наблюдаваше, Лесли си мислеше: „Това няма да свали губернатор или президент.“ Но от него поне можеше да се започне. Тя си имаше планове за този вестник.

Прояви интерес към всичко, което видя. Непрекъснато задаваше въпроси на Хенри, а той се обръщаше за отговор към Лайл Банистър, главния редактор. Младата жена се учуди, че Чеймбърс е толкова зле осведомен за работата на вестника и че проявява толкова малко загриженост. Това я подтикваше да научи всичко за работата му.

Случи се в „Боргата“, ресторант с декор, подобен на стар италиански селски замък. Вечерята беше великолепна. Бяха си поръчали омар, телешко-медальон със сос беарнез, бели аспержи-винегрет и суфле „Гран Марние“. Хенри Чеймбърс беше очарователен и компанията му ѝ беше приятна, а вечерта беше прекрасна.

— Обичам Финикс — казваше той. — Човек не би повярвал, че само преди петдесетина години тукашното население е било само шестдесет и пет хиляди. Сега е над милион.

— Какво те накара да вземеш решение да напуснеш Кентъки и да се преселиш тук, Хенри? — полюбопитства Лесли.

Мъжът вдигна рамене.

— Всъщност не аз взех това решение. Заради проклетите ми дробове беше. Докторите не знаеха колко още ми остава да живея. Казаха ми, че аризонският климат ще ми се отрази най-добре. И така, аз реших да прекарам остатъка от живота си, независимо колко дълъг, в удоволствие. — Той ѝ се усмихна. — И ето ни двамата. — Хвана ръката ѝ. — Когато ми казваха колко добре ще ми се отрази, направо са си нямали представа. Нали не мислиш, че съм прекалено стар за теб? — нетърпеливо попита той.

Тя се усмихна.

— Прекалено млад. По-скоро прекалено млад.

Хенри дълго време я гледа:

— Сериозно говоря. Ще се омъжиш ли за мен?

Лесли затвори за миг очи. Представи си написаната на ръка дървена табелка на пътеката в междущатския парк „Брейкс“: ЛЕСЛИ, ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ ЛИ ЗА МЕН?... *Опасявам се, че не мога да ти обещавам, че ще се омъжиш за губернатор, но съм доста добър адвокат.* Отвори очи и вдигна поглед към Хенри.

— Да, искам да се омъжа за теб. Повече от всичко на света.

След две седмици вече бяха женени.

Когато съобщението за сватбата се появи в „Лексингтън Хералд Лийдър“, сенаторът Тод Дейвис дълго време се взира в написаното. *Съжалявам, че ви безпокоя, господин сенатор, но бих искала да се срещнем. Имам нужда от една услуга... Познавате ли Хенри Чеймбърс?... Ще ви бъда много благодарна, ако ме запознаете с него.*

Ако само това си беше наумила, нямаше да има проблеми.

Ако само това си беше наумила.

Лесли и Хенри прекараха медения си месец в Париж и навсякъде, където отиде, тя се чудеше дали Оливър и Джан не бяха посетили същите места, дали не са вървели по същите улици, дали не са обядвали или пазарували там. Представяше си ги как се любят, как Оливър ѝ шепне същите лъжи, които беше изричал и на нея. Лъжи, за които скъпо щеше да си плати.

Хенри искрено я обичаше и правеше всичко възможно, за да е щастлива. При други обстоятелства Лесли можеше и да се влюби в него, но нещо в нея беше угаснало. Вече не можеше да вярва на мъж.

Няколко дни след като се върнаха във Финикс, Лесли изненада съпруга си с думите:

— Хенри, искам да работя във вестника.

Той се засмя.

— Защо?

— Мисля, че ще ми е интересно. Работех в рекламна агенция.

Мога да помогна по тая част.

Отначало той възрази, но в крайна сметка се съгласи.

Хенри забеляза, че тя чете „Лексингтън Хералд Лийдър“ всеки ден.

— Осведомяваш се за съгражданите си, а? — пошегува се той.

— В известен смисъл — усмихна се Лесли.

Жадно четеше всичко, написано за Оливър. Желаше му успех и щастие. Колкото са повече...

Когато изтъкна на Хенри, че вестник „Стар“ не е печеливш, той се засмя.

— Скъпа, това е само капка в морето. Аз печеля пари от места, за които дори не си чувала. Така че е без значение.

Но за Лесли имаше значение. И то голямо! Докато навлизаше все по-навътре в управлението на вестника, тя реши, че най-важната причина, поради която изтичаха пари, бяха профсъюзите. Пресите на „Финикс Стар“ бяха старомодни, но профсъюзите не позволяваха да се сменят с нова и модерна техника, защото според тях членове на профсъюзите щели да си загубят работата. В момента се водеха преговори за нов договор с вестник „Стар“.

— Защо трябва да се занимаваш с такива работи? — попита Хенри, когато му обясни положението. — Нека просто се забавляваме.

— Забавлявам се, и то много — увери го Лесли.

Лесли си беше уговорила среща с Крейг Макалистър, адвоката на „Стар“.

— Как вървят преговорите?

— Искан ми се да имах по-добри новини, госпожо Чеймбърс, но се опасявам, че положението е доста критично.

— Преговорите все още текат, нали?

— И още как, но Джо Райли, шефът на профсъюза на печатарите, е един упорит кучи... упорит мъж. И не ще да отстъпи. Договорът на печатарите изтича след десет дни, а Райли твърди, че ако дотогава не се подпише нов, те щели да стачкуват.

— Вярвате ли му?

— Да. Мразя да отстъпвам пред профсъюзите, но в действителност без тях вестник не може да има. Могат да ни принудят да го закрием. Не едно издателство беше принудено да преустанови дейността си, защото се е опитало да се противопостави на профсъюзите.

— За какво настояват?

— Както обикновено. За намаляване на работния ден, увеличения на надниците, защита срещу бъдеща автоматизация...

— Те направо ни изцеждат, Крейг. Това не ми харесва.

— Проблемът не е емоционален, госпожо Чеймбърс. Той е практически.

— И значи твоят съвет е да отстъпим?

— Мисля, че друг избор нямаме.

— Защо да не поговоря с Джо Райли?

Срещата беше насрочена за два часа, но Лесли закъсня. Когато влезе в кабинета, Райли я чакаше и си бърбеше със секретарката ѝ, Ейми, хубавичка, тъмнокоса млада жена.

Джо Райли беше грубоват на вид ирландец към четиридесетте. Повече от петнадесет години работеше в печатницата. Преди три години го бяха избрали за шеф на профсъюза и си беше създал име на човек, който трудно отстъпва при преговори в тоя бранш. Лесли се спря за миг и го погледа как флиртува с Ейми.

— ... а после мъжът се обърнал към нея и казал: „Лесно ти е на тебе, но как ще се върна?“ — разказваше той.

Секретарката се засмя:

— Откъде ги научаваш все такива, Джо?

— Отварям си ушите, скъпа. Какво ще кажеш да се видим довечера?

— С удоволствие.

Райли вдигна поглед и видя Лесли.

— Добър ден, госпожо Чеймбърс.

— Добър ден, господин Райли. Влезте, моля.

Двамата седнаха в залата за конференции.

— Искате ли кафе? — предложи Лесли.

— Не, благодаря.

— Нещо по-силно?

Той се ухили.

— Знаете, че е забранено да се пие в работно време, госпожо Чеймбърс.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Исках да си поговорим, защото чух, че сте много справедлив човек.

— Опитвам се.

— Не мислете, че съм против профсъюза. Смятам, че вашите поддръжници заслужават нещо, но това, което искате, е неразумно. Някои от навиците им ни струват милиони долари годишно.

— Може ли да уточните?

— Разбира се. През деня работят по-малко и си намират начини да работят по смените, в които се плаща извънреден труд. Някои от тях работят без прекъсване трите смени, както и цялата събота и неделя. Предполагам, че го наричат „да изкарат по нещо“. Вече не можем да си позволим подобно поведение. Губим средства, защото оборудването е остаряло. Ако можехме да внедрим нови производства...

— Аз съм против! Новото оборудване, което искате да внедрите, би изхвърлило хората ми на улицата, а аз нямам намерение да позволя на машините да изместят хората. На проклетите ви машини не им трябва храна, но моите хора трябва да ядат. — Той стана. — Договорът ни изтича следващата седмица. Или получаваме това, за което настояваме, или ще стачкуваме.

— Защо трябва да се забъркваш във всичко това? — попита Хенри, когато вечерта Лесли му спомена за срещата. — Трябва да се примирим с профсъюзите. Нека да ти дам един съвет, скъпа. Тези неща не ги разбираш, а освен това си жена. Остави мъжете да се занимават с това. Нека не... — Замълча, останал без дъх.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Днес ходих при скапания ми доктор и той ми каза да си взема кислородна бутилка.

— Аз ще ти я набавя — каза Лесли. — И ще ти взема сестра, така че докато съм...

— Не! Нямам нужда от сестра. Просто... просто съм малко уморен.

— Хайде, Хенри, иди да си легнеш.

— Ти иди, скъпа — каза Хенри три дни по-късно, когато тя свика извънредно събрание на борда на директорите. — Аз ще си остана тук и ще си почивам.

Кислородната бутилка му беше помогнала, но той все още се чувстваше отпаднал и потиснат. Лесли се обади на лекаря му.

— Прекалено много е отслабнал и изпитва болка. Сигурно има начин да му се помогне.

— Госпожо Чеймбърс, правим всичко по силите ни. Просто се погрижете да си почива достатъчно и да не спира лекарствата.

Лесли седеше и гледаше как Хенри се задъхва от усилие и кашля.

— Съжалявам за събранието — каза той. — Ти ще се справиш с борда. Не че нещо може да се направи.

Тя само се усмихна.

ПЕТА ГЛАВА

Членовете на борда на директорите се бяха събрали около масата в залата за конференции, пиеха кафе и похапваха гевречета с топено сирене в очакване на Лесли.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, дами и господа — каза тя, когато пристигна. — Хенри ви изпраща поздрави.

Нещата се бяха променили от първото събрание на борда, на което Лесли беше присъствала. Тогава членовете му се бяха отнесли с пренебрежение към нея като към натрапница. Но след време, когато Лесли доста понаучи за бизнеса и започна да дава ценни предложения, тя си спечели уважението им. Преди да започнат, Лесли се обърна към Ейми, която поднасяше кафе:

— Ейми, искам да присъстваш.

Секретарката я погледна изненадано.

— Опасявам се, че не съм много добре със стенографията, госпожо Чеймбърс. Синтия може по-добре да се справи с...

— Не искам да водиш протокола. Просто запиши всички решения, които вземем.

— Да, госпожо. — Тя си взе бележник и писалка и седна на един стол до стената.

Лесли се обърна към събралите се:

— Изправени сме пред проблем. Договорът ни с печатарския профсъюз почти изтече. От три месеца вече преговаряме и не можем да постигнем споразумение. Трябва да вземем решение, и то бързо. Всички сте прочели докладите, които ви изпратих. Искане ми се да чуя вашето мнение.

Тя погледна Джийн Осбърн, юрист от местна правна кантора.

— Мен ако питаш, Лесли, смятам, че вече прекалено много искат. Дай им това, което искат сега, а утре ще ти поставят нови изисквания.

Тя кимна и погледна към Арон Дрексел, собственика на местния универсален магазин.

— Арон?

— И аз съм на това мнение. Много ги глезим. Ако ще им даваме нещо, то трябва да получим нещо в замяна. Според мен ние можем да си позволим една стачка, но те не.

Забележките на другите не бяха много по-различни.

— Ще трябва да изразя противното мнение — каза Лесли. Всички учудено я изгледаха. — Смятам, че трябва да им дадем това, за което настояват.

— Но това е неразумно.

— Най-накрая ще поискат и самия вестник.

— После няма кой да ги спре.

Остави ги да се изкажат и накрая отбеляза:

— Джо Райли е честен човек. Вярва в това, за което настоява.

Седнала до стената, Ейми изумена следеше обсъждането.

— Изненадана съм, че заставаш на негова страна, Лесли — обади се една от жените.

— На ничия страна не заставам. Просто си мисля, че трябва да проявим разум. Както и да е, решението не вземам аз. Да гласуваме. — Тя се обърна и погледна Ейми. — Искам това да бъде записано.

— Да, госпожо.

Лесли се обърна към присъстващите.

— Всички, които не подкрепят исканията на профсъюза, да вдигнат ръка. — Единадесет човека вдигнаха ръка. — Нека бъде записано в протокола, че аз гласувах за, а останалите гласуваха против приемането на исканията на профсъюза.

Със замислено изражение Ейми записваше в бележника си.

— В такъв случай, да приключваме — каза Лесли и стана. — Ако...

Останалите станаха.

— Благодаря на всички, че дойдохте. — Тя видя как си тръгват, а после се обърна към секретарката си: — Би ли го написала на машина?

— Веднага, госпожо Чеймбърс.

Лесли се запъти към кабинета си.

Малко след това дойде очакваното телефонно обаждане.

— Господин Райли на първа линия — каза Ейми.

Лесли вдигна телефона.

— Ало?

— Джо Райли се обажда. Просто исках да ви благодаря за това, което сте се опитали да направите.

— Не знам за какво става...

— Събранието на борда на директорите. Чух какво се е случило.

— Изненадана съм, господин Райли. Това беше закрито заседание.

Той се засмя:

— Нека просто да спомена, че имам приятели навсякъде. Както и да е, смятам, че това, което сте се опитала да направите, е страхотно. Жалко само, че не се е получило.

За миг настъпи тишина, а после тя попита:

— Господин Райли... ами ако направя така, че да се получи?

— Какво искате да кажете?

— Хрумна ми нещо. Бих предпочела да не го обсъждаме по телефона. Можем ли да се срещнем някъде... дискретно?

Последва пауза.

— Разбира се. Къде искате да се видим?

— Някъде, където няма да ни разпознаят.

— Какво ще кажете за „Голдън Къп“?

— Добре. Значи там след един час.

— Дочуване.

„Голдън Къп“ беше заведение с лоша репутация в позападналата част на Финикс близо до железопътните линии, район, който полицията предупреждаваше туристите да избягват. Когато Лесли влезе, Джо Райли седеше в един ъгъл, но стана, когато тя се приближи.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя, а после и двамата седнаха.

— Дойдох, защото казахте, че може би съществува начин да си получа договора.

— Да, съществува. Смятам, че членовете на борда на директорите напразно се опъват — това е глупаво и недалновидно. Опитах се да ги убедя, но не пожелаха да ме изслушат.

— Знам — кимна той. — Вие сте ги посъветвали да подновим договора.

— Точно така. Те не съзнават важността на печатарите за вестника.

Изглежда я учудено.

— Но ако те са го гласували, как можем...

— Те го гласуваха, защото не вземат насериозно профсъюза. Ако искате да предотвратите една продължителна стачка, а може би и закриването на вестника, трябва да им покажете, че искате да работите.

— Не ви разбирам?

— Ще ви издам нещо строго поверително, но това е единственият начин, чрез който можете да получите това, за което настоявате — разпалено изрече Лесли. — Те мислят, че блъфирате. Смятат, че не желаете да постигнем споразумение. Трябва да им покажете, че искате. Договорът ви изтича този петък в полунощ.

— Да...

— Те очакват само да стачкувате. — Съучастнически се наведе към него. — Борете се! — Той я слушаше внимателно. — Покажете им, че без вас вестникът не може да съществува. Не излизайте като стадо овцици. Нанесете малко щети.

Той се ококори.

— Не искам да кажа да изпотрошите всичко — бързо добави тя. — Просто достатъчно, за да им покажете, че искате да работите. Срежете някой кабел, повредете една-две преси. Дайте им да разберат, че имат нужда от вас, за да работите с тези преси. Всичко може да се поправи за ден-два, но междувременно здравата ще сте ги наплашили. Ще разберат най-после с кого си имат работа.

Няколко минути Джо мълчаливо се взира в нея.

— Вие сте забележителна дама.

— Е, чак пък толкова. Обмислих сериозно проблема и открих едно много просто разрешение. Можете да нанесете някои повреди, които лесно ще се отстранят, и да принудите комисията да преговаря с вас или тихомълком да обявите стачка, която да продължи толкова дълго, че вестникът никога да не може да стъпи на крака. Единственото нещо, което ме интересува, е да запазя вестника.

Райли се усмихна:

— Позволете да ви почерпя едно кафе, госпожо Чеймбърс.

Стачка!

През нощта в петък, една минута след полунощ, под ръководството на Джо Райли печатарите започнаха стачни действия. Те чупеха части на машини, преобръщаха маси, пълни с оборудване, и подпалиха две преси. Един пазач, опитал се да ги спре, беше пребит. Печатарите, започнали с намерението просто да извадят от строя една-две преси, така се разпалиха, че унищожаваша всичко.

— Нека тия копелета разберат, че не могат да ни разиграват! — извика някой.

— Без нас няма вестник!

— Ние сме „Стар“!

Хората още повече се ожесточиха. Печатницата се превръщаше в развалина.

В разгара на суматохата от четирите краища на залата внезапно блеснаха прожектори. Печатарите спряха и объркано се заоглеждаха. Близо до вратите телевизионни камери записваха ожесточената сцена и разрушенията. До тях имаше репортери от „Аризона Рипъблик“, „Финикс Газет“ и няколко осведомителни агенции, които отразяваха безредиците. Събрали се бяха най-малко десетина полицаи и пожарникари.

Джо Райли ужасено се оглеждаше. Как се беше стигнало до това, по дяволите? Когато полицията започна да ги обгражда, а пожарникарите запръскаха с маркучите, той внезапно осъзна какво се бе случило и усети нещо като ритник в корема. Лесли Чеймбърс ги беше подвела! Когато хората видят разрушенията, които работниците са нанесли, никой нямаше да ги съжали. Общественото мнение щеше да е настроено срещу тях. Кучката през цялото време е знаела, че така ще се получи...

Само след час по телевизията излъчиха първия репортаж, а по радиото непрекъснато съобщаваха подробности за безпричинното разрушение. Световните осведомителни агенции пуснаха новината и всички се настроиха срещу работниците, посегнали срещу ръката, която ги храни. Това беше триумф за връзките с обществеността на „Финикс Стар“.

Лесли добре се беше подготвила. Тайно беше изпратила някои от служителите на „Стар“ до Канзас, за да се научат как да поддържат огромните преси и да се обучат работниците, нечленувачи в

профсъюза, да работят по технологията студен печат. Веднага след инцидента два други стачкуващи профсъюза постигнаха споразумение с вестника.

След разгрома на профсъюзите и откритите се възможности за модернизация на вестникарската технология печалбите скочиха. Само за една нощ продуктивността се повиши с 20 процента.

На другия ден след стачката Ейми беше уволнена.

Късно следобед един петък, две години след сватбата им, Хенри се почувства зле. В събота сутринта състоянието му се влоши и Лесли повика линейка. Откараха го в болницата. В неделя Хенри Чеймбърс почина.

Той остави цялото си имущество на съпругата си.

На другия ден след погребението Крейг Макалистър посети Лесли.

— Исках да прегледаме някои юридически въпроси, но ако е прекалено рано...

— Не — отвърна тя. — Няма нищо.

След смъртта на Хенри тя изпитваше известна вина. Той беше мил и добър човек, а тя го беше използвала, за да си отмъсти на Оливър. И така, за нея смъртта на Хенри стана още една причина да унищожи Оливър.

— Какво ще направиш със „Стар“? — попита Макалистър. — Предполагам, че няма да си губиш времето с неговото управление.

— Точно това възнамерявам да направя. Ще го разширим.

Лесли си поръча един брой на „Мениджинг Едитър“, търговското списание, посочващо дилъри на вестници из всички щати на САЩ. Избра „Дъркс, Ван Есен и съдружници“ от Санта Фе, Ню Мексико.

— Обажда се госпожа Хенри Чеймбърс. Интересувам се от възможностите за закупуване на още един вестник и бих искала да проверите какво се предлага...

Оказа се, че вестник „Сън“ в Хамънд, Орегон, е обявен за продажба.

— Искам да отидеш там и да го видиш — каза Лесли на Макалистър.

След два дни той ѝ се обади:

— Няма смисъл да се купува „Сън“, госпожо Чеймбърс.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че в Хамънд има два вестника. Тиражът на „Сън“ е петнадесет хиляди на ден. Тиражът на другия вестник, „Хамънд Кроникъл“, е двадесет и осем хиляди, почти два пъти по-голям от този на „Сън“. А и собственикът на „Сън“ иска пет милиона долара. Сделката няма да бъде изгодна.

Лесли се замисли, после нареди:

— Чакай ме. Тръгвам.

Следващите два дни Лесли прекара в проучване на вестника и счетоводството му.

— „Сън“ изобщо не може да се мери с „Кроникъл“ — уверяваше я Макалистър. — „Кроникъл“ все повече се разраства, а тиражът на „Сън“ непрекъснато намалява.

— Знам. Ще го купя.

Той изненадано я погледна.

— Какво-о ще направиш?

— Ще го купя.

За три дни сделката беше оформена. Собственикът на „Сън“ с удоволствие се отърва от него.

— Изпързях дамата да сключи сделката — сияеше той. — Тя ми изплати цялата сума от пет милиона.

Уолт Мериуедър, собственик на „Хамънд Кроникъл“, посети Лесли.

— Разбрах, че вие сте моят нов конкурент — дружелюбно каза той.

— Точно така.

— Ако не ви потръгнат нещата, бихте ли проявили интерес да продадете „Сън“ на мен?

— А ако нещата наистина ми потръгнат, може би вие бихте проявили интерес да ми продадете „Кроникъл“ — усмихна се Лесли.

— Разбира се. Късмет, госпожо Чеймбърс — засмя се той.

— След шест месеца „Сън“ ще бъде наш — самоуверено заяви Мериуедър, когато се върна в „Кроникъл“.

Лесли се върна във Финикс и разговаря с Лайл Банистър, главния редактор на „Стар“.

— Идваш с мен в Хамънд, Орегон. Искам да се заемеш с вестника там, докато не стъпи на крака.

— Говорих с Макалистър — отвърна той. — Този вестник няма крака. Каза, че всеки момент може да се срине.

— Колко забавно — отбеляза тя.

В Орегон Лесли свика общо събрание на служителите в „Сън“.

— Отсега нататък ще работим малко по-различно — уведоми ги. — В този град има два вестника и ние възнамеряваме да станем собственици и на двата.

— Извинете, госпожо Чеймбърс — обади се Дерек Зорнс, главен редактор на „Сън“. — Мисля, че ситуацията не ви е съвсем ясна. Тиражът ни е далеч по-малък от този на „Кроникъл“ и с всеки месец намалява. Не можем дори да достигнем техния.

— Не само че ще го достигнем, но и ще направим така, че „Кроникъл“ да остане без работа.

Мъжете в залата се спогледаха и си помислиха: „Жени и аматьори не трябва да се бъркат в тоя бранш.“

— Как възнамерявате да го осъществите? — любезно попита Зорнс.

— Наблюдавали ли сте някога бикоборство? — попита Лесли.

— Бикоборство? Не... — примигна той.

— Ами когато бикът излезе на арената, матадорът не се хвърля веднага да го убие. Той му пуска кръв, докато го обезсили.

Главният редактор едва се сдържа да не се изсмее.

— Значи ние ще пускаме кръв на „Кроникъл“?

— Точно така.

— Как ще го постигнем?

— От понеделник смъкваме цената на „Сън“ от тридесет и пет на двадесет цента. Намаляваме рекламните тарифи с тридесет процента. От следващата седмица пускаме игри с печалби, в които читателите да могат да спечелят безплатни екскурзии. Веднага се заемаме с рекламата на играта.

Когато по-късно, служителите обсъждаха събранието, всички бяха единодушни, че някаква луда е купила вестника им.

Пускането на кръв започна, но пострадалият беше „Сън“.

— Имаш ли представа колко пари губи „Сън“? — попита Макалистър.

— Много добре знам колко губи — заяви Лесли.

— Колко дълго смяташ това да продължи?

— Докато спечелим. Не се тревожи. Ще успеем.

Но самата тя се тревожеше. С всяка седмица загубите ставаха все по-тежки. Тиражът продължаваше да пада, а и рекламодателите не изпаднаха във възторг от смъкването на тарифите.

— Теорията ти не е издържана — каза Макалистър. — Трябва да ограничим загубите. Предполагам, че можеш да продължиш да наливаш пари, но какъв е смисълът?

Следващата седмица тиражът престана да пада.

Минаха осем седмици преди „Сън“ да започне да се съвзема.

Намалената цена на вестника и на рекламите бяха привлекателни, но това, което вдигна тиража му, бяха игрите с награди. Те продължиха дванадесет седмици, а участниците трябваше да се състезават всяка седмица. Наградите бяха пътешествие с кораб до Южните морета и екскурзии до Лондон, Париж и Рио. Докато се връчваха наградите, а на първа страница се показваха снимки на победителите, тиражът на „Сън“ бързо започна да се качва.

— Пое много голям риск — завистливо отбеляза Крейг Макалистър, — но успя.

— Не беше риск — отвърна Лесли. — Хората не могат да устоят на изкушението да получат нещо за нищо.

Когато на Уолт Мариуедър му връчиха последните данни за тиражите, той побесня. За пръв път от години „Сън“ водеше пред „Кроникъл“.

— Добре — мрачно изрече той. — Клин клин избива. Искам да смъкнеш рекламните тарифи и да започнем някаква игра.

Но вече беше прекалено късно. Единадесет месеца след като Лесли беше купила „Сън“, Уолт Мариуедър отново я посети.

— Продавам вестника — съобщи той. — Искаш ли да купиш „Кроникъл“?

— Да.

В деня, в който договорът за „Кроникъл“ беше подписан, Лесли свика служителите.

— От понеделник вдигаме цената на „Сън“, удвояваме рекламните тарифи и спираме играта.

— Вестник „Ивнинг Стандард“ в Детройт е обявен за продажба — заяви тя на Макалистър един месец по-късно. — Освен това те притежават и телевизионен канал. Смятам, че трябва да сключим сделката.

— Госпожо Чеймбърс, ние нищо не разбираме от телевизия и... — запротестира той.

— В такъв случай ще трябва да се научим, нали?

Империята, от която Лесли се нуждаеше, вече започваше да се строи.

ШЕСТА ГЛАВА

Оливър прекарваше пълноценно времето си и изпитваше удоволствие от всичко, което правеше. Трябваше да се уреждат политически срещи, да се прокарват закони, да се одобряват субсидии, срещи, речи и интервюта за пресата. Отзивите за него във франкфортския „Стейт Джърнъл“, лексингтънския „Хералд Лийдър“ и луисвилския „Куриър Джърнъл“ бяха много положителни. Изграждаше си репутация на губернатор, който съвестно си върши работата. Беше приет в обществото на свръхбогатите и знаеше, че това до голяма степен се дължи на факта, че е женен за дъщерята на сенатора Тод Дейвис.

Харесваше му да живее във Франкфорт. Той беше оживен исторически град, скътан в живописна речна долина сред спускащите се хълмове на прочутия с тревата „блуграс“ район на Кентъки. Чудеше се какво ли щеше да представлява животът във Вашингтон.

Натоварените дни прерастваха в седмици, а седмиците — в месеци. Настъпи последната година от мандата на Оливър.

Беше назначил Питър Тейгър за свой секретар по печата. Той беше най-подходящият за тази работа. Винаги беше откровен пред журналистите, а заради старомодните му разбирания за благоприличие хората се отнасяха с по-голямо доверие към партията. Тейгър и черната му превръзка станаха толкова известни, колкото и Оливър.

Поне веднъж в месеца Тод Дейвис отиваше във Франкфорт, за да се види с Оливър.

— Когато пуснеш някой чистокръвен кон да се състезава — сподели той с Питър Тейгър, — трябва да го наглеждаш, за да не си загуби темпото.

Една мразовита октомврийска вечер двамата седяха в кабинета на Оливър. Бяха вечеряли в „Гейбриълс“ с Джан и се бяха върнали в административната сграда. Джан ги беше оставила насаме, за да могат да си поговорят.

— Джан изглежда много щастлива, Оливър. Много се радвам.

— Старая се тя да бъде щастлива, Тод.

Сенаторът Дейвис го погледна и се запита колко ли често посещаваше апартамента.

— Тя много те обича, синко.

— И аз я обичам — искрено отвърна той.

— Радвам се да го чуя — усмихна се сенаторът Дейвис. — Тя вече ремонтира Белия дом.

Сърцето на Оливър подскочи.

— Моля?

— О, не ти ли казах? Почна се. Името ти вече се спряга във Вашингтон. Започваме кампанията на първи януари.

— Наистина ли смяташ, че имам някакви шансове, Тод?

— Думата шанс предполага някакъв риск, а аз не рискувам синко. Няма да се включа в нещо, ако не съм сигурен в него.

Оливър си пое дълбоко дъх. *Можеш да станеш най-важният човек в света.*

— Искам да знаеш колко съм ти признателен за всичко, което направи за мен, Тод.

Той го потупа по рамото.

— Човек е длъжен да помогне на зет си, нали така?

Оливър не долови ударението на думата „зет“.

— Между другото, Оливър, много бях разочарован, когато прокарахте закона за данъка върху тютюна — подхвърли сенаторът.

— С тези пари ще оправим дефицита във фискалния бюджет и...

— Но ти, разбира се, ще му наложиш вето.

Той удивен го изгледа.

— Да му наложи вето?

— Оливър, искам да си наясно, че не мисля само за себе си, но аз имам много приятели, които инвестираха изкараните си с труд пари в тютюневи плантации и не ми се иска да пострадат от непосилни нови данъци. Ти какво ще кажеш?

Последва мълчание.

— Ти какво ще кажеш, Оливър?

— Така е — най-после проговори той. — Предполагам, че няма да е честно.

— Оценявам жеста ти. Наистина.

— Мислех, че си продал тютюневите си плантации, Тод.

— Защо? — изненадано го погледна сенаторът.

— Ами кампанията против тютюнопушенето нанася сериозни поражения. Продажбите рязко спаднаха и...

— Това се отнася за Съединените щати, синко. Освен тях съществува цял свят. Почакай да видиш какво ще стане, като пуснем рекламата в Китай, Африка и Индия. — Погледна часовника си и стана. — Налага ми се да се връщам във Вашингтон. Трябва да присъствам на събрание на комисията.

— Приятно пътуване.

— Сега ще е приятно, синко. Със сигурност ще е приятно — засмя се Дейвис.

Оливър беше разстроен.

— Какво, по дяволите, да правя сега, Питър? Данъкът върху тютюна е най-популярната стъпка, предприета от законодателството тази година. С какво да се оправдая, като му наложа вето?

Тейгър извади няколко листа от джоба си.

— Всички отговори се крият тук, Оливър. Обсъдих го със сенатора. Няма да имаш проблеми. Насрочил съм пресконференция за четири часа.

Оливър прегледа документите.

— Добре — кимна най-накрая.

— Това ми е работата. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не, благодаря. Ще се видим в четири.

Тейгър тръгна към вратата.

— Питър.

Той се обърна.

— Я ми кажи нещо. Мислиш ли, че наистина имам шансове да стана президент?

— Сенаторът какво мисли?

— Казва, че имам.

Тейгър се върна до бюрото.

— От много отдавна познавам сенатора, Оливър. Досега нито веднъж не е сгрешил. Има невероятен инстинкт. Ако Тод Дейвис ти каже, че ти ще си следващият президент на Съединените щати, можеш всичко да заложиш на това.

Някой почука.

— Влезте.

Вратата се отвори и в стаята влезе привлекателна млада секретарка с няколко факса в ръка. Беше около двадесетгодишна, умна и жива.

— Извинете, господин губернатор. Не знаех, че сте в...

— Няма нищо, Мириам.

Тейгър се усмихна.

— Здравей, Мириам.

— Здравейте, господин Тейгър.

— Не знам какво щях да правя без Мириам — отбеляза губернаторът.

Момичето се изчерви.

— Ако няма нищо... — Тя остави факсовете на бюрото и избяга от стаята.

— Хубава жена — каза Тейгър и погледна Оливър.

— Да.

— Оливър, внимаваш, нали?

— Разбира се. Затова те помолих да ми намериш онова апартаментче.

— Искам да кажа много, много да внимаваш. Залогът вече е твърде висок. Следващия път, когато се разгониш, просто поспри и се замисли дали Мириам или Алис, или Карън си заслужават да загърбиш Белия дом.

— Знам какво искаш да ми кажеш, Питър, и съм ти много задължен. Но няма защо да се тревожиш.

— Добре. — Тейгър си погледна часовника. — Казах ли ти какво направи Ребека тази сутрин? Тя е петгодишна. Бяхме записали едно детско предаване, което искаше да гледа в осем часа тази сутрин. „Миличка, ще ти го пусна след като обядваш“, каза й Бетси. Ребека я изгледа и отвърна: „Мамо, искам сега да обядвам.“ Хитро, нали?

Оливър се развесели от гордостта в гласа на Тейгър.

В десет часа вечерта Оливър влезе в стаята, където Джан четеше и каза:

— Скъпа, налага ми се да изляза. Трябва да отида на конференция.

Тя вдигна поглед:

— По това време?

— Да, за жалост — въздъхна той. — Сутринта се свиква бюджетната комисия и искат да ме инструктират преди събранието.

— Прекалено много работиш. Опитай се да си идваш рано вкъщи, моля те, Оливър. — Поколеба се. — Напоследък много закъсняваш.

Той се почуди дали това не беше предупреждение. Приблужи се до нея, наведе се и я целуна.

— Не се тревожи, скъпа. Ще се върна възможно най-скоро.

— Тази вечер няма да имам нужда от теб — каза Оливър на шофьора пред къщата. — Ще отида с малката кола.

— Слушам, господин губернатор.

— Закъсняваш, скъпи. Мириам беше гола.

Той се усмихна и се приближи до нея.

— Съжалявам. Радвам се, че не си почнала без мен.

Тя се засмя.

— Прегърни ме.

Той я взе в обятията си и привлече топлото ѝ тяло към себе си.

— Събличай се. Бързо.

— Какво ще кажеш да се преместиш във Вашингтон? — каза ѝ той, когато свършиха.

Мириам се изправи.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Сигурно ще отида там. Искам да дойдеш с мен.

— Ако жена ти някога разбере за нас...

— Няма.

— Защо Вашингтон?

— Все още не мога да ти кажа. Но искам да знаеш, че ще бъде много вълнуващо.

— Ще отида където пожелаеш, стига да ме обичаш.

— Знаеш, че те обичам — изрече искрено както много пъти в миналото.

— Хайде да го направим още веднъж.

— Минутка само. Донесъл съм ти нещо. — Той стана и се приближи до сакото, което беше праметнал на един стол. От джоба му извади малко шишенце и наля съдържанието му в чаша. Течността беше прозрачна.

— Опитай това.

— Какво е това? — попита Мириам.

— Ще ти хареса. Обещавам. — Той изпи половината.

Тя го опита, а после изпи останалото.

— Не е лошо — усмихна се.

— Ще те накара да се почувстваш наистина секси.

— Аз вече се чувствам наистина секси. Ела в леглото.

Те отново се любеха, когато тя изпъшка и каза:

— Аз... аз не се чувствам добре. — Задъха се. — Не мога да дишам. — Очите ѝ се затваряха.

— Мириам! — Тя не отговори. Лежеше безжизнена на леглото. — Мириам!

Беше в безсъзнание.

Кучи син! Защо ми причиняваш това?

Той стана и нервно закрочи из стаята. Беше го давал на десетина жени и само веднъж имаше странични ефекти. Трябваше да внимава. Ако не се справеше както трябва, това щеше да е краят. Всичките му мечти, всичко, за което беше работил. Не можеше да допусне това да се случи. Стоеше до леглото и я гледаше. Слава богу, все още дишаше. Но той не можеше да я остави да бъде открита в този апартамент. Щяха да го разкрият. Трябваше да я остави някъде, където да я намерят и да я откарат в болница. На нея можеше да се разчита, че няма да го издаде.

Отне му почти половин час да я облече и да премахне всички следи от присъствието ѝ от апартамента си. Открехна леко вратата и огледа коридора, после я вдигна, праметна я през рамо, свали я до

колата и я вкара вътре. Беше почти полунощ и улиците бяха пуссти. Започваше да вали. Той отиде до парка „Джунипър Хил“ и когато се увери, че няма никого, взе Мириам от колата и леко я сложи на една пейка. Не му се искаше да я оставя там, но нямаше друг избор. Никакъв избор. От това зависеше бъдещето му.

На няколко крачки имаше телефонна кабинка. Притича до нея и се обади в „Бърза помощ“.

Джан беше будна и го чакаше, когато той се прибра.

— Минава полунощ — отбеляза тя. — Какво те...

— Извинявай, скъпа. Обсъждахме бюджета и... нали знаеш, всички бяха на различно мнение.

— Пребледнял си — каза Джан. — Сигурно си капнал от умора.

— Уморен съм малко — съгласи се той.

— Хайде да си лягаме — намигна му тя.

Той я целуна по челото.

— Аз наистина трябва малко да поспя, Джан. Това събрание ме скапа.

Историята излезе на първа страница на „Стейт Джърнъл“ на следващата сутрин:

СЕКРЕТАРКАТА НА ГУБЕРНАТОРА ОТКРИТА В БЕЗСЪЗНАНИЕ В ПАРК

В два часа тази сутрин полицията открила изпадналата в безсъзнание жена Мириам Фридланд да лежи на една пейка в дъжда. На мястото незабавно пристигнала линейка. Закарана е в болницата „Мемориъл Хоспитъл“, откъдето твърдят, че състоянието ѝ е критично.

Докато Оливър четеше статията, в стаята се втурна Питър с вестник в ръка.

— Видя ли това?

— Да. Направо... направо е ужасно. От пресата цяла сутрин ми звънят.

— Какво мислиш, че се е случило?

Оливър поклати глава.

— Не знам. Току-що се обадох в болницата. В кома е. Опитват се да установят причината. Ще ме уведомят веднага щом разберат.

Тейгър го погледна.

— Дано се оправи.

Лесли Чеймбърс не видя статиите във вестниците, тъй като беше в Бразилия да купува телевизионен канал.

На следващия ден се обади от болницата:

— Господин губернаторе, току-що приключихме с лабораторните изследвания. Приела е вещество, което се нарича метилендиоксиметамфетамин, познато като „Екстази“. Приела го е в течна форма, което е още по-опасно.

— Какво е състоянието й?

— Опасяваме се, че е критично. В кома е. Може да се събуди или... — Той се поколеба. — Може и да не се събуди.

— Моля да ме държите в течение.

— Разбира се. Сигурно сте много загрижен, господин губернаторе.

— Да, така е.

Оливър Ръсел беше на заседание, когато се обади една секретарка.

— Извинете, господин губернаторе. Търсят ви по телефона.

— Казах ти да не ме прекъсваш, Хедър.

— Обажда се сенаторът Дейвис на трета линия.

— А...

Оливър се обърна към събралите се.

— Ще приключим с това по-късно, господа. Извинете ме, ако обичате...

Когато всички напуснаха залата, той вдигна телефонната слушалка.

— Тод?

— Оливър, какви са тези истории за твоя секретарка, която е открита дрогирана на пейка в парка?

— Да — отвърна Оливър. — Наистина е ужасно, Тод. Аз...

— Колко ужасно? — настоя сенаторът.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа.

— Тод, нали не мислиш, че аз... Кълна се, че нищо не знам за случилото се.

— Дано е така — мрачно отвърна сенаторът. — Знаеш колко бързо плъзват слухове из Вашингтон, Оливър. Той е най-малкият град в Америка. Не искам нищо да се свързва с тебе. Подготвяме се за действие. Много ще ме разочароваш, ако направиш някоя глупост.

— Кълна се, че не съм замесен.

— Постарай се така да бъде.

— Разбира се. Аз...

Сенаторът затвори.

Оливър се замисли: „Трябва да внимавам. Не мога да позволя на подобно нещо да ме спре.“ Погледна часовника си, а после посегна към дистанционното и включи телевизора. Даваха новините. Показаха някаква улица под обсада, а от сградите стреляха снайперисти. В далечината се чуваха и картечници.

Една хубава репортерка, облечена във военен маскировъчен костюм и с микрофон в ръка, казваше:

„Новият договор се очаква да влезе в сила днес в полунощ, но независимо дали е успешен, той никога няма да върне мирните селца в тази раздирана от война страна или да върне живота на невинните граждани, жертви на безмилостния терор.“

Камерата се прехвърли на Дейна Еванс, красива млада жена, облечена в бронирана жилетка и кубинки.

— Хората тук са гладни и уморени. Искат само едно — мир. Дали той ще настъпи? Само времето ще покаже. От Сараево за „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ предаде Дейна Еванс.

Следваше реклама.

Дейна Еванс беше чуждестранната кореспондентка на осведомителната компания „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“. Тя предаваше новините всеки ден и Оливър се опитваше да не пропуска нейните репортажи. Беше една от най-добрите репортерки.

„Изглежда страхотно — мислеше си той. — Защо една толкова млада и хубава жена трябва да е на място, където бушува война, по дяволите?“

СЕДМА ГЛАВА

Дейна Еванс беше дъщеря на полковник, който като инструктор по въоръжението непрекъснато бе местен от една база в друга. Докато стане на единадесет години, тя вече беше живяла в пет американски града и четири чужди страни. Ходила беше с баща си и майка си на изпитателното поле „Абърдийн“ в Мериленд, във Форт Бенинг в Джорджия, Форт Худ в Тексас, Форт Ливърюърт в Канзас и Форт Монмаут в Ню Джърси. Беше посещавала училища за офицерски деца в Камп Зама в Япония, Кимзе в Германия, Ками Дарби в Италия и Форт Бюканън в Пуерто Рико.

Дейна беше единствено дете, а приятели ѝ бяха армейските служители и семействата им. Тя беше красива, весела и общителна, но майка ѝ се притесняваше, че детството ѝ не протича нормално.

— Знам, че сигурно е ужасно за теб да сменяш жилище на всеки шест месеца, миличка — казваше тя.

Дъщеря ѝ озадачено я поглеждаше.

— Защо?

Всеки път, когато на баща ѝ възлагаха нова задача, на нея ѝ беше много интересно.

— Отново ще се местим! — радостно казваше тя.

Макар на Дейна постоянното местене да ѝ харесваше, майка ѝ го ненавиждаше.

— Повече не мога да живея като циганка — заяви тя, когато дъщеря ѝ навърши тринадесет години. — Искам развод.

Дейна се ужаси при тази новина. Не толкова заради развода, а заради факта, че вече нямаше да може да пътува по света с баща си.

— Къде ще живеем? — попита тя майка си.

— В Клермонт, Калифорния. Аз израснах там. Прекрасно малко градче. Страшно ще ти хареса.

Майката на Дейна беше права, че Клермонт е красиво малко градче. Но тя грешеше, като си мислеше, че на момичето много ще му хареса.

Клермонт беше в подножието на планините Сан Габриел в областта Лос Анджелис, с население около тридесет и три хиляди жители. От двете страни на улиците имаше прекрасни дървета и на човек му се струваше, че се намира в студентско градче. Дейна го ненавиждаше. След непрекъснатите пътувания по света животът в малкото градче я потискаше.

— Да не би завинаги да се установим тук? — мрачно питаше тя.

— Защо, миличка?

— Защото за мен това място е прекалено малко. Имам нужда от по-голям град.

След първия ден в училище тя се прибра вкъщи мрачна.

— Какво има? Не ти ли хареса училището?

Дейна въздъхна.

— Хубаво е, но е пълно с деца.

— Те няма вечно да са деца, както и ти — засмя се майка ѝ.

На осемнадесет години Дейна постъпи в колежа „Клермонт Маккена“, записа журналистика и стана репортерка за колежанския вестник „Форум“. На следващата година я направиха редактор.

При нея непрекъснато идваха студенти за услуги.

— Нашето дружество организира танци следващата седмица, Дейна. Би ли споменала това във вестника...

— Философското дружество организира среща във вторник...

— Би ли написала нещо за пиесата, която театралното общество поставя на...

— Трябва да наберем средства за новата библиотека...

Край нямаше, но на нея това много ѝ допаднаше. Беше в състояние да помага на хората и това ѝ харесваше. По време на последната си година в колежа тя реши, че иска да прави журналистическа кариера.

— Ще мога да интервюирам важни хора по целия свят — каза Дейна на майка си. — Това е все едно да ковеш историята.

Като малка всеки път, когато погледнеше в огледало, Дейна се чувстваше потисната. Прекалено ниска, прекалено слаба, прекалено

плоска. Всички други момичета бяха невероятно красиви. Това беше нещо като закон в Калифорния. „Аз съм грозно патенце в страна на лебеди“ — мислеше си тя. Наложил си да не се поглежда в огледало. Ако го беше направила, щеше да разбере, че на тринадесетгодишна възраст тялото ѝ започваше да разцъфва. На шестнадесет години вече беше много красива. Когато стана на седемнадесет, много момчета бяха влюбени в нея. Имаше нещо в живото ѝ лице със сърцевидна форма, големите ѝ любопитни очи и леко дрезгавия ѝ смях, което беше едновременно очарователно и предизвикателно.

От дванайсетгодишна Дейна знаеше точно по какъв начин иска да загуби девствеността си. Щеше да стане в красива лунна нощ на някой далечен тропически остров, където вълните щяха да се разбиват в брега. Щеше да звучи тиха музика. Един красив и изтънчен непознат щеше да се приближи и да погледне дълбоко в очите и в душата ѝ, щеше да я вземе в обятията си и леко да я отнесе под близката палма. Щяха да се съблекат и да правят любов, а музиката щеше да се извиси в сублимния момент.

Всъщност тя загуби девствеността си на задната седалка на стар шевролет след едни училищни танци от един слабичък осемнайсетгодишен червенокос младеж на име Ричард Добинс, с който работеха заедно във „Форум“. Той ѝ подари пръстен, а месец по-късно се пресели в Милуоки с родителите си. След това Дейна вече нищо не чу за него.

Месец преди да завърши колежа с бакалавърска степен по журналистика, Дейна отиде в местния вестник „Клермонт Игзаминър“, за да си потърси работа като репортерка.

Някакъв мъж от отдел „Личен състав“ прегледа кратката ѝ биография.

— Значи ти си била редакторка на „Форум“, а?

Тя скромно се усмихна.

— Да.

— Добре. Имаш късмет. В момента имаме нужда от хора. Ще те пробваме.

Дейна беше очарована. Тя вече си беше съставила списък на страните, от които искаше да направи репортажи: Русия, Китай, Африка...

— Знам, че не мога да започна като репортерка в чужбина — каза тя, — но веднага щом...

— Добре. Ще работиш като момиче за всичко. Ще се грижиш за сутрешното кафе на редакторите. Между другото, обичат го силно. Освен това ще се занимаваш с копирането при печатарските преси.

Дейна ужасена го изгледа.

— Не мога...

Той се наведе напред и се намръщи.

— Не можеш какво?

— Не мога да изразя радостта си, че получих тази работа.

Всички репортери хвалеха Дейна за кафето и тя стана най-добрата помощничка на печатарите. Ходеше на работа всеки ден и се сприятеляваше с всички. Винаги с готовност помагаше на другите. Знаеше, че това беше начинът да успее.

Единственият проблем беше, че в края на шестмесечния пробен срок все още си беше момиче за всичко. Тя поиска среща с Бил Крауъл, главния редактор.

— Наистина смятам, че съм готова — заяви. — Ако ми поставите задача, ще...

Той дори не вдигна поглед.

— Все още нямаме свободни места. Кафето ми изстина.

„Не е честно — мислеше си Дейна. — Дори не ми дават възможност. — Тя беше чула нещо, в което твърдо вярваше: Ако нещо е в състояние да те спре, най-добре е да не му се противопоставяш. — Е, добре, нищо няма да ме спре. Нищо. Но как ли да започна?“

Една сутрин, докато вървеше из пустата телеграфна зала и носеше чаши с топло кафе, по телеграфа постъпи някакво съобщение от полицията. От любопитство Дейна се приближи и го прочете:

АСОШИЕЙТЕД ПРЕС — КЛЕРМОНТ,
КАЛИФОРНИЯ. ТАЗИ СУТРИН В КЛЕРМОНТ Е
ОСУЕТЕН ОПИТ ЗА ОТВЛИЧАНЕ. НЕПОЗНАТ ЧОВЕК
НАПАДНАЛ ЕДНО ШЕСТГОДИШНО МОМЧЕ И...

Тя прочете съобщението с ококорени очи. Пое си дълбоко дъх, откъсна лентата и я сложи в джоба си. Никой не я беше видял.

Останала без дъх, тя се втурна в кабинета на Бил Крауел.

— Господин Крауел, тази сутрин някой се опитал да отвлече момченце в Клермонт. Предложил да го заведе да поязди пони. Момченцето първо поискало малко бонбони и похитителят го завел в сладкарница, където собственикът разпознал момченцето. Собственикът повикал полиция, а похитителят избягал.

Главният редактор се заинтригува.

— По телеграфа нищо не е постъпило за това. Ти как разбра?

— Аз... Случи се така, че бях в магазина, където говореха за това и...

— Веднага ще изпратя репортер.

— Защо не ми позволите аз да го отразя? — помоли Дейна. — Собственикът на сладкарницата ме познава. Той ще ми даде информация.

За миг той я изглежда, а после неохотно каза:

— Е, добре.

Дейна интервюира собственика на сладкарницата, а на следващия ден репортажът ѝ се появи на първа страница на „Клермонт Игзаминър“ и се прие добре.

— Не беше лошо — каза ѝ Бил Крауел. — Никак не беше лошо.

— Благодаря.

Мина почти седмица преди Дейна отново да се озове сама в телеграфната зала. Отново постъпи съобщение от „Асошиейтед Прес“:

ПОМОНА, КАЛИФОРНИЯ: ТРЕНЬОРКА ПО
ДЖУДО ЗАЛАВЯ МЕРАКЛИЯ-ИЗНАСИЛВАЧ.

„Идеално“ — реши Дейна. Откъсна лентата, смачка я и я пъкна в джоба си, а след това се втурна при Бил Крауел.

— Току-що ми се обади съквартирантката — изрече възбудено. — Видяла през прозореца как някаква жена се справя с един мераклия-изнасилвач. Искам да го отразя.

Крауел само я погледна.

— Давай.

Дейна отиде в Помона, за да интервюира треньорката по джудо, а репортажът ѝ отново излезе на първа страница.

Главният редактор я повика в кабинета си.

— Какво ще кажеш да те назначим за щатен репортер?

Тя беше очарована.

— Страхотно! — „Почна се — помисли си. — Кариерата ми най-после тръгна.“

На следващия ден „Клермонт Игзаминър“ беше откупен от „Уошингтън Трибюн“ във Вашингтон.

Когато се разчу за продажбата, повечето от служителите в „Клермонт Игзаминър“ бяха разочаровани. Нямаше как да не се стигне до някои нежелани понижения и съкращения. Но Дейна не гледаше на това по този начин. „Сега ще работя за «Уошингтън Трибюн» — мислеше си тя, а оттук следваше: — Защо да не постъпя на работа в централата им?“

Тя бодро влезе в кабинета на Бил Крауел.

— Бих искала да си взема десет дни отпуск.

Той любопитно я изгледа.

— Дейна, повечето хора тук не смеят да отидат и до тоалетната, защото си мислят, че бюрата им няма да са си на мястото, когато се върнат. Не те ли е страх?

— От какво да ме е страх? Аз съм най-добрата ви репортерка — самоуверено заяви тя. — Възнамерявам да си намеря работа в „Уошингтън Трибюн“.

— Сериозно ли говориш? — Той видя изражението ѝ. — Наистина говориш сериозно — въздъхна. — Добре. Опитай се да се срещнеш с Мат Бейкър. Той е шефът на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ — вестници, телевизионни станции, радио, всичко.

— Мат Бейкър. Ясно.

ОСМА ГЛАВА

Вашингтон беше много по-голям град, отколкото Дейна си беше представяла. От това място се управляваше светът и тя усещаше заряда във въздуха. „Тук ми е мястото“ — радостно си помисли младата жена.

Най-напред се настани в хотел „Стауфър Ренесанс“, после откри адреса на „Уошингтън Трибюн“. Вестникът се намираше на Шеста улица и заемаше цялата пресечка. Състоеше се от четири отделни сгради, които сякаш се простираха до безкрай. Дейна откри главното фоайе и уверено се приближи до униформения пазач зад гишетото.

— Какво обичате, госпожице?

— Работя тук. Искам да кажа, работя за „Трибюн“. Тук съм, за да се видя с Мат Бейкър.

— Имате ли уговорена среща?

Тя се поколеба.

— Все още не, но...

— Елате пак, когато си уговорите.

Той насочи вниманието си към няколко мъже, които се бяха приближили до гишетото.

— Имаме среща с началника на отдел „Пласмент“ — каза един от тях.

— Един момент, моля. — Пазачът набра някакъв номер.

Зад гърба му един от асансьорите беше пристигнал и от него излизаха хора. Дейна спокойно се запъти натам. Влезе вътре и горещо се помоли да тръгне, преди пазачът да я е забелязал. Влезе една жена, натисна бутона и те се понесоха нагоре.

— Извинете, на кой етаж е Мат Бейкър?

— На третия. — Жената я изгледа. — Не си носите пропуска.

— Загубих го — каза Дейна.

На третия етаж слезе. Стоеше като онемяла от мащаба на това, което виждаше. Пред нея имаше безброй кабинки. Сякаш бяха стотици, обитавани от хиляди хора. На всяка имаше табелка в различен

цвят. РЕДАКТОРСКИ... ИЗКУСТВО... МЕСТНИ... СПОРТ...
КАЛЕНДАР...

Дейна спря един мъж, който бързаше по коридора.

— Извинете. Къде се намира кабинетът на господин Бейкър?

— Мат Бейкър? — Той ѝ го посочи. — По коридора вдясно, последната врата.

— Благодаря.

Когато се обърна, тя се блъсна в някакъв небръснат рошав мъж с документи в ръце, които изпопадаха на пода.

— О, извинете, аз...

— Защо не гледате къде вървите, по дяволите? — ядоса се той. Наведе се, за да си събере документите.

— Не е нарочно. Ето, ще ви помогна. Аз... — Дейна се наведе, а докато ги вдигаше, напъха няколко листа под едно бюро.

Мъжът спря и гневно я изгледа.

— Направете ми една услуга. Не ми помагайте повече.

— Както желаете — ледено заяви Дейна. — Дано не всички във Вашингтон са толкова груби.

Изправи се и тръгна към кабинета на господин Бейкър. На стъклото на вратата му пишеше МАТ БЕЙКЪР. В кабинета нямаше никого. Тя влезе вътре, седна и започна да наблюдава трескавата дейност, която кипеше наоколо.

„Изобщо не може да се сравнява с «Клермонт Игзаминър»“ — мислеше си. Тук работеха хиляди хора. По коридора се задаваше рошавият грубиян и се приближаваше към кабинета.

„Не! — помисли си Дейна. — Дано не влезе тук. Дано се е запътил за някъде другаде...“

Той обаче влезе и присви очи.

— Какво, по дяволите, правите тук?

Тя преглътна и ведро попита:

— Вие сигурно сте господин Бейкър? Казвам се Дейна Еванс.

— Попитах ви какво правите тук.

— Аз съм репортерка от „Клермонт Игзаминър“.

— И?

— Вие току-що сте го купили.

— Така ли?

— Аз... аз искам да кажа, че вестникът го е купил. Вестникът е купил вестника. — Дейна почувства, че се обърква. — Както и да е, дойдох да си потърся работа. Аз, разбира се, си имам работа. По-скоро става въпрос за прехвърляне.

Той беше втрещен.

— Мога да започна веднага — не спираше тя. — Няма проблем.

Мат Бейкър се приближи до бюрото.

— Кой, по дяволите, ви е пуснал тук?

— Казах ви. Аз съм репортерка за „Клермонт Игзаминър“ и...

— Връщайте се в Клермонт. И се опитайте да не блъскате никого на излизане.

— Много ви благодаря, господин Бейкър — хладно изрече Дейна и стана. — Високо оценявам вашата любезност.

Тя с трясък затвори вратата след себе си. Мат Бейкър я изпрати с поглед и поклати глава. Светът беше пълен с ненормални.

Дейна се върна в огромната редакторска зала, където десетки репортери пишеха материалите си на компютрите. „Точно тук ще работя — яростно си мислеше тя. — Връщайте се в Клермонт. Как се осмелява!“

Когато вдигна поглед, видя в далечината Мат Бейкър да се приближава към нея. Проклетникът беше навсякъде! Тя бързо се скри зад една кабинка, за да не я вижда.

Той мина покрай нея, приближи се до един репортер и седна.

— Направи ли интервюто, Сам?

— Нямах късмет. Отидох в медицинския център в Джорджтаун и там ми казаха, че жена с такова име не била регистрирана при тях. Съпругата на Трип Тейлър не била тяхна пациентка.

— Много добре знам, че е — заяви Мат Бейкър. — Опитват се да скрият нещо, по дяволите. Искам да разбера защо е в болницата.

— Дори да е там, човек не може да се добере до нея, Мат.

— Опита ли с номера с доставката на цветя?

— Разбира се. Не мина.

Дейна стоеше и гледаше Мат Бейкър и репортерът. „Що за репортер е тоя — почуди се тя, — който не знае как да вземе интервю?“

Половин час по-късно беше пред медицинския център в Джорджтаун. Отиде в магазина за цветя.

— Какво обичате? — попита я една служителка.

— Ами — за миг се поколеба, — цветя за петдесет долара. — Едва не се задави на думата „петдесет“.

— Дали в болницата няма магазин, където да мога да купя и някаква шапчица? — попита Дейна, когато служителката ѝ подаде цветята.

— На ъгъла има магазин за подаръци.

— Благодаря.

Магазинът за подаръци беше пълен с най-различни боклуци, множество поздравителни картички, евтини играчки, балони и знаменца, рафтове с пуканки и царевични пръчици и крещящи дрехи. На един от рафтовете имаше сувенирни шапки. Дейна купи една, която наподобяваше шапка на шофьор на такси и си я нахлупи. Купи и картичка с пожелание за бързо оздравяване и надраска нещо вътре.

Следващата ѝ стъпка беше гишето за информация във фоайето на болницата.

— Донесла съм цветя за госпожа Трип Тейлър.

Администраторката поклати глава.

— Тук няма регистрирана госпожа с такова име.

Дейна въздъхна.

— Така ли? Жалко. Цветята са от вицепрезидента на Съединените щати.

Тя отвори картичката и я показа на администраторката. В нея се казваше: „Бързо оздравявайте“, с подпис: Артър Канън.

— Значи ще ми се наложи да ги върна — каза Дейна и си тръгна.

Администраторката колебливо погледна след нея.

— Един момент!

Тя спря.

— Да?

— Мога да повикам някого да ѝ занесе цветята.

— Съжалявам — каза Дейна. — Вицепрезидентът Канън изрично нареди да ѝ ги връча лично. — Тя погледна

администраторката. — Може ли да ми кажете името си? Господин Канън ще настоява за обяснение защо цветята не са поднесени.

Паника.

— Е, добре. Добре. Не искам да причинявам неприятности. Занесете ги в стая 615. Но веднага щом ѝ ги поднесете, ще трябва да напуснете.

— Добре — обеща Дейна.

След пет минути тя разговаряше със съпругата на прочутата рок-звезда Трип Тейлър.

Стейси Тейлър беше на около двацет и пет години. Трудно беше да се каже дали е хубава или не, защото в този момент лицето ѝ беше подуто и насинено. Опитваше се да вземе чаша вода от една масичка до леглото, когато Дейна влезе.

— Цветя за... — при вида на лицето ѝ спря ужасена.

— От кого са? — Жената едва говореше.

Дейна беше махнала картичката.

— От един... от един ваш обожател.

Стейси Тейлър подозрително я изгледа.

— Може ли да ми подадете водата?

— Разбира се. — Тя остави цветята и ѝ подаде чашата с вода. — С нещо друго да ви услужа? — попита.

— Да — изпъшка жената. — Можете да ме измъкнете от това гадно място. Мъжът ми не позволява да ме посещават. Писна ми да гледам все тия доктори и сестри.

Дейна седна на един стол до леглото.

— Какво ви се е случило?

— Не е ли очевидно? — изсумтя тя. — Претърпях автомобилна катастрофа.

— Сериозно?

— Да.

— Ужас — изрече репортерката скептично.

Беше направо бясна от яд, защото тази жена несъмнено беше бита.

След четиридесет и пет минути Дейна излезе, узнала истинската причина за престоя на Стейси в болницата.

Когато се върна в „Уошингтън Трибюн“, на вратата имаше друг пазач.

— Какво обич...

— Не е по моя вина — задъхано каза Дейна. — Повярвайте ми, закъснях заради проклетото движение. Кажете на господин Бейкър, че вече се качвам. Направо ще побеснее, че съм закъсняла. — Хукна към асансьора и натисна копчето. Пазачът учудено погледна след нея, а после започна да избира номера.

— Ало. Кажете на господин Бейкър, че една млада жена, която...

Асансьорът пристигна. Дейна влезе и натисна бутона за третия етаж. Там като че ли кипеше още по-оживена дейност, ако това изобщо беше възможно. Сновяха репортери, хукнали да не изпуснат крайния срок. Тя стоеше и трескаво се оглеждаше. Най-последно забеляза това, което търсеше. В една кабинка със зелен надпис, на която пишеше ГРАДИНАРСТВО, имаше празно бюро. Дейна бързо се приближи и седна. Погледна компютъра пред себе си и започна да пише. Историята толкова я беше погълнала, че загуби представа за времето. Когато приключи, пушна написаното през принтера и страниците заизлизаха. Тъкмо ги събираше, когато усети нечие присъствие зад себе си.

— Какво, по дяволите, правите? — попита Мат Бейкър.

— Търся си работа, господин Бейкър. Написах това и смятам...

— Криви са ви сметките — избухна той. — Човек не може така да нахълтва и да се разполага по чужди бюра. А сега веднага се измитайте, преди да съм извикал охраната да ви арестува.

— Но...

— Вън!

Дейна се изправи с достойнство. Напъха страниците в ръцете на Бейкър и тръгна към асансьора.

Мъжът поклати глава: „Боже! Докъде стигнахме, по дяволите?“ Под бюрото имаше кошче за боклук. Когато се приближи до него, Мат погледна първото изречение на репортажа на Дейна: „Стейси Тейлър с посиняло и издрано лице потвърди днес, че е в болница, защото прочутият ѝ съпруг и рокзвезда Трип Тейлър я пребил. Всеки път, когато забременеела, я пребивал. Не искал деца.“ Мат продължи да

чете, онемял от учудване. Той вдигна поглед, но младата жена си беше отишла.

Стиснал листовете, Мат хукна към асансьорите с надеждата да я открие, преди да е изчезнала. Когато притича зад ъгъла, тя беше там. Облегнала се беше на стената и чакаше.

— Как направихте интервюто? — попита той.

— Вече ви казах — простичко отвърна Дейна. — Аз съм репортерка.

Той дълбоко си пое дъх.

— Елате в кабинета ми.

Те отново бяха в кабинета на Мат Бейкър.

— Браво — завистливо ѝ каза той.

— Благодаря! Направо не знам как да изразя радостта си — възбудено изрече Дейна. — Аз ще бъда най-добрата репортерка, която някога сте имали. Ще видите. Това, което най-много искам, е да бъда кореспондентка в чужбина, но имам желание с работа да стигна до този пост, дори и да ми отнеме цяла година. — Забеляза изражението му. — Или може би две.

— Нямаме свободни работни места в „Трибюн“, освен това има и списък на чакащи за тази работа.

Изумена го погледна.

— Но аз предположих...

— Почакайте. Когато един репортер започне да предполага разни работи, мами себе си. Разбирате ли?

— Да, господине.

— Добре. — За миг той се замисли, а после реши. — Гледате ли предаванията на телевизионния канал на „Трибюн Ентърпрайзиз“?

— Не, господине. Не бих казала, че...

— Е, сега ще можете. Имате късмет. Там се освободи едно място. Един журналист току-що напусна. Можете да дойдете на негово място.

— И какво ще правя? — предпазливо попита тя.

— Ще пишете текстовете за телевизията.

Тя посърна.

— Текстовете за телевизията? Но аз нищо не знам за...

— Много е просто. Продуцентът на новините ще ви даде информацията, която постъпва от всички осведомителни агенции. Вие ще я напишете на английски и ще вкарате текста в компютъра, за да може да се чете от говорителите.

Дейна седеше, без да каже дума.

— Какво?

— Нищо, просто... просто аз съм репортерка.

— Тук имаме петстотин репортери и всички те с години са учили занаята. Заминавайте в четвърта сграда. Попитайте за господин Хокинс. Ако трябва от нещо да се започне, телевизията не е лошо начало. — Мат Бейкър посегна към телефона. — Ще се обадя на Хокинс.

— Добре — въздъхна тя. — Благодаря ви, господин Бейкър. Ако някога имате нужда от...

— Вън.

Телевизионните зали на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ заемаха целия шести етаж на четвърта сграда. Том Хокинс, продуцент на нощните новини, я прие в кабинета си.

— Работили ли сте някога в телевизията?

— Не, господине. Работила съм във вестници.

— Динозаври. Те са отживелица. Ние сме настоящето. А какво ли ще бъде бъдещето? Хайде да ви разведа наоколо.

Десетки хора работеха на бюра и монитори. По телеграфа постъпваха новини от пет-шест осведомителни агенции и се появяваха на екраните.

— Тук се приемат новини и съобщения от цял свят — обясняваше Хокинс. — Аз решавам кои да показваме. От специалния отдел заминават екипи, които изпращат репортажи от местата на събитията чрез микровълни или предаватели. Освен телеграфните ни служби имаме сто и шестдесет полицейски канала, репортери с клетъчни телефони, скенери, монитори. Всяко съобщение се планира до секундата. Хората, които пишат текста, работят с монтажисти, за да се вместят в точно определено време. Средно една новина с подробностите продължава между минута и половина и минута и четиридесет и пет секунди.

— Колко човека пишат текстовете? — попита Дейна.

— Шест. После има и видеокоординатор, новинарски монтажисти, продуценти, режисьори, репортери, говорители... — Той замълча. Към него се приближаваха мъж и жена. — Като си говорим за вълка, запознай се с Джулия Бринкман и Майкъл Тейт.

Джулия Бринкман беше изумителна жена с кестенява коса, цветни лещи, от които очите ѝ изглеждаха наситенозелени, и отрепетирана чаровна усмивка. Майкъл Тейт беше спортен тип с изключително приветлива усмивка и топло излъчване.

— Нашата нова текстописка — каза Хокинс. — Дона Еванстън.

— Дейна Еванс.

— Няма значение. Хайде на работа.

Той я заведе обратно в кабинета си, а после кимна към таблото с разпределението на стената.

— Това са съобщенията, от които си избирам някои. Наричат се „охлюви“. Нашите предавания се излъчват два пъти на ден. Правим обедните новини от дванадесет до един и нощните от десет до единадесет часа. Когато ти кажа кои съобщения искам да пуснем, ти ги сглобяваш и правиш всичко да звучи толкова вълнуващо, че зрителите да не желаят да превключат на друг канал. Монтажистът ще ти предостави видеоклипове, ти ги включваш в сценария и посочваш къде точно да се пуснат.

— Добре.

— Понякога новините са толкова вълнуващи, че в програмата си пускаме включване на живо.

— Интересно — отбеляза Дейна.

Тя изобщо не подозираше, че един ден това щеше да ѝ спаси живота.

През първата нощ програмата беше пълен провал. Дейна беше сложила най-важните новини в средата вместо в началото, а Джулия Бринкман откри, че чете текстовете на Майкъл Тейт, а той — нейните.

— Господин Хокинс ви вика в кабинета си. Веднага — събщи режисьорът на Дейна, когато новините свършиха.

Хокинс седеше на бюрото си с мрачно изражение.

— Знам — виновно изрече Дейна. — Телевизията никога не е преживявала такова падение и всичко е по моя вина.

Той седеше и я наблюдаваше. Дейна започна отново:

— Добрата новина е, че отсега нататък нещата ще вървят само нагоре. Нали така, Том?

Продължаваше да я гледа втренчено.

— И това никога няма да се повтори, защото — забеляза изражението му — съм уволнена.

— Не — кисело отвърна той. — Това би означавало прекалено лесно да ти се размине. Ще работиш, докато не се получи както трябва. А това, което имам предвид, са обедните новини утре. Ясно ли се изразих?

— Напълно.

— Добре. Искам да си тук в осем часа сутринта.

— Добре, Том.

— И тъй като ще работим заедно, можеш да ме наричаш господин Хокинс.

Обедните новини на следващия ден минаха гладко. „Том Хокинс е бил прав — реши Дейна. — Става въпрос просто да влезеш в ритъм. Получаваш си новината... написваш текста... поработваш с монтажиста... вкарваш текста в компютъра, за да могат говорителите да го прочетат.“ От този момент нататък това ѝ стана рутина.

Големият успех за Дейна дойде осем месеца след като беше започнала работа в УТЕ. Тъкмо беше свършила с текстовете на вечерните новини в десет без петнадесет и се готвеше да си върви. Когато влезе в студиото, там цареше хаос. Всички говореха един през друг.

— Къде е тя, по дяволите? — крещеше Роб Клайн, режисьорът.

— Не знам.

— Никой ли не я е виждал?

— Не.

— Обадохте ли ѝ се по телефона вкъщи?

— Секретарят ѝ беше включен.

— Чудесно. В ефир сме — погледна той часовника си — след дванайсет минути.

— Може би Джулия е претърпяла злополука — обади се Майкъл Тейт. — Може дори да е загинала.

— Това не я оправдава. Трябваше да се обади.

— Извинете... — каза Дейна.

Режисьорът раздражено се обърна към нея.

— Да?

— Ако Джулия не се появи, аз бих могла да я заместя.

— Я стига с тия работи. — Отново се обърна към помощника си: — Обади се на охраната и виж дали е влязла в сградата.

Помощникът взе телефона и набра номера.

— Джулия Бринкман влезе ли вече... Ами, когато дойде, предайте ѝ веднага да се качи тук.

— Накарай го да ѝ държи асансьора. В ефир сме след — отново си погледна часовника — седем проклети минути.

Дейна го наблюдаваше как го обзема все по-голяма паника.

— Бих могъл да чета всички новини — каза Майкъл Тейт.

— Не — озъби се режисьорът. — Имаме нужда от вас двамата. — Отново си погледна часовника. — Три минути. По дяволите! Как можа да ни сервира такова нещо? В ефир сме след...

— Аз знам текстовете. Аз съм ги писала — намеси се Дейна.

Той я погледна.

— Не си гримирана. Не си облечена подходящо.

— Две минути — извика звукорежисьорът от кабинката си. — Моля да заемете местата си.

Майкъл Тейт сви рамене и зае мястото си пред камерите.

— По местата, моля!

— Лека нощ, господин Клайн — усмихна се Дейна на режисьора и тръгна към вратата.

— Чакай малко! — Той потърка с ръка челото си. — Сигурна ли си, че можеш да го направиш?

— Пробвайте — отговори му тя.

— Нямам друг избор, а? — изпъшка той. — Добре. Качвай се. Господи! Защо не послушах майка си и не станах доктор?

Дейна изтича и седна до Майкъл Тейт.

— Тридесет секунди... двадесет... десет... пет...

Режисьорът даде знак и червената лампичка на камерата светна.

— Добър вечер — спокойно произнесе Дейна. — Добре дошли в новините в десет часа на УТЕ. Първата ни новина е от Холандия. Днес следобед в училище в Амстердам избухнала бомба и...

Останалата част от новините мина гладко.

На следващата сутрин Роб Клайн влезе в кабинета на Дейна.

— Лоши новини. Снощи Джулия претърпяла автомобилна катастрофа. Лицето ѝ е... — той се поколеба — обезобразено.

— Съжалявам — отвърна Дейна. — Много ли е зле?

— Доста.

— Но днес пластичната хирургия може...

— Не и този път — поклати глава той. — Няма да се върне.

— Искам да отида да я видя. Къде е?

— Ще я закарат при семейството ѝ в Орегон.

— Толкова съжалявам.

— Всяко зло за добро. — Погледна я изпитателно. — Снощи мина добре. Ще те държим, докато не намерим друга говорителка.

Дейна отиде при Мат Бейкър.

— Гледахте ли новините снощи? — попита тя.

— Да — изръмжа той. — За бога, сложи си малко грим и намери по-подходяща рокля.

— Добре — нещастно отвърна тя.

— Не беше зле — отбеляза Мат Бейкър накрая. — Като се имаше предвид кой го казва, това си беше голям комплимент.

— Между другото, голямата клечка каза да те оставим — осведоми я режисьорът на петия ден.

Тя се почуди дали голямата клечка беше Мат Бейкър.

За шест месеца Дейна стана неизменна част от вашингтонската сцена. Беше млада и красива и личеше, че е интелигентна. В края на годината я повишиха и ѝ повериха някои специални предавания. Едно от тях, „Тук и сега“, в което вземаше интервюта от знаменитости, стигна върха на зрителските класации. В интервютата ѝ личеше лично отношение и съчувствие към интервюираните и знаменитостите, които

се колебаеха да се появяват в други предавания, я молеха да ги покани в нейното. Вестници и списания започнаха да интервюират Дейна. Тя самата ставаше знаменитост.

Нощем гледаше международни новини. Завиждаше на кореспондентите в чужбина. Те вършеха нещо важно. Правеха исторически репортажи, информираха света за важни събития, които се случваха по цялата земя. Чувстваше се неудовлетворена.

Двугодишният ѝ договор с УТЕ почти беше изтекъл. Филип Коул, шефът на кореспондентите, я извика в кабинета си.

— Чудесно се справяш, Дейна. Всички много се гордеем с теб.

— Благодаря, Филип.

— Време е да си поговорим за новия ти договор. Най-напред...

— Напускам.

— Моля?

— Когато ми изтече договърът, вече няма да правя програмата.

Изглежда я удивено.

— Защо ще напускаш? Не ти ли харесва тук?

— Много ми харесва. Искам да остана в УТЕ, но като кореспондент в чужбина.

— Но кореспондентите живеят зле — избухна той. — Защо, за бога, искаш да ставаш кореспондентка?

— Защото ми писна да слушам какво ще стотвят за вечеря знаменитостите или как са се запознали с петия си съпруг. Водят се войни, хората страдат и умират, но никой не се тревожи за това. Искам да ги накарам да проявят загриженост. — Тя дълбоко си пое дъх. — Съжалявам, не мога повече да остана тук. — Изправи се и тръгна към вратата.

— Чакай малко! Сигурна ли си, че точно това искаш да правиш?

— Винаги съм искала да го правя — тихо каза Дейна.

Той се замисли.

— Къде искаш да отидеш?

Отне ѝ малко време, за да може да осмисли въпроса му.

— Сараево.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Да си губернатор беше дори по-вълнуващо, отколкото Оливър си беше представял. Властта беше изкусителна метреса и той я обичаше. Решенията му се отразяваха на стотици хиляди хора. Стана специалист по отклоняване на щатското правораздаване, а влиянието и репутацията му все повече се разширяваха. „Аз наистина променям нещата“ — радостно си мислеше. Той си спомни думите на сенатора Дейвис: „Това е само началото, Оливър. Карай внимателно.“

И той беше внимателен. Преживя многобройни любовни авантюри, но те никога не станаха достойние на хората. Знаеше, че така и трябваше да бъде.

От време на време Оливър се обаждаше в болницата, за да се осведоми за състоянието на Мириам.

— Все още е в кома, господин губернатор.

— Дръжте ме в течение.

Едно от задълженията му като губернатор беше да организира официални вечери. Сред почетните гости имаше поддръжници, изтъкнати спортисти, хора от шоубизнеса, изявени политици и други видни личности. Джан беше изискана домакиня и на Оливър му харесваше отношението на хората към нея.

— Току-що говорих с татко — каза му тя един ден. — Следващата събота и неделя организира парти в дома си. Иска да отидем. Ще има хора, с които трябва да те запознае.

Същата събота в импозантния дом на сенатора Дейвис в Джорджтаун Оливър откри, че се ръкува с едни от най-влиятелните

личности във Вашингтон. Партието беше чудесно и той много се забавляваше.

— Добре ли се забавляваш, Оливър?

— Да. Партието е чудесно. За по-хубаво и не можеш да си мечтаеш.

— Като си говорим за мечти — каза Питър Тейгър, — спомних си нещо. Оня ден Елизабет, шестгодишната, беше в лошо настроение и не искаше да се облече. Бетси направо се беше изнервила. Елизабет я погледна и попита: „Мамо, за какво си мислиш?“, а Бетси каза: „Скъпа, просто си мечтаеш да си в добро настроение, да се облечеш и да закусиш като послушно момиче“. А Елизабет ѝ отвърна: „Мамо, мечтата ти е неизпълнима!“ Не е ли страхотно? Тия деца са невероятни. Ще се видим по-късно, губернаторе.

На прага се появи една двойка и сенаторът Дейвис отиде да ги посрещне.

Италианският посланик Атилио Пиконе беше внушителен шейсетгодишен мъж, мургав и със сицилиански черти. Съпругата му Силва беше една от най-красивите жени, които Оливър бе виждал през живота си. Преди да се запознае с Атилио била актриса и все още била популярна в Италия. Ръсел разбираше защо. Очите ѝ бяха големи, кафяви и чувствени, лицето ѝ беше като на мадона, притежаваше изкусителното тяло на женски портрет на Рубенс. Беше с двадесет и пет години по-млада от съпруга си.

Сенаторът Дейвис заведе двойката при зет си и му ги представи.

— Приятно ми е да се запознаем — изрече Оливър.

Не можеше да откъсне очи от жената.

— Много съм слушала за вас — усмихна се тя.

— Надявам се, че не е било нещо лошо.

— Аз...

— Сенаторът Дейвис има много високо мнение за вас — намеси се мъжът ѝ.

— Поласкан съм — отвърна той и погледна Силва.

Сенаторът отведе гостите.

— Това излиза от рамките, господин губернаторе — отбеляза Дейвис, когато се върна при Оливър. — Забранен плод е. Отхапеш ли го, можеш да се простиш с бъдещето си.

— Спокойно, Тод. Аз не...

— Сериозно ти говоря. Така веднага можеш да развалиш отношенията между двете ни страни.

— Радвам се, че се запознахме — каза Атилио в края на вечерта.

— За мен беше удоволствие.

— С нетърпение очакваме да ви видим отново — тихо каза Силва и хвана Оливър за ръка.

Погледите им се срещнаха.

— Да.

„Трябва да внимавам“ — помисли си той.

Две седмици по-късно, отново във Франкфорт, Оливър работеше в кабинета си, когато секретарката му се обади:

— Господин губернатор, сенаторът Дейвис е дошъл да ви види.

— Сенаторът Дейвис е тук?

— Да, господине.

— Покани го. — Оливър знаеше, че тъстът му се опитва да прокара някакъв важен закон във Вашингтон, и се почуди какво прави във Франкфорт. Вратата се отвори и сенаторът влезе. С него беше Питър Тейгър.

Тод Дейвис се усмихна и прегърна зет си.

— Губернаторе, радвам се да те видя.

— И аз, Тод. — Той се обърна към Питър Тейгър: — Добро утро, Питър.

— Добро утро, Оливър.

— Надявам се, че не ти преча — каза сенаторът.

— Не, не. Да не би нещо... да не е наред?

Дейвис погледна Тейгър и се усмихна.

— О, не смятам, че нещо не е наред, Оливър. Всъщност бих казал, че всичко си е както трябва.

Младият мъж озадачено наблюдаваше двамата.

— Не разбирам.

— Имам добри новини за теб, синко. Може ли да седнем?

— О, извинете. Какво ще желаете? Кафе? Уиски...

— Не. Доста сме се освежили вече.

Той отново се почуди какво ставаше.

— Току-що идвам от Вашингтон. Там има една много влиятелна групировка, която смята, че ти ще си нашият следващ президент.

Оливър почувства как леко потръпва.

— Аз... така ли?

— Всъщност това, което ме води тук, е, че е време да започваме с кампанията ти. До изборите остават по-малко от две години.

— Моментът е изключително благоприятен — разпалено заяви Тейгър. — Преди да свършим, всички в света ще разберат кой си.

— Питър ще се заеме с кампанията ти — добави сенаторът Дейвис. — Той ще движи всичко. Знаеш, че няма по-добър от него за тази работа.

— Съгласен съм — отвърна Оливър и погледна Тейгър.

— За мен е удоволствие. Много ще се забавляваме, Оливър.

— Това няма ли да струва много? — обърна се Оливър към сенатора Дейвис.

— Не се притеснявай за това. Всичко ще е наред. Успях да убедя много от приятелите ми, че ти си човекът, в когото си струва да инвестират. — Той се приведе напред. — Не се самоподценявай, Оливър. В проучването, което излезе преди два месеца, те сочат като третият най-работещ губернатор в страната. Е, ти притежаваш нещо, което другите двама нямат. Казах ти го още преди — чар. Това е нещо, което не се купува с пари. Хората те харесват и ще гласуват за теб.

Вълнението на Оливър нарастваше.

— Кога започваме?

— Вече започнахме — заяви сенаторът. — Ще сформираме силен екип и ще започнем да подбираме заместници из цялата страна.

— Имам ли реални шансове?

— В първичните избори ще пометеш всички — отговори Тейгър. — Що се отнася до общите, президентът Нортън има доста добри позиции. Ако трябва да се бориш с него, сигурно ще ти е трудно. Добрата новина, разбира се, е, че тъй като това му е втори мандат, той не може да се кандидатира отново, а вицепрезидентът Канън е само една бледа сянка. Малко слънце да грейне и той ще изчезне.

Събранието продължи четири часа.

— Питър, би ли ни извинил за малко? — обърна се сенаторът към Тейгър, когато то свърши.

— Разбира се, сенаторе.

Те го изпратиха с поглед.

— Тази сутрин говорих с Джан — каза сенаторът.

Смътна тревога обзе Оливър.

— Да?

Дейвис погледна зет си и се усмихна.

— Много е щастлива.

Оливър въздъхна с облекчение.

— Радвам се.

— И аз, синко. Просто поддържай огъня в семейното огнище. Знаеш какво искам да кажа, нали?

— Не се притеснявай за това, Тод. Аз...

Усмивката на сенатора помръкна.

— Но аз наистина се притеснявам, Оливър. Не мога да те виня, че си похотлив — просто не допускай това да те превърне в подлец.

— Искам да започнеш да набираш екип — нареди сенаторът, докато двамата с Питър Тейгър вървяха по коридора на щатския капитолий. — Не щади разходите. Като първа стъпка искам да открием предизборни бюра в Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго и Сан Франциско. Първичните избори започват след една година. До гласуването в щатите, от които се събират електорални гласове, остава година и половина. След това вече нещата трябва да тръгнат по мед и масло. — Бяха стигнали до колата. — Ела с мен до летището, Питър.

— От него ще излезе чудесен президент.

Сенаторът Дейвис кимна. „А аз ще си го водя за носа — мислеше си. — Той ще ми е марионетка. Конците ще дърпам аз, а президентът на Съединените щати ще говори.“

Извади от джоба си златна табакера.

— Пура?

Предварителните избори в страната тръгнаха добре. Сенаторът Дейвис се беше оказал прав по отношение на Питър Тейгър. Той беше

един от най-добрите политически мениджъри в света, а организацията, която създаде, беше превъзходна. Заради силната привързаност към семейството и църквата Тейгър успя да привлече религиозната десница. Той също така беше наясно с механизмите на политиката и успя да убеди либералите да забравят за различията помежду си и да работят заедно. Питър блестящо беше организирал кампанията, а черната превръзка на окоето му стана позната гледка по всички телевизионни канали.

Тейгър знаеше, че ако иска да постигне успех, Оливър ще трябва да влезе в конгреса с минимум двеста електорални гласа. Възнамеряваше да се погрижи той да ги получи.

Програмата, изготвена от него, включваше многобройни пътувания из всеки щат.

— Това... това е невъзможно, Питър! — възкликна Оливър, като я погледна.

— Не и по начина, по който сме я подготвили — успокои го той. — Всичко е съгласувано. Сенаторът ти предоставя самолета си. Ще имаш хора, които да ти помагат на всяка крачка, а аз ще бъда плътно до тебе.

Сенаторът Дейвис запозна Оливър със Сайм Ломбардо. Той беше огромен, висок и грубоват, с тъмна коса и мрачно лице, човек, който не говореше много.

— Той как се вмести в сценария? — попита Оливър сенатора, когато останаха насаме.

— Сайм е човекът, който ни разрешава проблемите. Понякога на хората им е нужен лек натиск, за да склонят. Той е много убедителен.

Не пожела да научи нещо повече за Ломбардо.

Когато президентската кампания навлезе в най-острата си фаза, Питър Тейгър инструктиреше Оливър какво да каже, кога да го каже и как да го каже. Погрижи се той да посети всички електорални щати. И

където и да отидеше, Оливър казваше това, което хората искаха да чуят.

В Пенсилвания:

— Производството е кръвта на тази страна. Ние няма да забравим това. Ние отново ще отворим фабриките и ще върнем производствената слава на Америка!

Аплодисменти.

В Калифорния:

— Самолетната промишленост е една от жизненоважните придобивки за Америка. Няма причина нито един от заводите ви да бъде затворен. Ние отново ще ги отворим.

Аплодисменти.

В Детройт:

— Ние изобретихме автомобилите, а японците ни откраднаха технологията. Е, сега ще си върнем заслуженото първо място в тази област. Детройт отново ще стане автомобилният център на света!

Аплодисменти.

На територията на колежа се говореше за заеми, гарантирани от федералното правителство.

В речите във военните бази се говореше за подготовка.

В началото, когато сравнително малко хора познаваха Оливър, малцина вярваха, че той ще успее. С напредването на кампанията проучванията на общественото мнение отчетоха, че рейтингът му се покачва.

През първата седмица на юли повече от четири хиляди делегати и техни заместници, заедно със стотици партийни служители и Кандидати, се събраха на конгреса в Кливланд и обърнаха града наопаки с паради, веселби и празненства. Телевизионни камери от цял свят следяха спектакъла. Питър Тейгър и Сайм Ломбардо се погрижиха Оливър неизменно да е пред обективите.

В партията на Оливър имаше още пет-шест възможни кандидати, но сенаторът Тод Дейвис задкулисно се беше погрижил те един по

един да отпаднат. Той безмилостно преследваше хора, на които беше правил услуги, някои от които бяха чак отпреди двайсет години.

— Тоби, обажда се Тод. Как са Ема и Сузи?... Хубаво. Иска ми се да си поговорим за сина ти Андрю. Безпокоя се за него, Тоби. Знаеш ли, според мен той е прекалено обвързан с либералите. Югът никога няма да го приеме. Ето какво предлагам...

— Алфред, обажда се Тод. Как е Рой?... Няма нужда да ми благодариш. С удоволствие му помогнах. Иска ми се да си поговорим за твоя кандидат Джери. Според мен той прекалено клони към десницата. Ако го подкрепим, ще загубим на Севера. Ето какво ти предлагам...

— Кенет... Тод е. Просто исках да ти кажа колко се радвам, че сделката ти с недвижимия имот се получи. Всички добре поработихме, нали? Между другото, мисля си, че трябва малко да си поговорим за Слейтър. Той е слаб. Ще загуби. Не можем да си позволим да застанем зад човек, който ще загуби, нали?...

И така нататък, докато на практика единственият възможен кандидат в партията се оказа губернаторът Оливър Ръсел.

Процесът по номинацията мина гладко. На първото гласуване Ръсел събра седемстотин гласа: повече от двеста от шест североизточни промишлени щати, сто и петдесет от шест щати от Нова Англия, четиридесет от четири южни щати и още сто и осемдесет от два селскостопански щата, а останалите от три тихоокеански.

Питър Тейгър трескаво работеше, за да осигури нужната реклама. Още след първото преброяване на гласовете Оливър Ръсел излезе победител. А заради вълнуващата циркова атмосфера, която внимателно беше създавана, изборът му беше приет възторжено.

Следващата стъпка беше да се избере вицепрезидент. Мелвин Уикс беше идеалният кандидат. Той беше политически безупречен калифорниец, богат предприемач и обичан конгресмен.

— Ще се допълват един друг — заяви Тейгър. — Сега започва истинската работа. Ще опитаме с вълшебния номер двеста и седемдесет. — Това беше броят на щатските електорални гласове, който му беше необходим, за да спечели президентския пост.

— Хората искат млад лидер... — каза той на Оливър. — Хубав, с чувство за хумор и прозорлив... искат да им кажеш колко са страхотни — и искат да го повярват. Е, дай им да разберат, че си умен, но не прекалявай с това. Ако нападаш противника си, избягвай личните нападки. Никога не подценявай репортерите. Отнасяй се с тях като с приятели и те наистина ще ти бъдат такива... Не допускай да издребняваш. Запомни — ти си държавник.

Кампанията беше в разгара си. Самолетът на сенатора Дейвис закара Оливър в Тексас за три дни, в Калифорния за един, в Мичиган за половин ден, Масачузетс за шест часа. Планирана бе всяка минута. В някои дни той посещаваше до десет града и изнасяше по десет речи. Всяка нощ хотелът беше различен: „Дрейк“ в Чикаго, „Сейнт Реджис“ в Детройт, „Карлайл“ в Ню Йорк, „Плас Дарм“ в Ню Орлийнз, докато най-накрая сякаш всички се бяха слели в един. Където и да отидеше, колата му се съпровождаше от полицейска охрана, събираха се много любопитни и аплодиращи го гласоподаватели.

Джан придружаваше Оливър през по-голямата част от пътуванията му и той не можеше да не признае, че тя много му беше помогнала. Беше хубава и умна и репортерите я обичаха. От време на време той четеше за последните придобивки на Лесли: вестник в Мадрид, телевизионна станция в Мексико, радиостанция в Канзас. Радваше се на успеха ѝ, същевременно той го караше да се чувства виновен за това, което ѝ беше причинил.

Не можеше и крачка да направи без репортерите да го снимат, интервюират и цитират. Повече от сто кореспонденти отразяваха кампанията му, някои от тях от страни на другия край на света. Когато кампанията наближи кулминацията си, проучванията на общественото мнение показаха, че Оливър Ръсел е начело в надпреварата. Но съвсем неочаквано вицепрезидентът Канън излезе напред.

Питър Тейгър се разтревожи.

— Рейтингът на Канън върви нагоре. Трябва да го спрем.

Насрочени бяха два телевизионни дебата между вицепрезидента и Оливър.

— Канън ще обсъжда икономиката и ще се справи добре — предупреди го Тейгър. — Ние ще трябва да убедим зрителите, че твърденията му са неверни. Ето какво съм намислил...

Вечерта преди първия дебат пред телевизионните камери вицепрезидентът Канън говори за икономиката.

— Америка никога не е била по-стабилна икономически. Бизнесът процъфтява... — Той продължи още десет минути в същия дух, като подкрепяше твърденията си с факти и числа.

— Представена ни бе една твърде впечатляваща икономическа картина — започна Оливър Ръсел, когато дойде неговият ред да застане пред микрофона. — Убеден съм, че всички ние се радваме на големия напредък на бизнеса и невероятно високите приходи от промишлеността. — Той се обърна към опонента си: — Но вие забравихте да споменете, че една от причините за прогреса на компаниите е това, което просто наричате „орязване на щата“. Но „орязването на щата“ просто означава, че се уволняват хора, за да се пуснат машини. Безработните са повече от всякога. Това, върху което трябва да насочим нашето внимание, е социалната страна на въпроса. Аз не съм на вашето мнение, че финансовият успех на компаниите е по-важен от хората...

И така нататък.

Ако вицепрезидентът Канън беше говорил за бизнес, то Оливър Ръсел възприемаше един по-различен подход и говореше за чувства и възможности. До края на дебата Ръсел беше успял да представи Канън като хладнокръвен политик, напълно безразличен към благоденствието на американския народ.

На сутринта след дебата в проучванията на общественото мнение се забеляза промяна, която постави Оливър Ръсел само на три пункта от вицепрезидента. Предстоеше още един национален дебат.

Артър Канън се беше поучил от грешките си. В последния дебат той застана пред микрофона и каза:

— Америка е страна, в която на всички трябва да се предоставят еднакви възможности. В нашата страна хората се радват на свобода, но само тя не е достатъчна. На народа ни трябва да се предостави възможността да работи и да печели достойно...

Той успя да лиши Оливър от големия му коз, като се съсредоточи върху всичките си чудесни планове за благоденствието на хората. Но Питър Тейгър беше очаквал подобен ход. Когато Канън свърши, към микрофона пристъпи Оливър Ръсел.

— Речта ви беше много прочувствена. Всички се развълнувахме от това, което казахте за съдбата на безработните, но забравихте да споменете по какъв начин ще осъществите всички тези чудесни неща, които им обещахте. — По-нататък там, където вицепрезидентът беше въздействал емоционално, Оливър се спираше на проблеми и излагаше плановете си за икономиката по такъв начин, че в сравнение с неговата реч тази на вицепрезидента беше твърде скучна.

Оливър, Джан и сенаторът Дейвис вечеряха в имението на сенатора в Джорджтаун.

— Току-що видях последните резултати от проучванията на общественото мнение. — Усмихна се сенаторът на дъщеря си. — Смятам, че можеш да започнеш да пренареждаш Белия дом.

Лицето ѝ светна.

— Наистина ли смяташ, че ще спечелим, татко?

— За много неща греша, скъпа, но за политиката — никога. Това ми е в кръвта. През ноември ще имаме нов президент, а той седи точно до теб.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Моля да затегнете коланите си.

„Ето ни!“ — развълнувано си помисли Дейна. Погледна към Бен Албъртсън и Уоли Нюман. Бен Албъртсън, нейният продуцент, беше енергичен брадат мъж. Наближаваше петдесетте. Беше продуцирал едни от най-успешните новинарски програми по телевизията и беше високоценен. Уоли Нюман, операторът, беше малко по-възрастен от него. Той беше талантлив и с ентузиазъм беше приел новата си задача.

Дейна си мислеше за приключенията, които ги очакваха. Щяха да се приземят в Париж, а от там да отлетят за Загреб, Хърватско, а най-накрая за Сараево.

През последната седмица преди заминаването им Дейна получи указания от Шели Макгуайър, редактор на материалите, постъпващи от чужбина:

— В Сараево ще ти е нужна подвижна телевизионна станция, за да могат новините ти да стигнат до сателита. Ще се наложи да вземеш под наем и ще откупиш ефирно време от югославската сателитна компания. Ти ще работиш на две различни нива. Някои от новините ще предаваш на живо, но по-голямата част ще бъдат на запис. Бен Албъртсън ще ти каже какво иска, ти ще направиш записа, а после ще го озвучиш в някое местно студио. Дала съм ти най-добрите продуцент и оператори в тоя бранш. Не би трябвало да имаш никакви проблеми.

По-късно Дейна щеше да си спомни оптимистичните ѝ думи.

В деня, преди Дейна да замине, телефонира Мат Бейкър.

— Ела в кабинета ми — гласът му не беше много весел.

— Веднага идвам. — Тя затвори телефона с някакво неприятно предчувствие. „Променил си е решението за прехвърлянето ми и няма да ме пусне. Как можа да ми погоди такъв номер?... — наежи се тя. — Ще му се противопоставя.“

След десет минути Дейна смело прекрачи прага на кабинета на Мат Бейкър.

— Знам какво ще ми кажеш — започна, — но вече съм решила. Заминавам! За такова нещо мечтая от дете. Смятам, че там мога да бъда полезна. Трябва да ми дадеш възможност да опитам. — Пое си дълбоко дъх. — Е, добре — заяви предизвикателно Дейна. — Какво искаше да ми кажеш?

Мат Бейкър я погледна и спокойно изрече:

— Bon voyage.

Дейна примигна.

— Какво?

— Bon voyage. Означава „приятно пътуване“.

— Знам какво означава. Аз... не ме ли извика, за да...

— Извиках те, защото говорих с чуждестранните ни кореспонденти. Искан да ти предам някои съвети от тях.

Тоя мечок си беше дал труда да поговори с някои чуждестранни кореспонденти, за да ѝ помогне!

— Аз... аз не знам как да...

— Тогава недей — изръмжа той. — Заминаваш в страна, където се води война. Няма гаранция, че ще можеш да се предпазиш сто процента, защото куршумите не избират жертвите си. Но когато си в центъра на събитията, се увеличаваш. Може да те направи безразсъдна и да започнеш да вършиш глупости, които не са ти присъщи. Трябва да се владееш. Никога не рискувай. Не ходи сама по улиците. Нито една новина не е по-ценна от живота ти. Още нещо...

Лекцията беше продължила почти час.

— Е, това е — каза той най-после. — Умната. Ако позволиш нещо да ти се случи, направо ще побеснея.

Дейна се наведе и го целуна по бузата.

— Никога повече не прави това — скара ѝ се той и се изправи. — Там няма да ти е лесно, Дейна. Ако си промениш решението и ти се прииска да си дойдеш вкъщи, просто ми се обади и ще го уредя.

— Няма да си променя решението — заяви тя.

Оказа се обаче, че греша.

Полетът до Париж мина спокойно. Приземиха се на летище „Шарл дьо Гол“. Самолетът на хърватските авиолинии имаше закъснение от три часа.

В десет часа същата вечер самолетът им кацна на летище „Вутмир“ в Сараево. Пътниците бяха натъпкани в една зала, където униформени полицаи провериха паспортите им. Когато Дейна тръгна към изхода, един нисък и неприятен на вид човек в цивилни дрехи ѝ препречи пътя.

— Паспорт.

— Аз им показах...

— Аз съм полковник Гордан Дивяк. Вашия паспорт.

Тя му подаде паспорта заедно с журналистическата си карта.

Той ги прегледа, после остро я изгледа.

— Журналистка? На чия страна сте?

— На ничия — заяви Дейна.

— И внимавайте какво предавате — предупреди я полковник Дивяк. — На шпионите не се прощава.

Добре дошли в Сараево!

Брониран ландровър ги чакаше на летището. Шофьорът беше мургав двайсетинагодишен мъж.

— Казвам се Йован Тол, на ваше разположение. Аз ще съм ви шофьор в Сараево.

Йован караше бързо, вземаше рязко завоите и фучеше из безлюдните улици, сякаш някой ги преследваше.

— Извинете — нервно каза Дейна. — Бързаме ли за някъде?

— Да, ако искате да стигнем невредими.

— Но...

В далечината се чу гръмотевица, но вместо да затихне, тътенът се засилваше.

Това не беше гръмотевица.

Дейна успя да разграничи в мрака сгради, останали без фасади, апартаменти без покриви, магазини без витрини. Пред тях се виждаше „Холидей Ин“, където щяха да отседнат. Фасадата на хотела беше като избодена, а на пътеката за колите зееше грамадна дупка. Колата профуча покрай нея.

— Чакайте! Това е нашият хотел — извика Дейна. — Къде отивате?

— Главният вход е прекалено опасен — отвърна Йован, взе завоя и подкара по тясна уличка. — Всички използват задния вход.

Устата на младата жена пресъхна.

— О!

Фоайето на хотел „Холидей Ин“ беше изпълнено с хора, които сновяха насам-натам или разговаряха. Един хубав млад французин се приближи до Дейна.

— А, ние ви очаквахме. Вие сте Дейна Еванс, нали?

— Да.

— Аз съм Жан-Пол Юбер от М6, „Метропол Телевизион“.

— Приятно ми е. Това са Бен Албъртсън и Уоли Нюман.

Те се ръкуваха.

— Добре дошли в това, което остана, от нашия бързорушащ се град.

И други хора се приближаваха до групата, за да ги поздравят. Един по един те идваха и се представяха.

— Щефан Мюлер от „Кабел Нетуърк“.

— Родерик Мън от Би Би Си 2.

— Марко Бенели от „Италия 1“.

— Акихиро Ишихара от „Токио ТВ“.

— Хуан Сантос от Канал 6, Гуадалахара.

— Чун Киан от телевизията на Шанхай.

На Дейна ѝ се стори, че всяка държава в света беше изпратила свой журналист. Запознанствата сякаш нямаха край. Последният журналист беше един руснак-здравеняк със златен преден зъб.

— Николай Петрович, „Горизонт 22“.

— Колко репортери има тук? — попита тя Жан-Пол.

— Над двеста и петдесет. Няма войни, които да са толкова колоритни като тази. Това първата ви война ли е? — Тонът му беше на човек, който коментира някакъв мач по тенис.

— Да.

— Ако мога с нещо да ви помогна — предложи услугите си той, — веднага ми се обадете.

— Благодаря. — Тя се поколеба. — Кой е полковник Гордан Дивяк?

— По-добре да не знаете. Всички ние смятаме, че е от сръбските служби подобни на Гестапо, но не сме сигурни. Съветвам ви да си нямате работа с него.

— Ще го запомня.

По-късно, когато Дейна си лягаше, на улицата се разнесе силен гръм, после още един и стаята започна да се изпълва с дим. Беше едновременно ужасяващо и опияняващо. Струваше ѝ се нереално като на кино. Тя цяла нощ не мигна, слушаше воя на ужасните машини за убиване и наблюдаваше как проблясващите светлини се отразяват в мръсните хотелски прозорци.

На сутринта Дейна облече дънки, ботуши, войнишко яке. Имаше чувството, че всички я гледат, но все пак: „Никога не рискувай... Нито една новина не е по-ценна от живота ти.“

Тримата седяха в ресторанта на хотела и си говореха за семействата.

— Забравих да ти кажа добрата новина — заяви Уоли. — Следващия месец ще имам внук.

— Страхотно! — Младата жена си помисли: „Дали аз някога ще имам син и внук?“ Que sera sera.

— Хрумна ми нещо — каза Бен. — Нека първо направим един репортаж за положението тук и за промените в живота на хората. Двамата с Уоли ще потърсим места за снимките. Защо не ни осигуриш сателитно време, Дейна?

— Добре.

Йован Тол чакаше в ландровъра на уличката.

— Добро утро. Добро утро.

— Добро утро, Йован. Искам да ида на мястото, откъдето се купува сателитно време.

Докато се возеха, Дейна успя да разгледа Сараево. Стори ѝ се, че не е останала незасегната сграда. Непрекъснато се чуваше стрелба.

— Никога ли не прекъсват?

— Само когато боеприпасите им свършат — горчиво изрече Йован. — А те никога няма да ги свършат.

Улиците бяха пуссти, виждаха се само няколко пешеходци, а всички кафенета бяха затворени. Тротоарите бяха надупчени от куршуми. Те минаха покрай сградата, където бе редакцията на „Ослободженъ“.

— Това е нашият вестник — гордо заяви младежът. — Сърбите все се опитват да разрушат сградата, но не успяват.

След няколко минути пристигнаха.

— Ще те изчакам — каза Йован.

Зад едно бюро в приемната седеше администратор, който имаше вид на осемдесетгодишен.

— Говорите ли английски? — попита Дейна.

Той уморено я погледна.

— Говоря десет езика, госпожо. Какво желаете?

— Аз съм от УТЕ. Искам да откупя малко сателитно време и да уредя...

— Третия етаж...

Приемната беше пълна с мъже, които седяха на дървени пейки, подредени покрай стените.

Дейна се представи на младата жена на рецепцията.

— Казвам се Дейна Еванс от УТЕ. Искам да откупя малко сателитно време.

— Седнете, моля, и си изчакайте реда.

Тя се огледа наоколо.

— Всички тези хора ли искат да откупват сателитно време?

— Разбира се — отвърна жената.

След почти два часа Дейна беше въведена в кабинета на директора — нисък, набит мъж с пура в устата. Той имаше вид на типичен стар холивудски продуцент.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита я с много силен акцент.

— Казвам се Дейна Еванс, от УТЕ. Искам да наема ваша кола и да купя половин час сателитно време. Ако е възможно от шест до шест и трийсет часа вашингтонско време. И искам това да е всеки ден, за неопределено време. — Тя видя изражението му. — Някакъв проблем ли има?

— Един. Нямаме вече сателитни коли. Всички са заети. Ще ви се обадя, ако някой се откаже.

Тя отчаяно го погледна.

— Няма... Но аз имам нужда от сателитно време. Аз съм...

— Всички са така, госпожо. С изключение на тези, които си имат собствени, разбира се.

Когато се върна в приемната, помещението беше пълно с хора. „Трябва да се направи нещо по този въпрос“ — помисли си тя.

— Искам да ме поразведеш из града — каза Дейна на Йован.

— Както желаете. — Той се обърна, за да я изгледа, а после вдигна рамене.

Запали колата и бързо я подкара по улиците.

— Малко по-бавно, моля. Искам да разгледам града.

Сараево беше град под обсада. Нямаше вода и електричество и с всеки час се рушаха все повече къщи. Сигналът за тревога от въздушни нападения толкова често се пускаше, че хората вече не му обръщаха внимание. Над града сякаш тегнеше някаква фатална обреченост.

Ако куршумът беше наречен за някого, той нямаше къде да избяга.

Почти на всеки ъгъл по улиците мъже, жени и деца продаваха и малкото вещи, които им бяха останали.

— Това са бежанци от Босна и Хърватско — поясни младежът, — които се опитват да изкарат по нещо за храна.

Навсякъде бушуваха пожари, а не се виждаха никакви пожарникари.

— Нямали пожарна охрана? — попита Дейна.

Той сви рамене.

— Има, но хората не смеят да дойдат. Прекалено лесна мишена стават за сръбските снайперисти.

В началото Дейна не бе наясно относно причините за войната в Босна и Херцеговина. След като постоя една седмица в Сараево, осъзна, че изобщо не я разбира. Никой не можеше да я обясни. Бяха й споменали за един професор от университета, който бил известен историк. Реши да поговори с него.

Йован я закара в един от старите квартали на града, където живееше професорът. Младич Стака беше дребен човек с посребряла коса. Бил ранен, куршумът засегнал гръбначния му стълб и сега професорът бе парализиран.

— Благодаря ви, че дойдохте — посрещна я той. — Напоследък малко хора ме посещават. Казахте, че искате да поговорите с мен.

— Да. От мен очакват да отразявам войната — каза му Дейна, — но да си призная, трудно ми е да я разбера.

— Причината е много проста. Войната в Босна и Херцеговина не може да бъде разбрана. Сърби, хървати, босненци и мюсюлмани живеели заедно в мир при Тито. Расли са заедно, работили са заедно, ходели са в същите училища, женили са се помежду си.

— А сега?

— Същите тези приятели сега се измъчват и избиват един друг. Омразата ги подтиква да правят толкова отвратителни неща, че дори не мога да ги спомена.

— Чух някои от историите. — Това, което беше чула, не беше за вярване: цял кладенец, пълен с кървави човешки тестиси, изнасилени и избити деца, невинни селяни, заключени в църкви, които впоследствие били подпалвани.

— Кой започна всичко това?

Той поклати глава.

— Зависи кого питате. По време на Втората световна война стотици хиляди сърби, воюващи на страната на Съюзниците, са пометени от хърватите, които са на страната на нацистите. Сега сърбите си отмъщават. Държат цялата страна за заложник и са безжалостни. Само над Сараево са изстреляни над двеста хиляди снаряда. Най-малко десет хиляди души са убити, а повече от шестдесет хиляди са ранените. И босненците, и мюсюлманите трябва да си поемат отговорността за своя дял от мъченията и убийствата.

Тези, които не искат да воюват, ги принуждават. Човек не може да се довери на никого. Единственото нещо, което е останало, е омразата. Това, което съществува в момента, е един самоподдържащ се пожар, а маслото за огъня са телата на невинните.

Когато Дейна се върна в хотела същия следобед, Бен Албъртсън ѝ каза, че получил съобщение, че кола и сателитно време ще могат да ползват на следващия ден в осемнайсет часа.

— Намерих идеално място за снимки — заяви Уоли Нюман. — На един площад с католическа църква, джамия, протестантска църква и синагога — всичко това само на една пряка разстояние. Всички са разрушени от бомбите. Можеш да напишеш нещо за омразата и какво е причинила на хората, които живеят тук, които не искат да имат нищо общо с тази война, но са принудени да бъдат част от нея.

Тя развълнувано кимна.

— Страхотно. Ще се видим на вечеря. Ще поработя.

Запъти се към стаята си.

В шест часа вечерта на следващия ден тримата се събраха на площада, където се намираха руините на църквата и синагогата. Камерата на Уоли беше подпряна на статив, а Бен чакаше потвърждение от Вашингтон, че сигналът е добър. Дейна се зарадва, че си беше облякла бронираната жилетка. „Няма от какво да се страхувам. Те не стрелят по нас. Те се стрелят един друг. Имат нужда от нас, за да разкажем на света за тяхната съдба.“

Видя, че Уоли дава сигнал. Тя си пое дълбоко дъх, погледна в обектива и започна.

— Разрушените от бомби църкви, които виждате зад мен, са символ на това, което става в тази страна. Вече не са останали стени, зад които хората да се скрият, няма място, което да е безопасно. Порано църквата е била светилище за тези хора. Но тук миналото, настоящето и бъдещето са се слели и...

Точно в този момент чу как нещо изсвистя, вдигна поглед и видя как главата на Уоли се пръсна като червена диня. „От светлината е“ — реши отначало. Но после ужасена видя как тялото му се свлича на

тротоара. Дейна стоеше онемяла, вцепенена, невярваща. Хората наоколо пищяха.

Наблизо се чуваше стрелба и тя започна неконтролирано да трепери. Някой я грабна и я понесе по улицата. Младата жена започна да се бори, да се мъчи да се освободи.

Не! Трябва да се върнем. Не сме използвали десетте си минути. Не бива да се разхищава. „Изяж си супата, скъпа. Децата в Китай гладуват.“ И ти се мислиш за някакъв бог, седнал на бял облак? Я слушай. Ти си измислен. Един истински бог никога, никога, никога нямаше да допусне да убият Уоли. Той очакваше първия си внук. Чуваш ли? Чуваш ли? А?

Тя изпадна в шок. Не съзнаваше, че я носят през някаква задна уличка до колата.

Когато отвори очи, беше в леглото си. Бен Албъртсът и Жан-Пол Юбер се бяха надвесили над нея.

— Истина беше, нали? — Тя присви очи и ги затвори.

— Много съжалявам — каза французинът. — Ужасно е да видиш подобно нещо. Имаш късмет, че остана жива.

Телефонът раздра тишината в стаята. Бен вдигна слушалката.

— Ало. — Известно време той само слушаше. — Да. Един момент. — Обърна се към Дейна. — Мат Бейкър се обажда. В състояние ли си да говориш с него?

— Да. — Тя бавно стана и се приближи до телефона. — Ало. — Гърлото ѝ беше пресъхнало и ѝ беше трудно да говори.

Гласът на Мат закънтя в ухото ѝ:

— Искам да си дойдеш у дома, Дейна.

Нейният глас се беше превърнал в шепот:

— Да. Искам да си дойда къщи.

— Ще уредя да се качите на първия самолет.

— Благодаря. — Тя пусна слушалката.

Жан-Пол и Бен ѝ помогнаха да се върне в леглото.

— Съжалявам — повтори Жан-Пол.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Защо го бяха убили? На никого не беше навредил. Какво ставаше? Избиват хората като животни и никой не се тревожи. Никой!

— Дейна, нищо не можем да направим за... — започна Бен.

— А трябва! — гневно извика тя. — Трябва да ги накараме да се замислят. В тази война не става въпрос за църкви, сгради или улици. Отнася се за хора — невинни хора, които загиват. Това трябва да показваме. Това е единственият начин да превърнем тази война в реалност. — Обърна се към Бен и пое дъх дълбоко: — Аз оставам, Бен. Няма да им позволя да ме уплашат.

Той загрижено я наблюдаваше.

— Дейна, сигурна ли си, че...

— Сигурна съм. Сега знам какво трябва да правя. Би ли се обадил на Мат?

— Щом искаш — отвърна той неохотно.

— Точно това искам.

Тя гледеше как Бен излиза от стаята.

— Е, аз по-добре да тръгвам и да те... — каза Жан-Пол.

— Не. — За миг си представи ужасната картина: пръскащата се глава на Уоли и тялото му, което се свлича на земята. — Не — повтори Дейна. После погледна Жан-Пол. — Моля те, остани. Имам нужда от теб.

Той седна на леглото, а тя го прегърна и го притисна до себе си.

— Можеш ли да ми намериш оператор? — попита Дейна Бен Албъртсън на следващата сутрин. — Жан-Пол ми каза за някакво сиропиталище в Косово, което току-що било обстрелвано. Искам да ида и да го отразя.

— Ще помоля някого.

— Благодаря, Бен. Аз заминавам и ще се видим там.

— Внимавай.

— Не се тревожи.

Йован я чакаше с колата на уличката.

— Заминаваме за Косово — съобщи му тя.

Той се обърна да я изгледа.

— Това е опасно, госпожо. Единственият път минава през гората,

а...

— Вече си получихме нашия дял лош късмет, Йован. Ще се оправим.

— Както желаете.

Те профучаха из града, а след петнайсет минути вече се движеха през гъсто залесена област.

— Колко още остава? — попита Дейна.

— Не е много. Трябва да сме там след...

Точно в този момент ландровърът се натъкна на мина.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С приближаването на изборите надпреварата за президентския пост ставаше все по-ожесточена.

— Трябва да спечелим в Охайо — каза Питър Тейгър. — От там ще дойдат двадесет и един електорални гласа. В Алабама нямаме проблеми — девет гласа, а във Флорида — двадесет и пет. — Вдигна таблицата. — Илинойс — двадесет и два гласа... Ню Йорк — тридесет и три, Калифорния — четиридесет и четири. По дяволите, прекалено рано е да се обявим за победители.

Всички бяха загрижени, с изключение на сенатора Дейвис, който заяви:

— Аз имам нюх. Предусещам победата.

В една франкфортска болница Мириам Фридланд все още беше в кома.

В деня на изборите, първия вторник през ноември, Лесли остана вкъщи да гледа репортажите по телевизията. Оливър Ръсел печелеше с повече от два милиона обикновени гласа и с огромно предимство при електоралните. Сега той беше президент — най-голямата мишена в света.

Нямаше човек, който толкова внимателно да беше следил предизборната кампания, като Лесли Стюарт Чеймбърс. Тя трескаво разширяваше империята си и се беше сдобила с цяла верига от вестници и радио и телевизионни канали навсякъде из Съединените щати, както и в Англия, Австралия и Бразилия.

— Кога най-после ще се наситиш? — попита Дарин Солана, главната редакторка.

— Скоро — отвърна Лесли. — Скоро.

Трябваше да направи само една крачка още и това стана на вечеря в Скотсдейл.

— Дочух от едно място, че Маргарет Портман се развежда — спомена един от гостите. Жената беше собственичка на „Уошингтън Трибюн“ в столицата Вашингтон.

Лесли нищо не каза, но рано на следващата сутрин се свърза с един от адвокатите си — Чад Мортън.

— Искам да разбера дали „Уошингтън Трибюн“ е обявен за продажба.

Отговорът дойде малко по-късно през деня.

— Не знам откъде сте получили информацията, госпожо Чеймбърс, но като че ли сте права. Госпожа Портман и съпругът ѝ се развеждат и си поделят имуществото. Смятам, че „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ ще бъде обявен за продажба.

— Искам да го купя.

— Става дума за крупна сделка. Компанията представлява верига от вестници, списание, телевизионна мрежа и...

— Искам я.

Същия следобед Лесли и Чад Мортън заминаха за Вашингтон.

Лесли се обади по телефона на Маргарет Портман, с която се беше запознала преди няколко години.

— Във Вашингтон съм — съобщи ѝ — и...

— Знам.

„Слуховете бързо плъзват!“ — помисли си Лесли.

— Говори се, че може би ще продадеш „Трибюн Ентърпрайзиз“.

— Вероятно.

— Може ли да се запозная с компанията?

— Проявяваш ли интерес да го купиш, Лесли?

— Вероятно.

Маргарет Портман извика Мат Бейкър.

— Знаеш ли коя е Лесли Чеймбърс?

— Ледената принцеса. Разбира се.

— Тя ще пристигне тук след няколко минути. Искам да я разведеш из сградите.

На всички в „Трибюн“ им беше ясно, че предстои продажба.

— Ще бъде грешка, ако продадем „Трибюн“ на Лесли Чеймбърс — безцеремонно заяви Мат Бейкър.

— Какво те кара да мислиш така?

— Най-напред, съмнявам се дали изобщо разбира от вестникарски бизнес. Видя ли какво е направила с останалите вестници, които купи? Превърнала е сериозни вестници в евтини таблоиди. Тя ще унищожи „Трибюн“. Тя е... — Той се обърна. Лесли Чеймбърс стоеше на прага и слушаше.

— Лесли! — извика Маргарет Портман. — Радвам се да те видя! Това е Мат Бейкър, главният редактор на „Трибюн Ентърпрайзиз“.

Двамата хладно се поздравиха.

— Мат ще те разведе из вестника.

— Горя от нетърпение.

Бейкър си пое дъх:

— Добре. Хайде да започваме.

В началото на обиколката Мат Бейкър започна да ѝ обяснява:

— Структурата на вестника е следната: най-отгоре стои главният редактор...

— Значи вие, господин Бейкър.

— Точно така. Освен това имаме изпълнителен директор и редактори, които водят местните, националните и новините от чужбина, както и различни рубрики „Спорт“, „Бизнес“, „Живот и стил“, „Календар“, „Книги“, „Недвижими имоти“... Вероятно съм изпуснал някои.

— Изумително. А колко хора работят за „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“, господин Бейкър?

— Над пет хиляди. Искате ли да видите печатарските зали?

— О, да. Всичко искам да видя.

Той измърмори нещо.

— Моля?

— Казах, чудесно.

Те слязоха с асансьора и отидоха в другата сграда. Печатницата беше разположена на четири етажа. Вътре имаше тридесет кари-роботи, които разнасяха огромни рула хартия.

— Всяко руло хартия тежи около тон — обясняваше Бейкър. — Ако се развие, дължината му ще е шестнайсет километра. Хартията минава през пресите със скорост петдесет километра в час. Някои от големите кари могат да носят едновременно по шестнадесет рула.

Лесли и Мат Бейкър стояха и наблюдаваха как вестниците автоматично се комплектоват, разрязват, сгъват, подреждат и се натоварват на камионите, които чакат да ги откарат.

— Едно време около тридесет човека са били необходими да вършат това, което днес се върши от един човек — отбеляза Мат. — Това е ерата на технологията.

Лесли за миг го изгледа.

— Ерата на съкращенията.

— Не знам дали ви интересува икономическата страна — сухо отбеляза той. — Може би бихте предпочели вашите адвокати или счетоводителят ви да...

— Много ме интересува, господин Бейкър. Редакторският ви бюджет е петнадесет милиона долара. Дневният ви тираж е осемстотин и шестнадесет хиляди, четиристотин седемдесет и четири, и един милион, сто и четиридесет хиляди, четиристотин деветдесет и осем в неделя, а рекламата ви е шейсет и осем цяло и два процента.

Мат я погледна и примигна.

— Заедно с всички вестници, които притежавате, дневният ви тираж е над два милиона, а в неделя — два милиона и четиристотин хиляди. Това, разбира се, не е най-големият вестник в света, нали, господин Бейкър? Два от най-големите вестници в света се печатат в Лондон. „Сън“ е най-големият, като дневният му тираж е четири милиона. „Дейли Мирър“ продава над три милиона.

Той дълбоко си пое дъх.

— Съжалявам. Не разбрах, че вие...

— В Япония има над двеста ежедневника, сред които „Асахи Шимбун“, „Маиничи Шимбун“ и „Йомиури Шимбун“. Следите ли ми мисълта?

— Да. Извинете за тона, е който ви говорих.

— Извинението е прието, господин Бейкър. Нека се върнем в кабинета на госпожа Портман.

На следващата сутрин Лесли и госпожа Портман в присъствието на адвокатите им се срещнаха в залата за конференции на „Уошингтън Трибюн“.

— Предлагам да обсъдим цената — започна Лесли.

Преговорите продължиха четири часа, а когато приключиха, Лесли Стюарт Чеймбърс стана собственичка на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“.

Цената беше по-висока, отколкото беше очаквала. Но това беше без значение.

Съществуваше нещо, което беше по-важно.

В деня, в който сделката беше сключена, тя извика Мат Бейкър в кабинета си и го попита:

— Какви са ти плановете?

— Напускам.

Изненадано го изгледа.

— Защо?

— Създали сте си репутация на жена, за която хората не искат да работят. Мисля, че думата, която използват най-често за вас, е „безпощадна“. Не ми трябва такова нещо. Това е един хубав вестник и не ми се иска да го напускам, но направо съм засипан от предложения за работа.

— От колко време работиш тук?

— Петнайсет години.

— И ще допуснеш това време да отиде на вятъра?

— Нищо няма да отиде на вятъра, аз...

Тя го погледна в очите.

— Слушай сега. И аз смятам, че „Трибюн“ е добър, но искам да се превърне в най-търсения вестник. Искам да ми помогнеш.

— Не, не...

— Шест месеца. Опитай за шест месеца. За начало ти удвоявам заплатата.

Той дълго време я наблюдава.

Млада, красива и интелигентна. И все пак... Изпитваше недоверие към нея.

— Кой ще движи нещата тук?

Тя се усмихна.
— Ти си главен редактор на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайсиз“.
Ти ще си шефът.
И той ѝ повярва.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха изминали шест месеца, откакто колата на Дейна беше взривена. Тя се отърва само със сътресение на мозъка, пукнато ребро, счупена китка и болезнени натъртвания. Йован имаше счупен крак, охлузвания и натъртвания. Същата вечер Мат Бейкър ѝ се беше обадил и ѝ беше заповядал да се върне във Вашингтон, но този инцидент затвърди решението ѝ да остане.

— Това са отчаяни хора — каза му Дейна. — Не мога просто ей така да си ида. Ако ми заповядаш да се върна, напускам.

— Да ме изнудваш ли се опитваш?

— Да.

— Така си и помислих. Обаче аз не позволявам да ме изнудват. Ясно ли ти е? — Тя не отговори и той продължи: — Какво ще кажеш да си вземеш отпуска?

— Нямам нужда от отпуска. — Чу го как въздъхна.

— Добре. Остани там. Но, Дейна...

— Да?

— Обещай ми, че ще внимаваш.

Отвън се чуваше стрелба на автоматично оръжие.

— Добре.

Цяла нощ градът беше под мощен обстрел. Дейна не можа да заспи. Всяка експлозия на паднал снаряд означаваше още една разрушена сграда, още едно бездомно семейство или избити хора.

Рано сутринта тя и екипът ѝ излязоха на улицата, готови за снимки. Бен Албъртсън изчака да отзвучи грохотът на снаряда, а после ѝ кимна.

— Десет секунди.

— Готово — каза тя.

Той вдигна пръст, Дейна се обърна с гръб към развалините зад нея и погледна към обектива.

— Това е град, който бавно изчезва от лицето на земята. Без електричество той вече няма очи... Телевизията и радиото са закрити и няма уши... Замрял е целият градски транспорт и вече няма крака...

Камерата се завъртя, за да покаже една опустяла и разрушена от снаряди детска площадка с ръждясали скелети на люлки и пързалки.

— В един друг живот децата тук са играели и са се смеели.

Отново се чуваше тътенът на миномет на близко разстояние. Прозвуча сигнал за въздушна тревога. Хората, които вървяха по улицата зад Дейна, продължиха като че ли нищо не бяха чули.

— Това, което чувате, е поредният сигнал за въздушна тревога. Той означава хората да побързат и да се скрият. Но за гражданите на Сараево скривалища няма. Тези, които успеят, напускат страната и зарязват жилищата си и цялото си имущество. Много от тези, които остават, умират. Изборът е жесток. Носят се слухове за мир — прекалено много слухове, а прекалено малко мир. Ще настъпи ли мир? И кога? Дали децата ще излязат от мазетата и един ден отново ще играят на тази детска площадка? Никой не знае. Остава им само надеждата. Дейна Еванс, репортер за У ТЕ от Сараево.

Червената лампичка на камерата изгасна.

— Да се махаме оттук — каза Бен.

Анди Казарес, новият оператор, бързо започна да прибира оборудването.

На тротоара стоеше момченце и наблюдаваше Дейна. Беше дете от улицата, облечено в мръсни, овехтели дрехи и скъсани обувки. На мръсното му лице блестяха кафяви очи. Дясната му ръка липсваше.

Дейна забеляза, че момченцето я гледа.

— Здравей — усмихна му се тя.

Отговор не последва. Дейна сви рамене и се обърна към Бен:

— Да тръгваме.

След няколко минути вече се връщаха в хотел „Холидей Ин“.

„Холидей Ин“ беше пълен с репортери за радиото, телевизията и вестниците, и всички те бяха като едно разнородно семейство. Бяха съперници, но заради опасната обстановка, в която се намираха, бяха готови при нужда да си подадат ръка. Заедно отразяваха важните новини:

В Черна гора е избухнало въстание.
Бомбардирани са Вуковар.
В Петрово село е обстрелвана болница.
Жан-Пол Юбер си беше заминал, тъй като му бяха възложили друга задача. Той ужасно липсваше на Дейна.

Когато една сутрин излизаше от хотела, момченцето, което беше видяла на улицата, стоеше на алеята.

Йован отвори вратата на новата кола, за да влезе Дейна.

— Добро утро, госпожо.

— Добро утро. — Момченцето не помръдваше и не сваляше поглед от нея. — Добро утро.

Отговор не последва.

— Как е „добро утро“ на словенски? — попита Дейна Йован.

— Добро ютро — отговори момченцето.

— Значи разбираш английски — обърна се тя към детето.

— Може би.

— Как се казваш?

— Кемал.

— На колко си години, Кемал?

Той се обърна и си тръгна.

— Плаши се от непознати — каза шофьорът.

Тя погледна след Кемал.

— Не го виня. Аз също се боя от непознати.

Четири часа по-късно, когато ландровърът се върна на алеята зад „Холидей Ин“. Кемал чакаше близо до входа.

— На дванайсет — каза той, когато Дейна излезе от колата.

— Какво? — После тя си спомни. — О! — За възрастта си беше дребен. Погледна празния му десен ръкав и понечи да го попита нещо, но се въздържа. — Къде живееш, Кемал? Да те закараме ли вкъщи?

Момчето се обърна и си тръгна.

— Няма обноски — каза Йован.

— Може би ги е загубил, когато е загубил ръката си — тихо изрече Дейна.

Същата вечер в трапезарията на хотела репортерите обсъждаха слуховете за предстоящ мир.

— Най-накрая се намеси ООН — заяви Габриела Орси.

— Крайно време беше.

— Според мен вече е прекалено късно.

— Никога не е прекалено късно — обади се Дейна.

На следващата сутрин по телеграфа постъпиха две новини. Първата беше за мирно споразумение с посредничеството на Съединените щати и ООН. Втората беше, че сградата на „Ослободжене“, сараевския вестник, е срината до основи.

— Нашите бюра във Вашингтон отразяват мирното споразумение — каза Дейна на Бен. — Хайде да напишем нещо за „Ослободжене“.

Тя стоеше пред разрушената сграда, в която някога се беше помещавала редакцията на вестника. Червената лампичка на камерата светеше.

— Тук всеки ден умират хора — каза Дейна пред обектива — и се рушат сгради. Но тази сграда беше убита. В нея се издаваше единственият свободен вестник в Сараево — „Ослободжене“. Това е вестник, осмелил се да каже истината. Когато заради бомбите се принудили да напуснат сградата, се преместили в сутерена. Когато вече не останали сергии, от които да се продават вестниците, репортерите му излезли на улицата, за да го продават сами. Те продавали нещо повече от вестници. Те продавали свобода. Със смъртта на „Ослободжене“ тук загива още една частица мир.

Мат Бейкър гледаше новините от кабинета си и си мислеше: „Бива си я, да му се не види!“

— Искам да я снабдите със собствена сателитна станция. Действай по въпроса — обърна се той към помощника си.

— Да, господине.

Когато Дейна се върна в стаята си, там я чакаше посетител. Полковник Гордан Дивяк се беше изтегнал на един стол.

— Не ми съобщиха, че имам посетител — изненада се тя.

— Посещението ми е неофициално. — Той впи острите си очички в нея. — Гледах репортажа ви за „Освобождение“.

— Да? — предпазливо го наблюдаваше Дейна.

— Позволено ви беше да дойдете в страната ни да правите репортажи, а не да изказвате мнението си.

— Не съм...

— Не ме прекъсвайте. Вашата представа за свобода не съвпада задължително с нашата. Разбирате ли ме?

— Не. Опасявам се, че...

— Тогава позволете да ви обясня, госпожице Еванс. Вие сте гостенка в страната ми. Може би сте шпионка за вашето правителство.

— Не съм...

— Не ме прекъсвайте. Предупредих ви на летището. Тук не си играем. Ние воюваме. Екзекутираме всеки, когото хванем да шпионира. — Думите му прозвучаха още по-зловещо, защото ги беше изрекъл тихо. — Това е последно предупреждение. — Той се изправи.

Дейна го гледаше как излиза. „Няма да му позволя да ме изплаши“ — мислеше си тя.

Беше уплашена.

Пристигна колет от Мат Бейкър. Беше огромен пакет със сладкиши, шоколадови блокчета, консерви и други трайни продукти. Дейна го занесе във файето, за да се почерпят с останалите репортери. Те бяха очаровани.

— Това се казва шеф — каза Сатоми Асака.

— Как да си намеря работа в „Уошингтън Трибюн“? — пошегува се Хуан Сантос.

Кемал отново чакаше на алеята. Вехтото и тънко яке, което носеше, сякаш всеки момент щеше да се разпадне.

— Добро утро, Кемал.

Той стоеше, мълчеше и я наблюдаваше.

— Отивам на пазар. Искаш ли да дойдеш с мен?

Отговор не последва.

— Тогава да го кажа по друг начин — нервно изрече Дейна. Тя отвори задната врата на колата. — Качвай се в колата. Веднага!

Момчето шокирано постоя там още малко, а после бавно се приближи към колата.

Дейна и Йован го гледаха как се качва на задната седалка.

— Можеш ли да намериш магазин за дрехи, който да е отворен?
— попита тя шофьора.

— Знам един.

— Давай натам.

След известно мълчание Дейна попита момчето:

— Имаш ли родители, Кемал?

Той поклати глава.

— Къде живееш?

Кемал сви рамене.

Младата жена почувства как момчето се приближава до нея, сякаш искаше да погълне топлината на тялото ѝ.

Магазинът за дрехи се намираше в Баскарсия, стария сараевски пазар. Макар че наблизко се стреляше, магазинът работеше. Дейна хвана Кемал за лявата ръка и го вкара в магазина.

— Какво обичате? — попита една от продавачките.

— Искам да купя яке за един мой приятел. — Погледна Кемал.
— Горедолу неговия размер.

— Отгук, моля.

В отдела за момчета имаше цял рафт е якета.

— Кое ти харесва най-много? — обърна се Дейна към Кемал.

Той стоеше и нищо не казваше.

— Ще купим кафявото — каза младата жена на продавачката. После погледна панталона му. — И ми се струва, че имаме нужда от панталон и нови обувки.

Когато след половин час излязоха от магазина, момчето беше облечено с новите си дрехи. Пъхна се на задната седалка на колата, без да каже дума.

— Не знаеш ли да кажеш „благодаря“? — възмути се Йован.

Кемал избухна в сълзи.

— Няма нищо — прегърна го Дейна. — Няма нищо.

Когато колата спря пред хотела, Кемал слезе и си тръгна, без да каже дума.

— Къде живеят такива като него? — обърна се Дейна към Йован.

— На улиците, госпожо. В Сараево има стотици сираци като него. Тя нямат дом, нямат семейство...

— Как успяват да оцелеят?

— Не знам.

На следващия ден, когато младата жена излезе от хотела, Кемал я чакаше, облечен в новите си дрехи. Беше си измил лицето.

Голямата новина беше мирният договор и шансовете му за успех. Дейна реши да отиде при професор Младич Стака, тъй като искаше да разбере неговото мнение.

Той изглеждаше още по-слаб от последния път, когато го беше видяла.

— Радвам се, че дойдохте госпожице Еванс. Чух, че правите чудесни репортажи, но... — Сви рамене. — За нещастие нямам ток за телевизора. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искан да чуя вашето мнение за новия мирен договор, професоре.

— За мен е интересно, че в Дейтън, Охайо, решават бъдещето на Сараево — замислено изрече той и се облегна на стола.

— Споразумели са се да има трима президенти — мюсюлманин, хърватин и сърбин. Смятате ли, че с това въпросът ще се реши, професоре?

— Само ако вярвате в чудеса — намръщи се той. — Ще има осемнадесет национални законодателни органа и още сто и девет различни местни правителства. Това е една политическа Вавилонска кула. Нещо, което вие, американците, наричате „брак по пушка“. Нито един от тях не иска да се откаже от автономията си. Настояват за свои национални знамена, свои номера на колите, своя валута. — Поклати глава. — Това е сутрешен мир. Пазете се от нощта.

Като репортер Дейна Еванс вече ставаше известна и в чужбина. С репортажите си създаваше впечатление на интелигентна и пламенна жена. И тъй като беше съпричастна към това, което предаваше, зрителите ѝ също не бяха безразлични.

Започнаха да се обаждат на Мат Бейкър от други новинарски агенции с молба да пускат филмите на Дейна Еванс. Той много се радваше на успеха ѝ. „Тя отиде там, за да прави добро — мислеше си, — а накрая ще излезе, че на себе си е направила добро.“

Със своята подвижна телевизионна станция Дейна вече не зависеше от благоволението на югославските власти. Двамата с Бен решаваха какви репортажи да правят, а тя ги пишеше и пускаше. Някои от материалите се излъчваха на живо, а други се записваха предварително. Дейна, Бен и Анди излизаха на улиците и заснемаха всичко, което им беше нужно за фон, после тя записваше коментара си в монтажната зала и го изпращаше във Вашингтон.

На обяд в ресторанта на хотела имаше големи плата със сандвичи. Журналистите бързо се самообслужваха. Родерик Мън от Би Би Си влезе в трапезарията със статия на „Асошиейтед Прес“.

— Чуйте това. — Прочете статията на глас. — Материалите на Дейна Еванс, чуждестранната кореспондентка за УТЕ, в момента се излъчват от няколко новинарски агенции. Госпожица Еванс е номинирана за престижната награда „Пийбоди“...

— Какъв късмет да работим с толкова прочута колежка! — саркастично подхвърли един от репортерите.

Точно в този момент влезе Дейна.

— Здравейте. Днес нямам време за обяд. — Тя взе няколко сандвича и ги зави в хартиени салфетки. — Ще се видим по-късно.

Всички мълчаливо я наблюдаваха.

Когато тя излезе, видя Кемал, който я чакаше.

— Добър ден, Кемал.

Никакъв отговор.

— Влизай в колата.

Момчето се пъкна на задната седалка. Тя му подаде сандвич и го загледа как лакомо го поглъща. Подаде му още един.

— По-бавно — каза Дейна.

— Накъде? — попита Йован.

Тя се обърна към Кемал.

— Накъде? — Той я погледна учудено. — Ще те караме у дома, Кемал. Къде живееш?

Той поклати глава.

— Искам да разбера къде живееш?

След двацет минути колата спря пред един празен паркинг близо до брега на река Миляка. Наоколо бяха пръснати десетки големи кашони, беше осеяно с най-различни боклуци.

Дейна излезе от колата и се обърна към Кемал.

— Тук ли живееш?

Той неохотно кимна.

— И други момчета ли живеят тук?

Той отново кимна.

— Искам да напиша нещо за това, Кемал.

Той поклати глава.

— Не.

— А защо не?

— Полицията ще дойде и ще ни отведе. Недей.

Дейна за миг го изгледа.

— Добре. Обещавам.

На следващата сутрин Дейна се изнесе от стаята си в „Холидей Ин“.

— Къде е Дейна? — попита Габриела Орси от италианския канал „Алтре“, когато тя не слезе на закуска.

— Отиде си — отвърна Родерик Мън. — Наела е някаква стопанска постройка, където да живее. Каза, че искала да е сама.

— Всички ние искаме да сме сами — отбеляза Николай Петрович от „Горизонт 22“. — Значи ли това, че тя не ни одобрява?

Всички много се възмутиха.

Следващия следобед още един голям колет пристигна за Дейна.

— След като я няма тук — каза руският кореспондент, — не е ли по-добре да го отворим и да се почерпим, а?

— Съжалявам — отвърна администраторката. — Госпожица Еванс е изпратила човек да го прибере.

След няколко минути пристигна Кемал. Репортерите гледаха как той взема пакета и си тръгва.

— Тя дори не ни черпи вече — оплака се Хуан Сантос. — Май че от целия този шум около нея главата ѝ се е позамайала.

През следващата седмица Дейна работеше, но не се появи отново в хотела. Възмущението към нея нарастваше.

Беше станала основна тема на разговор. След няколко дни, когато още един голям колет пристигна в хотела, Николай Петрович се приближи до администраторката.

— Госпожица Еванс ще изпрати ли някого да прибере колета?

— Да, господине.

Руснакът бързо се върна в трапезарията и каза:

— Пристигнал е още един колет. Някой ще дойде да го вземе. Защо не го проследим и да кажем на госпожица Еванс мнението си за репортерите, които се мислят за прекалено велики, за да общуват с другите?

Всички одобриха предложението.

— Това на госпожица Еванс ли го носиш? — попита Николай Кемал, който бе дошъл за пакета.

Той кимна.

— Тя е поискала да се видим. Ще дойдем с теб.

Момчето за миг го изгледа, после кимна.

— Ще те закараме с една от нашите коли — каза Николай Петрович. — Ти ще ни показваш пътя.

Десет минути по-късно цял кортеж коли тръгна по опустелите задни улички. В покрайнините на града Кемал посочи една стара и разрушена от бомби стопанска постройка. Колите спряха.

— Ти влизай и й предай пакета — каза руснакът. — Ние ще я изненадаме.

Те изчакаха момчето да влезе в постройката, после се приближиха и нахълтаха през входната врата. Там обаче спряха ужасени. Стаята беше пълна с деца на различна възраст, ръст и цвят на кожата. Повечето бяха инвалиди. Десетина казармени легла бяха подредени покрай стените. Дейна тъкмо раздаваше съдържанието на пакета, когато вратата се отвори със замах. Тя изумена погледна колегите си.

— Какво... какво правите тук?

Родерик Мън неловко се заоглежда.

— Съжалявам, Дейна. С-сгрехихме. Мислехме...

— Разбирам. Това са сираци. Няма къде да отидат и няма кой да се грижи за тях. Повечето от тях са били в болница, която е обстрелвана. Ако полицията ги открие, ще ги настанят в нещо, което наричат сиропиталище, и там ще си умрат. Ако останат тук, пак ще умрат. Опитвам се да намеря начин, по който да мога да ги измъкна от страната, но засега нищо не се получава. — Тя умолително ги погледна. — Имате ли идеи?

— Мисля, че имам — отвърна Мън. — Тази нощ самолет на Червения кръст излита за Париж. Пилотът ми е приятел.

— Ще поговориш ли с него? — с надежда попита младата жена.

— Да — кимна той.

— Чакайте! — каза Николай Петрович. — Не можем да бъдем замесвани в подобни неща. Всички ще ни изхвърлят от страната.

— Ти няма нужда да участваш — заяви му Мън. — Ние ще се оправим.

— Аз съм против — упорстваше руснакът. — Това би изложило всички ни на опасност.

— Ами децата? — попита Дейна. — Става въпрос за живота им.

Късно следобед Родерик Мън дойде да се види с Дейна.

— Говорих с моя приятел. Каза, че с удоволствие ще вземе децата в Париж, където ще са в безопасност. И той има две момчета.

— Това е чудесно. Толкова съм ти благодарна.

Мън я погледна.

— Ние трябва да ти благодарим.

В осем часа същата вечер минибус с емблемата на Червения кръст от двете Страни спря пред стопанската постройка. Шофьорът угаси светлините и под прикритието на мрака Дейна и децата бързо влязоха вътре.

Четвърт час по-късно той вече бързаше по посока на летище „Бутмир“. Летището беше временно затворено, като се допускаха само самолетите на Червения кръст, които доставяха помощи и откарваха ранените. На Дейна пътуването ѝ се стори най-дългото в живота ѝ. Когато най-после видя светлините на летището, тя успокои децата:

— Почти стигнахме.

Кемал я стискаше за ръката.

— Няма да имате проблеми — увери го. — За всички вас ще се погрижат. — А наум си каза: „Ще ми липсват.“

На летището един пазач им махна да минават и те се приближиха до очакващия ги товарен самолет с емблемата на Червения кръст. Пилотът стоеше до самолета.

— За бога, закъснявате! Бързо ги качвайте на борда. Трябваше да излетим още преди двадесет минути.

Тя заведе децата по стълбичката в самолета. Кемал беше последен.

— Ще те видя ли отново? — с разтреперани устни се обърна той към нея.

— Разбира се — отвърна му. Прегърна го, за миг го задържа до себе си и тихо се помоли. — Сега се качвай на самолета.

След секунди вратата се затвори. Моторите зареваха и самолетът тръгна по пистата.

Дейна и Мън стояха и го наблюдаваха. На края на пистата самолетът се отлепи от земята и от източното небе се устреми на север към Париж.

— Това, което направихте, беше много благородно — каза шофьорът. — Искам да изкажа...

Профуча някаква кола, спря зад тях и те се обърнаха. Полковник Гордан Дивяк изскочи от колата и яростно се загледа в небето, където вече едва се виждаше самолетът. До него беше Николай Петрович, руският журналист.

Полковникът се обърна към Дейна:

— Вие сте арестувана. Предупредих ви, че наказанието за шпионаж е смърт.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Господин полковник, ако възнамерявате да ме съдите за шпионаж...

— Някой да е споменавал нещо за съд? — изрече тихо той и впи очи в нейните.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тържествата по случай встъпването в длъжност и клетвените церемонии приключиха и Оливър с нетърпение очакваше да започне работа като президент. Вашингтон вероятно е единственият град в света напълно отдаден на политиката. Той е точката, където е съсредоточена властта в света, а Оливър Ръсел беше в сърцето му. Като че ли всички бяха свързани по един или друг начин с федералното правителство. В градската част на Вашингтон имаше петнадесет хиляди лобисти и повече от пет хиляди журналисти, всички на държавна издръжка. Той си спомни какво беше казал Джон Кенеди по въпроса: „Вашингтон е работлив по южняшки и привлекателен по северняшки.“

През първия му работен ден като президент Оливър и Джан се разходиха из Белия дом. Макар предварително да знаеха, че има 132 стаи, 32 бани, 29 камини, 3 асансьора, плувен басейн, игрище за голф, тенискорт, писта за джогинг, гимнастически салон, игрище за мятане на подкови, салон за боулинг, киносалон и осемнадесет акра прекрасно поддържани земи, чувството да си част от него беше невероятно.

— Като сън е, нали? — въздъхна Джан.

Оливър я хвана за ръка.

— Радвам се, че и двамата го сънуваме, скъпа. — И той беше искрен. Тя беше чудесна съпруга. Винаги беше готова да му помогне, подкрепяше го и се грижеше за него. Той все повече и повече се радваше, че са заедно.

Когато се върна в Овалния кабинет, Питър Тейгър вече го чакаше. Първата среща, която Оливър си беше уговорил, беше с цел да направи Тейгър шеф на съветниците си.

— Все още не мога да го повярвам, Питър — каза му.

— За хората е факт — усмихна се той. — Те ви избраха, господин президент.

— Все още съм Оливър.

— Добре. Когато сме сами. Но трябва да разбереш, че отсега нататък всичко, което правиш, може да има отражение в целия свят. Всичко, което кажеш, може да разклати икономиката или да повлияе на стотици други страни по света. Имаш повече власт от всеки друг човек на света.

Телефонът извъня.

— Господин президент, тук е сенаторът Дейвис.

— Въведи го, Хедър.

— По-добре да почвам — въздъхна Питър Тейгър. — Бюрото ми изглежда като планина от хартия.

Вратата се отвори и вътре влезе Тод Дейвис.

— Питър...

— Сенаторе... — Двамата си стиснаха ръцете.

— Ще се видим по-късно, господин президент — каза Тейгър.

Сенаторът се приближи до бюрото и кимна.

— Това бюро ти подхожда, Оливър. Не мога да ти опиша колко съм развълнуван да видя, че седиш тук.

— Благодаря ти, Тод. Все още се опитвам ди свикна с това. Искам да кажа — Адам е седял тук... и Линкълн... и Рузвелт...

Възрастният мъж се засмя.

— Не позволявай на това чувство да те плаши. Преди да се превърнат в легенди, и те са били обикновени хора като теб, седели са тук и са се опитвали да се справят със задълженията си. Всички са се ужасявали, когато за пръв път са сядали на този стол. Току-що си взех довиждане с Джан. Тя е на седмото небе. От нея ще излезе чудесна първа дама.

— Знам.

— Между другото, донесъл съм едно списъче, което бих искал да обсъдим с теб, господин президент.

— Разбира се, Тод.

Сенаторът Дейвис остави списъка на бюрото.

— Какво е това?

— Просто няколко предложения, които правя за кабинета ти.

— О! Ами аз вече съм решил...

— Сметнах, че ще проявиш интерес да прегледаш тези.

— Но няма смисъл да...

— Прегледай ги, Оливър — хладно изрече той.

Оливър присви очи.

— Тод...

Дейвис вдигна ръка.

— Оливър, и за миг не искам да си мислиш, че се опитвам да налагам волята или мнението си. Направих този списък, защото смятам, че това са най-подходящите мъже, които могат да ти помогнат за доброто на държавата. Аз съм патриот, Оливър, и не ме е срам от това. Тази страна е всичко за мен. — Леко се задъха. — Всичко. Греша, ако смяташ, че съм ти помогнал да станеш президент само защото си ми зет. Борих се да стигнеш дотук, защото твърдо вярвам, че ти си най-подходящият за тази работа. Това ме вълнува най-много. — Потупа листа хартия. — А тези хора тук могат да ти помогнат да си вършиш работата.

Оливър нищо не отговори.

— Отдавна съм в този град, Оливър. И знаеш ли какво научих? Че няма нищо по-тъжно от президент за един мандат. И знаещ ли защо? Защото по време на първите четири години той едва започва да проумява какво може да направи, за да помогне на страната си. Толкова много мечти трябва да превърне в реалност. И точно когато е готов да го направи, точно когато е готов да направи нещо различно — той се огледа в кабинета, — някой друг влиза тук и мечтите просто се изпаряват. Тъжно е, нали? Всички тези мъже с големи идеи, които са на власт само един мандат. Знаеш ли, че откакто Маккинли встъпва в длъжност през 1897 година, повече от половината президенти след него са само за един мандат? Но ти, Оливър — аз ще се погрижа ти да останеш президент за два мандата. Искам да можеш да осъществиш всичките си мечти. Ще се погрижа да те преизберат.

Сенаторът си погледна часовника и стана.

— Ще вървя. Трябва да свикаме кворум в Сената. Ще се видим довечера. — Той излезе от стаята.

Оливър дълго гледа след него. После взе списъка, който му беше оставил.

В съня му Мириам Фридланд се беше събудила и седеше в леглото. До нея стоеше полицаи. Той сведе поглед към нея и каза:

— Сега можете да ни разкажете кой ви причини това.

— Да.

Събуди се, облян в пот.

Рано на следващата сутрин Оливър се обади в болницата, където беше Мириам.

— Опасявам се, че няма промяна, господин президент — отговори главният лекар. — Честно да ви кажа, не изглежда добре.

— Тя няма семейство — колебливо изрече той. — Ако смятате, че няма да може да се съвземе, няма ли да бъде по-хуманно да изключите системите?

— Смятам, че трябва още малко да изчакаме, за да видим какво ще стане — каза докторът. — Понякога се случват чудеса.

— Във Вашингтон има сто четиридесет и седем дипломатически мисии, господин президент — осведоми го Джей Пъркинс, шеф на протокола. — В синята книга — дипломатическия списък — се изброяват имената на всеки представител на чуждо правителство заедно с имената на съпруга или съпругата. В зелената книга е социалният списък — в него се изброяват имената на най-важните дипломати, жители на Вашингтон и членове на Конгреса.

Подаде му няколко листа.

— Това е списък на вероятните чужди посланици, които ще приемете.

Оливър погледна списъка и видя имената на италианския посланик и жена му: Атилио Пиконе и Силва. Силва.

— Ще доведат ли и съпругите си с тях? — небрежно попита.

— Не. Те ще бъдат представени по-късно. Предлагам колкото се може по-скоро да започнете да приемате кандидатите.

— Чудесно.

— Ще се опитам да уредя до следващата неделя всички чужди посланици да връчат акредитивните си писма — каза Пъркинс. —

Може би ще е добре да дадете вечеря в Белия дом, за да засвидетелствате уважението си.

— Добра идея.

Още веднъж погледна списъка на бюрото си. Атилио и Силва Пиконе.

В събота вечер голямата трапезария в Белия дом беше украсена с националните знамена на чуждите посланици. Оливър беше говорил с Атилио Пиконе преди два дни, Когато той му беше връчил акредитивните си писма.

— Как е госпожа Пиконе? — беше попитал Оливър.

Настъпи кратка пауза.

— Жена ми е добре. Благодаря, господин президент.

Вечерята вървеше чудесно. Оливър обикаляше от маса на маса, разговаряше с гостите си и щедро пръскаше очарованието си. Някои от най-влиятелните хора на света се бяха събрали в тази стая. Оливър Ръсел се приближи до три дами, които също вършеха доста работа.

— Лионор... Делорес... Карол...

Докато си проправяше път из залата, Силва Пиконе се приближи до него и му подаде ръка.

— Отдавна чакам този момент — изрече с блеснали очи.

— Аз също — прошепна той.

— Знаех, че ще ви изберат.

— Може ли да поговорим по-късно?

— Разбира се — отвърна му с готовност.

След вечеря в голямата бална зала имаше танци с военноморския оркестър. Оливър наблюдаваше как Джан танцува и си мислеше: „Каква красива жена. Какво страхотно тяло!“

Вечерта мина с огромен успех.

Следващата седмица на първа страница на „Уошингтън Трибюн“ с огромни букви пишеше:

ПРЕЗИДЕНТЪТ ОБВИНЕН В ПРЕДИЗБОРНА ИЗМАМА.

Оливър гледаше статията и не можеше да повярва на очите си. Публикуваше се във възможно най-неподходящото време. Как е могло да се случи? А после изведнъж разбра как се беше случило. Отговорът беше пред него, в горния край на вестника: *Издател: Лесли Стюарт.*

Следващата седмица на първа страница в „Уошингтън Трибюн“ пишеше:

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА РАЗПИТ ЗА ФАЛШИФИЦИРАНИ ДАНЪЧНИ ДЕКЛАРАЦИИ В ЩАТА КЕНТЪКИ.

След две седмици още един материал се появи на първа страница на „Трибюн“:

БИВША СЕКРЕТАРКА НА ПРЕЗИДЕНТА РЪСЕЛ ВЪЗНАМЕРЯВА ДА ГО СЪДИ ЗА СЕКСУАЛЕН ТОРМОЗ.

Вратата на президентския кабинет се отвори със замах и в стаята влезе Джан.

— Видя ли сутрешния вестник?

— Да, аз...

— Как можа да ми причиниш това, Оливър? Ти...

— Чакай малко! Не разбираш ли какво става, Джан? Зад всичко това стои Лесли Стюарт. Сигурен съм, че е подкупила тази жена, за да го направи. Опитва се да ми отмъсти, защото я отхвърлих заради теб. Е, добре. Отмъсти си. Вече всичко свърши.

— Оливър — обади се сенаторът Дейвис, — искам да се видим след един час.

— Чакам те, Тод.

Той беше в малката библиотека, когато Тод Дейвис пристигна. Стана да го посрещне.

— Добро утро.

— Да ти се не види доброто утро. — Сенаторът кипеше от гняв. — Тази жена ще ни съсипе.

— Не, няма. Тя просто...

— Всички четат проклетия й жълт вестник, а хората вярват в това, което пише.

— Тод, всичко ще отшуми и...

— Няма да отшуми. Чу ли предаването по УТЕ тази сутрин? Правеха прогнози за следващия президент. Ти беше в дъното на списъка. Лесли Стюарт твърдо е решила да те съсипе. Трябва да я спреш.

— Има нещо за свободата на пресата, Тод. Срещу нея сме безсилни.

Сенаторът Дейвис замислено го изглежда.

— Напротив.

— Какво искаш да кажеш?

— Сядай. — Двамата седнаха. — Тази жена очевидно е все още влюбена в теб, Оливър. Тя по свой начин ти отмъщава за това, което си й причинил. Никога не спори с някого, който купува мастилото с тонове. Съветът ми е да се помирите.

— Как да го направя?

Сенаторът отправи поглед към слабините на Оливър.

— Използвай главата си.

— Чакай малко, Тод! Да не би да намекваш да...

— Това, което намеквам, е да я поуспокоиш. Дай й да разбере, че съжаляваш. Казвам ти, че все още те обича. Ако не те обичаше,

нямаше да го прави.

— Какво точно очакваш от мен?

— Очаровай я, момчето ми. Щом едно време си го направил, значи и сега можеш. Трябва да я спечелиш. В петък даваш вечеря за Държавния департамент. Покани я. Трябва да я убедиш да престане да прави такива работи.

— Не знам как да...

— Не ме интересува как ще го направиш. Може би ще можеш да я отведеш някъде, където двамата тихо да си поговорите. Имам вила във Вирджиния. Много е закътана. За уикенда заминавам за Флорида и съм уговорил Джан да ме придружи. — Извади един плик с връзка ключове и му ги подаде. — Вътре са ключовете и указания как да стигнеш дотам.

Зет му го гледаше с широко отворени очи.

— Господи! И всичко това си го планирал? А какво ще стане, ако Лесли не иска — ако не прояви интерес? Ако откаже да дойде?

Сенаторът Дейвис се изправи.

— Проявява интерес. Ще дойде. Ще се видим в понеделник, Оливър. Късмет.

Оливър дълго седя, без да помръдне и си мислеше: „Не. Не мога отново да й причиня това. Не искам.“

— Оливър, татко ме помоли да отида с него във Флорида за уикенда — каза Джан, докато се обличаха за вечеря. — Ще получава някаква награда и мисля, че иска да се изфука с първата дама на САЩ. Нали не възразяваш да замина? Знам, че ще има вечеря на Държавния департамент тук в петък, така че ако искаш да остана...

— Не, не. Отивай. Ще ми липсваш.

„И наистина ще ми липсва — мислеше си. — Веднага щом разреша този проблем с Лесли, ще започна да прекарвам повече време с Джан.“

Лесли говореше по телефона, когато секретарката ѝ задъхана влезе.

— Госпожице Стюарт...

— Не виждаш ли, че...

— Президентът Ръсел е на трета линия.

Лесли за миг я изгледа, а после се усмихна.

— Добре. — А в телефонната слушалка изрече: — Ще ви се обадя по-късно.

Натисна копчето на трета линия.

— Ало.

— Лесли?

— Здравей, Оливър. Или вече трябва да те наричам господин президент?

— Можеш да ме наричаш както си искаш. — Той шеговито добави: — И да имаш каквото си пожелаеш. — Настъпи мълчание. — Лесли, искам да се видим.

— Сигурен ли си, че е правилно?

— Разбира се.

— Ти си президент. Не мога да ти откажа, а?

— Не и ако си американка-патриотка. В петък в Белия дом ще има вечеря на Държавния департамент. Каня те да дойдеш.

— В колко часа?

— В осем.

— Добре. Ще дойда.

Тя изглеждаше зашеметяващо с дългата си и прилепнала по тялото рокля с яка в китайски стил, прихваната отпред със златни копчета.

В мига, в който я видя, Оливър беше обзет от спомени.

— Лесли...

— Господин президент.

Той я хвана за ръка — беше потна. „Това е някакъв признак, мислеше си Оливър. Но на какво? Нервност? Гняв? Стари спомени?“

— Толкова се радвам, че дойде, Лесли.

— Да. Аз също.

— Ще си поговорим по-късно.

— Да — усмихна се тя.

През две маси от Оливър седяха арабски дипломати. Един от тях, мургав мъж с изсечени черти и тъмни очи, се беше втренчил в него.

Оливър се наведе към Питър Тейгър и кимна към арабина.

— Кой е този?

— Али ал-Фулани. Секретар е на едно от Обединените арабски емирства. Защо питаш?

— Просто така. — Президентът отново погледна нататък. Погледът на арабина все още беше впит в него.

Оливър прекара вечерта, като се движеше сред гостите и ги караше да се чувстват удобно. На една маса седеше Силва, а на друга — Лесли. Едва към края на вечерта успя да остане за малко насаме с Лесли.

— Трябва да поговорим. Имам много неща да ти казвам. Може ли да се срещнем някъде?

Тя се поколеба.

— Оливър, може би ще е по-добре, ако...

— Имам къща в Манасас, Вирджиния, на около час от Вашингтон. Ще дойдеш ли там да се видим?

Тя го погледна в очите.

— Щом искаш...

Оливър ѝ описа къде се намира къщата.

— Утре вечер в осем?

Гласът ѝ прозвуча леко дрезгаво:

— Ще дойда.

На събранието на Националния съвет за сигурност на следващата сутрин директорът на ЦРУ Джеймс Фриш предизвика сензация.

— Господин президент, тази сутрин получихме съобщение, че Либия купува някаква разновидност на атомно оръжие от Иран и Китай. Носят се много слухове, че това оръжие ще бъде използвано за нападение над Израел. Ще са ни нужни един-два дни, за да получим потвърждение.

— Смятам, че не бива да чакаме — каза Лу Вернер, държавният секретар. — Трябва да изразим протеста си сега, и то по възможно най-острия начин.

— Гледай да събереш колкото се може повече информация — нареди Оливър на Вернер.

Събранието продължи цяла сутрин. От време на време Оливър се хващаше, че си мисли за срещата с Лесли. *Очаровай я, момчето ми... Трябва да я спечелиш на твоя страна.*

В събота вечерта Оливър пътуваше за Манасас, Вирджиния с една от служебните коли на Белия дом, карана от доверен агент на тайните служби. Много се беше чудил дали да не отмени срещата, но вече беше прекалено късно. „Напрасно се тревожа — каза си. — Тя вероятно дори няма да дойде.“

В осем часа погледна през прозореца и видя колата на Лесли да спира на пътеката пред къщата на сенатора. Наблюдаваше я как излиза от колата и отива до входа. Оливър отвори входната врата. Двамата стояха и мълчаливо се взираха един в друг. Времето сякаш не съществуваше и те никога не се бяха разделяли.

Той пръв успя да проговори:

— Господи! Бях забравил колко си хубава. — Хвана я за ръка и те влязоха в хола. — Какво искаш за пиене?

— Нищо. Благодаря.

Оливър седна до нея на дивана.

— Трябва да те попитам нещо, Лесли. Мразиш ли ме?

Тя поклати глава.

— Не. Мислех, че те мразя. — Горчиво се усмихна. — В известен смисъл, предполагам, че това е причината за моя успех.

— Не разбирам.

— Исках да ти отмъстя, Оливър. Купувах вестници и телевизионни станции, за да мога да те нападам. Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала. И когато ти... когато ти ме изостави, аз... аз мислех, че няма да мога да го понеса. — Опита се да скрие сълзите си.

Той я прегърна.

— Лесли... — После впи устни в нейните и те страстно се зацелуваха.

— О, боже! — изрече тя. — Не очаквах да се случи. — Отново яростно се запрегръщаха, а той я хвана за ръка и я заведе в спалнята. Там нетърпеливо започнаха да се събличат един друг.

— Побързай, скъпи — каза му. — Побързай...

Озоваха се в леглото, прегръщаха се, а телата им се докосваха и си спомняха. Те нежно и яростно се любеха, както някога. А това беше едно ново начало. Двамата лежаха щастливи и отпуснати.

— Толкова е странно — обади се тя.

— Какво?

— Всички тези ужасни неща, които публикувах за теб. Направих го, за да привлека вниманието ти. — Притисна се към него. — И си постигнах целта, нали?

Той широко се усмихна.

— И още как.

Лесли се изправи и го погледна.

— Толкова се гордея с теб, Оливър. Президент на Съединените щати.

— Опитвам се да бъда много добър. Това е от голямо значение за мен. Искам да постигна нещо. — Погледна часовника си. — Опасявам се, че трябва да се връщам.

— Разбира се. Ще те пусна пръв да тръгнеш.

— Кога ще те видя отново, Лесли?

— Когато искаш.

— Ще трябва да внимаваме.

— Знаем. Ще внимаваме.

Тя лежеше и унесено го гледаше как се облича.

— Ти си моето чудо — каза Оливър и се наведе към нея, когато се приготви да тръгне.

— А ти си моето. Винаги си бил.

Той я целуна.

— Утре ще ти се обадя.

Оливър се качи в колата и потегли за Вашингтон. „Колкото повече се променят нещата, толкова повече си остават същите“ — мислеше си. Вдигна телефона в колата и набра номера във Флорида, който му беше дал Дейвис.

Сенаторът сам вдигна слушалката.

— Ало.

— Оливър се обажда.

— Къде си?

— Връщам се във Вашингтон. Имам да ти съобщя една добра новина. Няма нужда да се тревожим повече за този проблем. Всичко се нареди.

— Не можеш да си представиш колко се радвам. — В гласа на сенатора се четеше дълбоко облекчение.

— Знаех, че ще се зарадваш, Тод.

На следващата сутрин, докато се обличаше, Оливър взе един брой на „Уошингтън Трибюн“. На първа страница имаше снимка на вилата на сенатора Дейвис в Манасас. Под снимката пишеше:

ТАЙНОТО ЛЮБОВНО ГНЕЗДО НА ПРЕЗИДЕНТА РЪСЕЛ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оливър гледаше вестника и не можеше да повярва на очите си. Как е могла да го направи? Спомни си колко страстна беше в леглото. А той изобщо не беше осъзнал причината. В дъното на тази страст е била омразата, а не любовта. „Не мога да я спра“ — отчаяно си мислеше.

Сенаторът Тод Дейвис хвърли един поглед на статията на първа страница и се ужаси. Даде си сметка колко силен беше печатът и колко щеше да му струва тази вендета. „Аз самият ще трябва да я спра“ — реши.

Когато пристигна в кабинета си в Сената, той се обади на Лесли.

— Много време мина — топло започна сенаторът. — Често си мисля за вас, госпожице Стюарт.

— Аз също си мисля за вас, господин сенаторе. В известен смисъл всичко, което имам, го дължа на вас.

Той се засмя.

— Съвсем не. Когато имахте проблем, аз с удоволствие ви помогнах.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас, господин сенатор?

— Не, госпожице Стюарт. Но има нещо, което аз бих искал да направя за вас. Ваш редовен читател съм, както знаете, и смятам, че „Трибюн“ е един наистина чудесен вестник. Току-що разбрах, че не сме рекламирали в него, и искам да поправам тази грешка. Аз имам дял в няколко крупни компании, а те са големи рекламодатели. Наистина големи. Смятам, че за рекламата ни трябва да се грижи един такъв чудесен вестник като „Трибюн“.

— Приятно ми е да го чуя, господин сенатор. Винаги се радваме, когато искат да рекламират при нас. При кого да изпратя за разговор рекламния ми мениджър?

— Е, преди да започнат преговорите, смятам, че ще трябва да разрешим един малък проблем.

— За какъв проблем става дума? — попита Лесли.

— Става дума за президента Ръсел.

— Да?

— Въпросът е твърде деликатен, госпожице Стюарт. Казахте преди малко, че дължите всичко, което имате, на мен. Сега аз ви моля да ми направите една услуга.

— С удоволствие, стига да е по силите ми.

— По един своеобразен начин аз помогнах на президента да бъде избран.

— Знам.

— И той се справя чудесно. Разбира се, на него му е още по-трудно, когато на всяка крачка го напада мощен вестник като „Трибюн“.

— Какво искате да направя, господин сенатор?

— Ами много ще съм ви задължен, ако тези нападки престанат.

— А в замяна на това мога да разчитам да водя рекламата на някоя от вашите компании.

— Много реклама, госпожице Стюарт.

— Благодаря ви, господин сенаторе. Защо не ми се обадите пак, когато имате нещо повече да ми предложите?

Връзката прекъсна.

В кабинета си в „Уошингтън Трибюн“ Мат Бейкър четеше статията за тайното любовно гнездо на президента Ръсел.

— Кой, по дяволите, е дал съгласие за това? — скара се той на помощника си.

— Заповедта дойде от Бялата кула.

— Дявол да го вземе. Не тя е шеф на вестника, а аз. — „Защо, по дяволите, търпя всичко това? — зачуди се за кой ли път. — Триста и петдесет хиляди долара годишно плюс премии и възможност за закупуване на акции“ — каза си кисело. Всеки път, когато се наканеше да напусне, тя успяваше да го омае с повече пари и повече власт. Освен това той не можеше да не си признае, че беше вълнуващо да работи за

една от най-властните жени в света. В нея имаше нещо, което никога нямаше да разбере.

— Има един астролог, когото искам да наема. Казва се Золтер — беше му заявила след закупуването на вестника.

— Той работи за конкуренцията.

— Не ме интересува. Наеми го.

— Проверих случая Золтер — каза ѝ по-късно същия ден. — Прекалено скъпо ще излезе да откупим договора му.

— Купувай го.

Следващата седмица Золтер, чието истинско име беше Дейвид Хейуърт, дойде да работи за „Уошингтън Трибюн“. Беше около петдесетгодишен мъж, дребен, мургав и напрегнат.

Мат нищо не разбираше. Лесли нямаше вид на жена, която се интересува от астрология. Доколкото имаше сведения, между нея и Дейвид Хейуърт нямаше връзка.

Това, което не знаеше, беше, че Хейуърт посещаваше Лесли в дома ѝ всеки път, когато ѝ предстоеше важно решение.

През първия ден Мат накара да напишат името на Лесли най-отгоре на първа страница: *Лесли Чеймбърс, издател*.

— Промени го — нареди му тя, когато го беше видяла. — Името ми е Лесли Стюарт.

„Дамата е с високо самочувствие“ — беше си помислил той. Но грешеше. Тя беше решила да се върне към моминското си име, защото искаше Оливър Ръсел да знае кой точно стои зад това, което щеше да му се случи.

— Купуваме здравно списание — заяви му в деня, в който беше откупила вестника.

Мат изненадано я изглежда.

— Защо?

— Защото към тази тема се проявява изключителен интерес.

Тя беше доказала, че е права. Списанието веднага стана много продавано.

— Ще започнем да се разрастваме — каза Лесли на Бейкър. — Хайде да наемем хора, които да търсят материали в чужбина.

— Добре.

— Тук има хора, които нищо не вършат. Освободи ги.

— Лесли...

— Искам млади и гладни репортери.

Когато се откри място за ръководен пост, тя настоя да присъства на интервюто. Изслушваше кандидатите, а след това им задаваше само един въпрос: „Какво е отношението ви към голфа?“ Дали кандидатът ще получи работата често зависеше от отговора.

— Що за въпрос е това, да му се не види? — попита Мат Бейкър, когато за пръв път го чу. — Какво толкова зависи от тоя голф?

— Не искам тук хора, които си мислят само за голф. Ако работят тук, трябва да се посветят на „Уошингтън Трибюн“.

Частният живот на Лесли Стюарт често се обсъждаше в „Трибюн“. Тя беше красива, свободна и доколкото беше известно на всички, нямаше връзка с мъж и личен живот. Даваше едни от най-посещаваните приеми в столицата и важни личности мечтаеха да бъдат поканени. Но хората си шушукаха за това, което прави, когато всички гости си тръгнат, а тя остане сама. Носеха се слухове, че страда от безсъние и прекарва нощите в работа и планове за разрастване на империята Стюарт.

Носеха се и други слухове, по-пикантни, но те нямаше как да се докажат.

Лесли се занимаваше с всичко: уводни статии, новини, реклама.

— Защо „Глийсън“ не рекламират при нас? — попита тя един ден шефа на рекламния отдел за преуспяващия магазин в Джорджтаун.

— Опитях, но...

— Аз познавам собственика. Ще му се обадя.

— Алън — позвъни му тя, — защо не пускаш реклами в „Трибюн“?

— Лесли — засмя се той, — твоите читатели крадат от магазина ни.

Преди да влезе в заседателната зала, Лесли се осведоми за всички, които щяха да присъстват на събранието. Познаваше добре слабостите и положителните им страни и с нея не се преговаряше лесно.

— Понякога с теб прекалено трудно се работи — предупреди я Мат Бейкър. — Не бива всичко да им вземаш, Лесли.

— Защо не? Искам всичко.

През следващата година „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ се сдоби с вестник и радиостанция в Австралия, телевизионна станция в Денвър и вестник в Хамънд, Индиана. Всеки път, когато се сдобиеше с нещо ново, служителите ѝ се ужасяваха от това, което ги чакаше. Смятаха я за безпощадна.

Лесли Стюарт много завиждаше на Катрин Греъм.

— Просто има късмет — казваше тя. — А всички знаят, че е мръсница.

Мат Бейкър се изкуши да я попита за собствената ѝ репутация, но се отказа.

Една сутрин, когато пристигна в кабинета си, тя откри, че някой беше поставил малко дървено блокче с две метални топки на бюрото ѝ.

Мат Бейкър се разстрои.

— Съжалявам — каза ѝ. — Ще го...

— Не, остави го.

— Но...

— Остави го.

Мат Бейкър заседаваше в кабинета си, когато Лесли се обади:

— Мат, ела тук.

Без „моля“, без „добро утро“. „Очертава се лош ден“ — мрачно си мислеше той. Ледената принцеса пак беше в лошо настроение.

— С това приключваме засега — каза Мат.

Излезе от кабинета си и тръгна по коридорите, където стотици служители трескаво работеха. Взе асансьора до Бялата кула и влезе в

разкошния кабинет на шефката си. Няколко редактори вече бяха в стаята.

Лесли Стюарт седеше зад едно огромно бюро. Тя вдигна поглед, когато влезе Мат Бейкър.

— Да започваме.

Беше събрала всички редактори. Мат си спомни, че му беше казала: „Ти ще ръководиш вестника. Аз няма да си цапам ръцете с това.“ Трябваше да прояви повече разум. Откъде накъде ще свиква такива събрания. Това беше негова работа. От друга страна, тя беше издател и собственик на „Уошингтън Трибюн“ и можеше да си прави каквото си поиска.

— Искам да си поговорим за статията за любовното гнездо на президента Ръсел във Вирджиния — каза Мат.

— Няма за какво да си говорим — заяви Лесли. Показа един брой на „Уошингтън Поуст“, техния конкурент. — Видя ли това?

— Да, това е просто...

— Едно време на това му казваха новина, Мат. Къде сте били ти и репортерите ти, когато „Пуст“ е получавал информацията?

Заглавието на „Уошингтън Поуст“ гласеше:

ВТОРИ ЛОБИСТ ОБВИНЕН В ПОДКУП НА МИНИСТЪРА НА ОТБРАНАТА.

— Защо не го публикувахме ние?

— Защото още не е официално обявено. Проверих. Това е...

— Не обичам да ме изпреварват.

Мат Бейкър въздъхна и се облегна назад. Събранието щеше да е бурно.

— Или сме номер едно, или сме нищо — заяви собственичката на събралите се. — А ако сме нищо, тук няма да има работа за никого, нали така?

Лесли се обърна към Арни Коен, редактор на неделното списание.

— Когато хората се събуждат в неделя сутринта, ние искаме да четат нашето списание. Не искаме отново да ги приспиваме.

Материалите, които пуснахме миналата неделя, бяха скучни.

„Ако беше мъж, щях...“ — мислеше си той, но измънка:

— Съжалявам. Ще се опитам да се справя по-добре следващия път.

Лесли се обърна към спортния редактор Джеф Конърс. Той беше красив мъж, приближаващ четиридесетте, висок, с атлетично телосложение, руса коса и интелигентни сиви очи. Имаше непринудените обноски на човек, който си разбира от работата. Мат беше дочул, че тя му предложила нещо голямо, но той ѝ отказал.

— Ти си написал, че ще продават „Филдинг“ на „Пиратите“.

— Така ми казаха...

— Заблудили са те! „Трибюн“ си позволява да публикува статия за нещо, което никога не е ставало.

— Информацията получих от мениджъра му — невъзмутимо отвърна редакторът. — Той ми каза, че...

— Следващия път проверявай източниците си, а после провери още веднъж.

Лесли се обърна и посочи една пожълтяла вестникарска статия, окачена в рамка на стената. Беше първа страница на „Чикаго Трибюн“ с дата 3 ноември 1948 година. Най-голямото заглавие гласеше:

ДЮИ ПОБЕЖДАВА ТРУМАН.

— Най-лошото нещо, което може да направи един вестник, е да обърка фактите. Работим в сфера, където достоверността е от основно значение.

Погледна часовника си.

— Това е засега. Очаквам да се справите много по-добре. — Когато всички станаха, Лесли се обърна към Мат Бейкър: — Искам да останеш.

— Добре. — Той си седна на стола и се загледа как другите излизат.

— Грубичко ли беше? — попита го.

— Получи си това, което искаше. Всички са на границата на самоубийството.

— Не сме тук, за да се сприятеляваме, тук сме да правим вестник. — Отново вдигна поглед към статията в рамка на стената. — Можеш ли да си представиш как се е чувствал издателят на този вестник, когато статията се е появила и Труман е бил избран? Никога не искам да изпитам това, Мат. Никога.

— Като си говорим за недоразбиране — каза той, — статията на първа страница за президента Ръсел е по-подходяща за жълтите вестници. Защо продължаваш да го нападаш? Дай му шанс.

— Дадох му шанс — загадъчно отговори тя. — Изправи се и започна да крачи из стаята. — Подшушнаха ми, че Ръсел ще наложи вето на новия закон за комуникациите. Това означава, че няма да можем да сключим сделката за телевизионните станции в Сан Диего и Омаха.

— Нищо не можем да направим по въпроса.

— О, напротив. Искам да го сваля, Мат. Ще помогнем да дойде някой друг в Белия дом, някой, който да си разбира от работата.

Той не възнамеряваше да се впуска в нов спор за президента с Лесли Стюарт. Това ѝ беше болната тема.

— Не е подходящ за този пост и аз ще направя всичко възможно, за да не спечели в следващите избори.

Филип Коул, шеф на кореспондентите на УТЕ, задъхано влезе в кабинета на Мат Бейкър тъкмо когато той се канеше да излиза. По изражението му личеше, че е разтревожен.

— Имаме проблем, Мат.

— Не може ли да почака до утре? Закъснявам за...

— Става въпрос за Дейна Еванс.

— За какво става дума? — рязко попита Мат.

— Арестувана е.

— Арестувана? — изненада се той. — За какво?

— За шпионаж. Искаш ли да?...

— Не. Аз ще се оправям с това.

Мат Бейкър бързо се върна на бюрото си и набра номера на Държавния департамент.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Извлякоха я гола от килията в студения и тъмен двор. Тя пищеше и яростно се бореше с двамата мъже, които я държаха. Навън стояха шестима войници с пушки и чакаха да я отнесат до един дървен кол, забит в земята. Полковник Гордан Дивяк наблюдаваше как неговите хора я връзват за кола.

— Нямайте право да ми причинявате това! Аз не съм шпионка! — изкрещя тя, но гласът ѝ не можа да надвика тътена на снарядите.

Полковникът се отдалечи и кимна към наказателния отряд.

— За стрелба...

— Престани да пициш!

Разтърсваха я нечии груби ръце. Дейна отвори очи с разтуптяно сърце. Лежеше на нара в малката и тъмна килия. Полковник Дивяк се беше надвесил над нея.

Тя се изправи и панически се помъчи да прогони кошмара.

— Какво... какво ще ми правите?

— Ако изобщо съществуваше справедливост — хладно каза той, — трябваше да те разстреляме. За съжаление получих заповед да те освободя.

Сърцето ѝ трепна.

— Качваме те на първия самолет. — Полковникът я погледна в очите и каза: — И никога не се връщай.

Наложи се Държавният департамент и президентът да окажат голям натиск, за да може Дейна Еванс да бъде освободена. Когато чу за ареста, Питър Тейгър отиде да говори с президента.

— Току-що ми се обадиха от Държавния департамент. Дейна Еванс е арестувана по обвинение в шпионаж. Заплашват, че ще я екзекутират.

— Господи! Това е ужасно. Не можем да допуснем да се случи.

— Точно така. Искам разрешение да говоря от ваше име.

— Имаш го. Направи всичко, което е необходимо.

— Ще го обсъдя с Държавния департамент. Ако успеем да се оправим, може би „Трибюн“ ще поомекнат към тебе.

Оливър поклати глава.

— Не бих се осланял на това. Нека просто да я спасим.

След десетки телефонни обаждания и натиск от Белия дом, държавния секретар и генералния секретар на Обединените нации похитителите на Дейна неохотно се съгласиха да я освободят.

Когато новината за освобождаването ѝ пристигна, Питър Тейгър се втурна да я съобщи на Оливър.

— Свободна е и е на път за вкъщи.

— Чудесно.

Той си мислеше за Дейна Еванс на път за сутрешното събрание. Радваше се, че успяха да я спасят.

Нямаше представа, че нейното спасение щеше да му струва живота.

Когато самолетът на Дейна кацна на международното летище „Дълс“, Мат Бейкър и трийсетина репортери от вестниците, телевизията и радиото чакаха да я поздравят.

Тя видя насъбралите се хора и не можа да повярва на очите си.

— Какво сте...

— Насам, Дейна. Усмихни се!

— Как се отнасяха с теб? Груби ли бяха?

— Как се чувстваш при завръщането си у дома?

— Позволете да ви снимаме.

— Възнамерявате ли да се върнете?

Говореха един през друг. Младата жена стоеше и не можеше да помръдне от вълнение.

Мат Бейкър припряно я вкара в една лимузина, която веднага потегли.

— Какво... какво става? — попита Дейна.

— Ти си знаменитост.

Тя поклати глава.

— Нямам нужда от това, Мат. — За миг затвори очи. —
Благодаря, че ме измъкна.

— Можеш да благодариш на президента и на Питър Тейгър. Те
задвижиха нещата. Трябва също да благодариш на Лесли Стюарт.

— Копелета такива! — беше казала Лесли, когато Мат ѝ беше
съобщил новината. — Няма право да се отнасят по този начин с
„Трибюн“. Искам да се погрижиш да я освободят. Задействай всичките
си връзки и я измъкни оттам.

Дейна погледна през прозореца на лимузината. Хората се
разхождаха по улиците, говореха си и се смееха. Не се чуваше тътен на
снаряди и картечен огън. Стори ѝ се странно.

— Нашият редактор по недвижимите имоти ти намери
апартамент. Сега те водя там. Искам малко да си починеш — колкото
си искаш. Когато си готова, ще те върнем на работа. — Взря се в
лицето ѝ. — Добре ли се чувстваш? Ако искаш да идеш на лекар, ще
уредя...

— Добре съм. Нашето бюро ме заведе на лекар в Париж.

Апартаментът беше на Калвърт Стрийт, хубаво обзаведена
квартира с една спалня, хол, кухня, баня и малък кабинет.

— Това устройва ли те? — попита Мат.

— Идеално е. Благодаря ти, Мат.

— Напълнил съм ти хладилника. Вероятно утре ще отидеш да си
купиш дрехи. Всичко пиши за сметка на вестника.

— Благодаря, Мат. Много съм ти благодарна.

— По-късно ще те информираме за всичко.

Тя беше на някакъв мост, слушаше тътена на оръдията и гледаше
как се носят по водата телата на удавниците.

Събуди се обляна в сълзи. Сънят ѝ се беше сторил толкова
действителен. Беше едновременно и сън, и реалност, тъй като на много
места по света брутално и безсмислено се избиваха невинни хора —
мъже, жени и деца. Тя си спомни какво ѝ беше казал професор Стака:

„Войната в Босна и Херцеговина не може да бъде разбрана.“ Това, което ѝ се струваше невероятно, беше привидното безразличие на света. Тя се боеше да не заспи отново, страхуваше се от кошмарите. Стана, приближи се до прозореца и погледна града. Беше тихо — нямаше оръжия, нямаше хора, които да тичат по улиците и да пицят. Изглеждаше ѝ нереално. Почуди се дали Кемал е добре и дали някога отново ще го види. Сигурно вече я е забравил.

Част от времето си сутринта Дейна отдели да си купи дрехи. Където и да отидеше, хората я спираха или я гледаха любопитно. Тя ги чуваше как шепнат: „Това е Дейна Еванс!“ Всички продавачки в магазините я разпознаваха. Беше станала прочута. Чувстваше се ужасно.

Дейна не закуси и не обядва. Беше гладна, но ѝ беше невъзможно да се храни. Чувстваше се прекалено напрегнато. Сякаш чакаше всеки момент да се случи нещо ужасно. Когато вървеше по улицата, се мъчеше да избяга от погледите на непознатите. Боеше се от всички. И все се ослушваше да не би да се стреля. „Не мога да продължавам така“ — помисли си.

На обяд влезе в кабинета на Мат Бейкър.

— Какво правиш тук? Трябваше да си почиваш.

— Искам да се върна на работа, Мат.

Той я погледна и си спомни младото момиче, което беше дошло при него преди няколко години. „Както и да е, дойдох да си потърся работа. Аз, разбира се, имам работа тук. По-скоро става въпрос за прехвърляне... Мога да започна веднага...“ Тя дори беше изпълнила обещанието си. Ако някога имам дъщеря...

— Шефката иска да те види — каза ѝ Мат и се отправиха към кабинета на Лесли Стюарт.

Двете жени стояха и се гледаха.

— Добре дошла у дома, Дейна.

— Благодаря.

— Седни. — Дейна и Мат се настаниха срещу Лесли.

— Искам да ви благодаря, че ме измъкнахте оттам — каза Еванс.

— Сигурно е било ужасно. Съжалявам. — Лесли се обърна към Мат: — Какво ще правим с нея сега, Мат?

Той погледна Дейна.

— На кореспондента ни в Белия дом възлагаме друга задача. Искаш ли неговата работа? — Това беше един от най-престижните постове в телевизията в страната.

— О, да, разбира се! — Лицето ѝ светна.

— Значи е уредено — кимна собственичката.

Дейна се изправи.

— Е, отново ви благодаря.

— Късмет.

Двамата излязоха от кабинета.

— Хайде да те представя — каза той.

Приблжиха се до сградата на телевизията, където всички служители се бяха събрали и чакаха да я поздравят. Беше ѝ нужен четвърт час, за да си проправи път из тълпата.

— Това е новата кореспондентка от Белия дом — каза Бейкър на Филип Коул.

— Страхотно. Ще ви заведе в кабинета.

— Обядвала ли си? — попита я Мат.

— Не, аз...

— Хайде да хапнем нещо?

Столовата беше на петия етаж — просторна зала с двайсетина маси. Мат я заведе на една маса в ъгъла и те седнаха.

— Госпожица Стюарт изглежда много мила — отбеляза Дейна.

Той понечи да каже нещо, но се отказа.

— Да, хайде да поръчаме.

— Не съм гладна.

— Нали не си обядвала?

— Да.

— Закусва ли?

— Не.

— Дейна, кога за последен път си се хранила?

Тя поклати глава.

— Не си спомням. Няма значение.

— Напротив. Не мога да допусна кореспондентът ни от Белия дом да умре от глад.

Келнерът пристигна.

— Готов ли сте с поръчките, господин Бейкър?

— Да. — Бързо прегледа менюто. — Започваме с нещо лекичко. За госпожица Еванс сандвич с бекон, маруля и домати. — Той погледна Дейна. — Пастичка или сладолед?

— Ни...

— Пай а ла мод. А за мен сандвич с печено говеждо.

— Да, сър.

Дейна се огледа.

— Всичко ми изглежда толкова нереално. Това, което става там, е действителност, Мат. Ужасно е. Тук никой не го е грижа.

— Не говори така. Разбира се, че сме загрижени. Но не ние движим света, нито пък го управляваме. Правим всичко, което е по силите ни.

— Не е достатъчно — ожесточено изрече младата жена.

— Дейна... — Той замълча.

Тя беше далече и се заслушваше за звуци, които той не можеше да долови, наблюдаваше зловещи картини, които той не виждаше. Мълчаливо седяха, докато дойде келнерът с поръчките им.

— Заповядайте.

— Мат, аз наистина не съм...

— Ще се храниш — заповяда ѝ.

Джеф Конърс си проправяше път към масата му.

— Здравей, Мат.

— Здравсти, Джеф.

Конърс погледна младата жена.

— Здравейте.

— Дейна, това е Джеф Конърс — представи ѝ го Мат. — Той е спортният редактор на „Трибюн“.

Тя кимна.

— Аз съм ваш голям почитател, госпожице Еванс. Радвам се, че се измъкнахте оттам.

Тя отново кимна.

— Искаш ли да седнеш при нас, Джеф? — покани го Бейкър.

— С удоволствие. — Той седна и каза на Дейна: — Стараех се да не пропускам вашите репортажи. Смятам, че направо бяха блестящи.

— Благодаря — прошепна тя.

— Джеф е един от най-добрите ни атлети. Включен е в бейзболната Зала на славата.

Поредно кимване.

— Ако сте свободна — каза Джеф, — в петък ще играят „Ориолите“ срещу „Янките“ в Балтимор. Това е...

Дейна се обърна и за пръв път го погледна.

— Наистина е вълнуващо. Целта на играта е да удариш топката, а после да обиколиш полето тичешком, докато противниковата страна се опитва да те спре?

Той предпазливо я изгледа.

— Ами...

— Виждала съм как хора тичат из едно поле — изрече е разтреперан глас младата жена и се изправи, — но те тичаха, за да си спасят живота, защото стреляха по тях! Убиваха ги! — Беше изпаднала в истерия. — Не беше игра и не... не ставаше въпрос за някакъв тъп бейзбол.

Другите хора в залата се бяха обърнали и втрещено я гледаха.

— Можеш да вървиш по дяволите — изплака Дейна и избяга.

— Ужасно съжалявам — обърна се Джеф към Мат. — Не исках да...

— Не си виновен. Тя все още не се е върнала.

Дейна изтича в кабинета си и затръшна вратата. Приближи се до бюрото си и седна, като се мъчеше да овладее истерията си. „О, боже! Държах се като пълна глупачка. Ще ме уволнят, и то заслужено. Защо се нахвърлих върху човека? Как можах да направя такава глупост? Не ми е мястото тук. Тук вече не ми е мястото“ — ридаеше тя.

След няколко минути вратата се отвори и някой влезе. Дейна вдигна поглед. Беше Джеф Конърс с поднос, на който имаше сандвич с бекон, маруля и домати и парченце пай.

— Забравихте си обяда — спокойно каза той. Младата жена избърса очите си и се вцепени.

— Аз... аз искам да ви се извиня. Нямах право да...

— Напротив — тихо изрече той. — Както и да е, на кого му е притрябвало да гледа някакъв си тъп бейзболен мач? — Остави подноса на бюрото. — Може ли да ви направя компания за обяд? — Седна.

— Не съм гладна. Благодаря.

Конърс въздъхна.

— Поставяте ме в много неудобно положение, госпожице Еванс. Мат казва, че трябва да се храните. Нали не искате да ме уволнят?

Дейна успя да се усмихне.

— Да. — Взе половината сандвич и отхапа.

— Още.

Тя още веднъж отхапа.

— Още.

Вдигна поглед към него:

— Вие наистина възнамерявате да ме накарате да го изям, така ли?

— А как иначе. — Гледаше я как отхапва малко повече. — Така е по-добре. Между другото, ако сте свободна в петък вечер, не знам дали ви споменах, но ще има мач между „Ориолите“ и „Янките“. Искате ли да дойдете?

Тя го погледна и кимна.

— Господин Тейгър би желал да се срещне с вас, госпожице Еванс — каза ѝ пазачът, когато в три часа същия следобед тя прекоси входа на Белия дом. — Ще повикам някого да ви заведе до кабинета му.

След няколко минути я поведоха през един дълъг коридор до кабинета на Питър Тейгър. Той я чакаше.

— Господин Тейгър...

— Не очаквах да ви видя толкова скоро, госпожице Еванс. Компанията няма ли да ви даде малко почивка?

— Не поисках отпуск. Аз... аз имам нужда да работя.

— Моля, седнете. — Тя седна срещу него. — Мога ли да ви предложа нещо?

— Не, благодаря. Току-що обядвах. — Усмихна се на себе си при спомена за Джеф Конърс. — Господин Тейгър, благодаря на вас и на

президента Ръсел, че ми спасихте живота. — Поколеба се. — Знам, че „Трибюн“ не е настроен много дружелюбно към президента и аз...

Тейгър вдигна ръка.

— Това беше нещо извън политиката. Президентът бе длъжен да ги накара да съжаляват за арестуването ви. Нали знаете историята за Хубавата Елена?

— Да.

Той се усмихна.

— Е, направо можехме да влезем във война заради вас. Вие сте много важна личност.

— Не се чувствам като такава.

— Не мога да ви опиша колко сме доволни и президентът, и аз, за това, че ви повериха кореспонденцията от Белия дом.

— Благодаря.

Тейгър замълча за миг.

— За съжаление в „Трибюн“ не обичат президента Ръсел, а вие нищо не можете да направите по въпроса. Но независимо от това, ако с президента можем с нещо да ви бъдем полезни... ние и двамата много ви уважаваме.

— Благодаря. Безкрайно съм ви задължена.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Оливър. Двамата се изправиха.

— Седнете — каза той. Приблужи се до Дейна. — Добре дошли у дома.

— Благодаря, господин президент. Наистина много ви благодаря. Той се усмихна.

— Ако човек не може да спаси живота на някого, какъв е смисълът да бъде президент? Ще бъда искрен с вас, госпожице Еванс. Никой от нас тук не е почитател на вашия вестник. Но всички сме ваши почитатели.

— Благодаря.

— Питър ще ви разведе из Белия дом. Ако имате някакви проблеми, готови сме да ви помогнем.

— Много мило от ваша страна.

— Искам да ви запозная с господин Вернер, държавния секретар. Желая вие да го информирате за положението в Херцеговина.

— С удоволствие — отвърна Дейна.

Около десетина мъже заседаваха в частната заседателна зала на държавния секретар и слушаха Дейна.

— Повечето сгради в Сараево са или повредени, или разрушени... Няма ток, а хората, които все още имат коли, свалят акумулаторите нощем, за да запазват телевизорите си... Улиците на града са затрупани с останки от взривени от бомби автомобили, каруци и велосипеди, Хората се придвижват предимно пеша. Когато вали дъжд, заприщват водата в уличните канавки и я гребат с кофи... Журналистите и Червеният кръст не се зачитат. Повече от четиридесет са убитите кореспонденти, отразявали войната в Босна, а десетки са ранените... Независимо дали въстанието срещу Слободан Милошевич ще има успех или не, всички са на мнение, че режимът му е силно разклатен заради отрицателното обществено мнение...

Срещата продължи с часове. За Дейна тя беше и болезнена, и пречистваща, защото докато разказваше какво става в Сараево, откри, че отново преживява ужасните картини, а същевременно изпитва облекчение, че може да говори за тях. Когато свърши, се чувстваше изцедена.

— Искам да ви благодаря, госпожице Еванс — каза държавният секретар. — Беше много изчерпателно. — Той се усмихна. — Радвам се, че се върнахте жива и здрава.

— Аз също, господин министър.

В петък вечерта Дейна седеше до Джеф Конърс в ложата за пресата на „Камден Ярдс“ и наблюдаваше бейзболния мач. За пръв път, откакто се беше върнала, съзнанието ѝ беше заето с нещо друго, а не с войната. Докато гледаше играчите на терена, тя слушаше как коментаторът отразява играта.

— ... в разгара сме на шестото хвърляне и е ред на Нелсън. Аломар прави лайн-драйв по линията на лявото поле за Двойка. Палмейро приближава мястото на батсмана. Резултатът е две и едно. Нелсън прави фастбол по средата и Палмейро се втурва да го спасява. Какъв удар! Като че ли стената в дясното поле ще се оголи. Край!

Палмейро заобикаля базите е двоен удар към собственото си поле и извежда „Ориолите“ напред...

По време на почивката преди седмото хвърляне Джеф се изправи и погледна младата жена.

— Харесва ли ти?

Тя го погледна и кимна.

— Да.

След мача се върнаха във Вашингтон и вечеряха в бистрото „Туенти Фифтийн“.

— Още веднъж искам да ти се извиня за случилото се оня ден — каза Дейна. — Просто живееш в свят, където... — Замълча, без да знае как да го формулира. — Където всичко е въпрос на живот и смърт. Всичко. Ужасно е. Защото ако някой не спре войната, на тези хора не им остава надежда.

— Дейна — изрече Джеф нежно, — не можеш да рискуваш живота си заради това, което става там. Трябва отново да започнеш да живееш. Тук.

— Знам. Просто... трудно ми е.

— Разбира се, че е трудно. Искам да ти помогна. Ще ми позволиш ли?

Тя го изгледа продължително.

— Моля те.

На следващия ден Дейна трябваше да се срещне с Джеф Конърс на обяд.

— Можеш ли да ме вземеш? — попита я той и ѝ даде адреса.

— Добре. — Почуди се какво ли прави Джеф там. Намираще се в район в центъра на града, където често ставаха безредици. Когато пристигна, всичко ѝ стана ясно.

Джеф беше при два бейзболни отбора, чиито играчи бяха на възраст от девет до тринайсет години, облечени в различни бейзболни екипи. Дейна паркира на банкета, за да погледа.

— И запомнете — казваше им той, — не бързайте. Когато питчърът хвърли топката, представете си, че идва към вас много бавно

и вие имате премного време, за да я ударите. Почувствайте как удряте топката с бухалката. Обмисляйте добре действията си.

Той вдигна очи, видя Дейна и ѝ махна.

— Е, добре, приятели. Засега свършвам.

— Това приятелката ти ли е, Джеф? — попита едно от момчетата.

— Само ако имам късмет — усмихна се Конърс. — До скоро. — Приблужи се до колата на младата жена.

— Я какъв страхотен бейзболен клуб имаш — отбеляза тя.

— Добри са. Занимавам се с тях веднъж в седмицата.

Дейна се усмихна.

— Това ми харесва.

После се сети за Кемал и се почуди какво ли прави.

С времето откриваше, че Джеф Конърс все повече започва да ѝ харесва. Той беше чувствителен, интелигентен и забавен. Търсеше компанията му. Ужасните ѝ спомени от Сараево постепенно започваха да избледняват. Един ден тя се събуди, без да е имала кошмари.

— Браво, моето момиче — каза Джеф и я хвана за ръка, когато тя го сподели с него.

Дейна се зачуди дали в думите му не се криеше някакъв скрит смисъл.

В кабинета ѝ я чакаше написано на ръка писмо. В него се казваше: „*госпожице еванс. не се тревожете за мен. аз съм щастлив, не съм самотен, никой не ми липсва, и ще ви изпратя дрехите които ми купихте защото нямам нужда от тях. имам си собствени дрехи, довиждане.*“ Подписано беше: „*кемал*“.

Печатът на писмото беше от Париж, а отгоре пишеше „Дом за момчета «Хавиер»“. Дейна прочете писмото два пъти, а после вдигна телефона. Отне ѝ четири часа, докато открие Кемал.

Тя чу несигурния му глас:

— Ало...

— Кемал, Дейна Еванс се обажда. — Никакъв отговор. — Получих писмото ти. — Мълчание. — Просто исках да ти кажа колко

се радвам, че си толкова щастлив и че ти е приятно там. — Изчака за момент, после продължи: — Иска ми се и аз да бях щастлива колкото теб. Знаеш ли защо не съм? Защото ми липсваш. Често си мисля за теб.

— Не, не е вярно — извика Кемал. — Не ти пука за мен!

— Грешеш. Какво ще кажеш да дойдеш във Вашингтон и да живееш с мен?

Последва дълго мълчание.

— Наистина ли... наистина ли го искаш?

— Разбира се. Ще дойдеш ли?

— Аз... — Той се разплака.

— Искаш ли, Кемал?

— Да... да, госпожо!

— Ще уредя въпроса.

Дейна и Джеф Конърс се разхождаха в парка „Уест Потомак“.

— Май че ще си имам съквартирант — каза тя. — Трябва, да пристигне тук след няколко седмици.

Той изненадано я погледна.

— Съквартирант?

Реакцията му ѝ хареса.

— Да. Казва се Кемал. На дванайсет години е. — Разказа му историята.

— От думите ти добивам впечатлението, че е страхотно момче.

— Така е. Преживял е ужасни неща, Джеф. Искам да му помогна да ги забрави.

— И аз искам да помогна — заяви той и я погледна.

Тази нощ за пръв път се любиха.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съществуват два града Вашингтон. Единият е изключително красив, с внушителна архитектура, музеи от световна класа, статуи, паметници на героите от миналото — Линкълн, Джеферсън, Вашингтон, град на зелени паркове, цъфнали череша и кристален въздух.

Другият е цитадела на бездомните, градът с най-високата престъпност в страната, кълбо от обири и убийства.

„Монроу Армс“ е елегантен и закътан хотел недалеч от ъгъла на Двайсет и седма улица и Кей Стрийт. Не пуска реклами и обслужва предимно редовни клиенти. Хотелът е построен отдавна от един находчив млад строителен предприемач на име Лара Камерън.

Джеръми Робинсън, управителят, току-що беше пристигнал за нощна смяна и озадачено преглеждаше списъка на гостите. Той отново прочете имената на отседналите в луксозните апартаменти „Теръс Суитс“, за да се убеди, че не греша.

В апартамент № 325 една позабравена актриса репетираше за пиеса за Държавния театър. Според статия в „Уошингтън Поуст“ тя се надявала да възвърне славата си.

В № 425, апартамента над нейния, се беше настанил един добре познат търговец на оръжие, който редовно посещаваше Вашингтон. Името, написано в регистъра, беше Джей Ел Смит, но външният му вид подсказваше, че вероятно е от Близкия изток. Господин Смит даваше невероятно щедри бакшиши.

В апартамент № 525 беше регистриран Уилям Куинт, конгресмен, който оглавяваше мощната организация за контрол над наркотиците.

Над него, в апартамент № 625 се беше настанил продавач на компютърен софтуер, който посещаваше Вашингтон веднъж месечно.

В № 725 беше настанен Пат Мърфи, международен лобист.

„Дотук добре“ — мислеше си Робинсън. Тези хора му бяха добре познати. Но това, което за него си остана загадка, беше № 825 —

президентският апартамент. Беше най-елегантният в хотела и винаги го запазваха за най-важните гости. Заемаше целия етаж и беше богато украсен с ценни картини и антики. Имаше си отделен вътрешен асансьор, който водеше към подземния паркинг, за да могат гостите, които желаят анонимност, да пристигат и заминават, без да бъдат забелязвани.

Това, което озадачи управителя, беше името на човека, който се бе настанил в него: Юджийн Гант. Дали съществуваше човек с това име, или някой, който обичаше да чете романите на Томас Улф, си го беше избрал за псевдоним?

Карл Горман, дневният администратор, който беше регистрирал така наречения господин Гант, беше заминал на почивка преди няколко часа и беше невъзможно да го открие. Робинсън ненавиждаше загадките. Кой беше Юджийн Гант и защо му беше даден президентският апартамент?

В апартамент № 325 на третия етаж Дейм Гизела Барет репетираше. Тя беше изискана дама, приближаваща седемдесетте, актриса, която навремето беше пленявала публиката и критиците от лондонския Уест Енд до манхатънския Бродуей. По лицето ѝ все още личаха следи от предишната ѝ красота.

Тя беше прочела статията в „Уошингтън Поуст“, в която се казваше, че е дошла във Вашингтон, за да се завърне триумфално на сцената. „Завръщане! — негодуваше Дейм Барет. — Как смеят! Та аз никога не съм си тръгвала.“

Вярно, че бяха изминали повече от двайсет години, откакто за последен път се беше появявала на сцена, но това беше само защото една велика актриса има нужда от велика роля, блестящ режисьор и продуцент, който да проявява разбиране. Днешните режисьори бяха прекалено млади, за да се справят с истинския театър, а големите английски продуценти — Х.М. Тенант, Бинки Бомонт, К.Б. Кокран — вече ги нямаше. Дори разбиращите що-годе от работата си американски продуценти Хелбърн, Беласко и Голдън вече ги нямаше. И на децата беше ясно: днешният театър се ръководеше от некадърни парвенюта без произход. Едно време беше толкова хубаво. Едно време

перата на драматурзите проблясваха като светкавици. Дейм Барет беше играла главната роля в „Къщата на разбитите сърца“ на Шоу.

„Как ме възхваляваха критиците! Горкият Джордж. Той мразеше да го наричат Джордж. Предпочиташе Бърнард. Хората си мислеха, че е суров и язвителен, но под всичко това се криеше един наистина романтичен ирландец. Често ми изпращаше червени рози. Смятам, че беше прекалено срамежлив, за да премине тази граница. Може би се е страхувал, че ще го отхвърля“ — мислеше си тя.

Предстоеше ѝ да се завърне на сцената в една от най-силните роли, написани за жена — лейди Макбет. За нея това беше идеалният избор.

Дейм Барет постави стола пред една гола стена, за да не се разсейва от гледката навън. Седна, пое си дълбоко дъх и започна да навлиза в същността на шекспировата героиня.

*Духове,
слухтящи за злодейските ни мисли,
смажете пола в мене — тук, на място —
и от пети до теме ме налейте със безсърдечност;
затулете пътя на всяко разкажание, така че
обратни посещения на жалост
да не разклатят злия ми кроеж
или в примирие да го държат
със изпълнението!^[1]*

— За бога, как могат да са толкова глупави? След толкова години, в които съм отсядал в този хотел, човек би си помислил, че...

Гласът ясно се чуваше през отворения прозорец и идваше от апартамента на горния етаж.

В апартамент № 425 Джей Ел Смит, търговецът на оръжие, гневно крещеше на един келнер:

— ... трябваше да им е станало ясно досега, че поръчвам само черен хайвер. Черен! — Посочи към чинийката на подноса. — Това е за селяндури!

— Извинете, господин Смит. Ще слеза в кухнята и...

— Няма нищо. — Смит погледна инкрустирания си с диаманти „Ролекс“. — Нямам време. Имам важна среща.

Стана и се отправи към вратата. Трябваше да посети адвоката си. Преди един ден Върховният федерален съд го беше обвинил по петнадесет точки за даване на незаконни подаръци на министъра на отбраната. Ако го осъдеха, чакаха го три години затвор и един милион долара глоба.

В апартамент № 525 конгресменът Уилям Куинт, член на видно старо вашингтонско семейство, заседаваше с още трима членове на Комисията по разследването.

— Проблемът с наркотиците в този град надхвърля всички граници — каза Куинт. — Трябва да си възвърнем контрола. — Обърна се към Долтън Исак. — Ти какво смяташ по този въпрос?

— Проблемът се крие в уличните банди. Бандата на Брентуд подбива цената на бандите на Фортийн Стрийт и Симпъл Сити. Това доведе до четири убийства през последния месец.

— Не можем да допуснем подобно нещо да продължава — отбеляза Куинт. — Отразява се зле на бизнеса. Обаждаха ми се от Отдела за борба с наркотиците и шефът на полицията да ме питат какво възнамеряваме да правим по този повод.

— А вие какво им казахте?

— Това, което редовно повтарям. Че правим разследвания. — Обърна се към помощника си: — Уреди среща с бандата Брентуд. Кажим им, че ако искат да ги пазим, ще трябва да изравнят цените си с тези на другите. — Обърна се към още един свой помощник. — Миналия месец колко прибрахме?

— Десет милиона тук и десет милиона от чужбина.

— Трябва да качим цената. Този град става прекалено скъп.

В № 625, апартамента на горния етаж, Норман Хаф лежеше гол в тъмното и гледаше порнофилм. Беше блед мъж е голямо бирено коремче и отпуснато тяло. Той се протегна и погали гърдите на жената до себе си.

— Я виж какво правят, Ирма — сподавено ѝ прошепна. — Искаш ли и аз да ти правя така? — Той прокара пръсти в кръг по корема ѝ с поглед, впит в екрана, където някаква жена страстно се любеше с мъж. — Това възбужда ли те, кукло? Аз направо съм се разпалил.

Пъхна два пръста между краката на Ирма.

— Готов съм — изпъшка той.

Грабна надуваемата кукла, качи ѝ се и я облада. Вагината на куклата на батерии се отваряше и затваряше и все по-силно го стискаше.

— О, боже! — възкликна, после доволно изстена. — Да! Да!

Изключи батерията и се отпусна запъхтян. Чувстваше се чудесно. Сутринта отново щеше да използва Ирма, преди да ѝ изпусне въздуха и да си я сложи в куфара.

Норман беше търговски представител и през повечето време посещаваше непознати градове. Беше открил Ирма преди години и тя беше единствената жена, от която имаше нужда. Глупавите му колеги и приятели пътуваха из страната и сваляха жени по барове и професионални проститутки, но Норман ги беше надхитрил.

Ирма никога нямаше да му натресе някоя болест.

На горния етаж, в апартамент № 725, семейството на Пат Мърфи току-що се беше прибрало от вечеря. Тим Мърфи, дванайсетгодишен, стоеше на балкона с изглед към парка.

— Утре може ли да се качим на върха на паметника, татко? — попита той. — Моля те.

— Не — каза по-малкият му брат. — Искам да отидем в института „Смитсоnian“.

— Институцията — поправи го баща му.

— Няма значение. Искам да отида.

Децата за пръв път бяха в столицата, макар че баща им всяка година прекарваше там повече от шест месеца. Пат Мърфи беше лобист, който успешно се справяше с работата си и имаше достъп до някои от най-влиятелните хора във Вашингтон.

Баща му беше кмет на малко градче в Охайо. Най-добрият му приятел беше едно момче на име Джоуи. Ходеха заедно на училище, записваха се на едни и същи летни лагери и си споделяха всичко. Бяха

най-добри приятели в истинския смисъл на думата. Това обаче един ден се промени, когато родителите на Джоуи отсъстваха и той живя при семейство Мърфи. Джоуи отиде посред нощ в стаята на приятеля си и се пъкна в леглото му.

— Пат — прошепна. — Събуди се.

— Какво? — едва отвори очи той. — Какво има?

— Самотен съм — прошепна другото момче. — Имам нужда от теб.

Пат Мърфи не знаеше какво да каже.

— За какво?

— Не разбираш ли? Аз те обичам. Желая те. — Целуна Пат по устата.

Пат разбра ужасната истина, че приятелят му е хомосексуалист. Направо му призля. Оттогава вече двамата не си говореха.

Пат Мърфи ненавиждаше хомосексуалистите. Смяташе ги за шантави, ненормални, налудничави, прокълнати от бога, които се опитват да съблазнят невинни деца. Той превърна омразата и отвращението си в една нестихваща кампания, гласуваше за кандидати, които се обявяваха срещу хомосексуалистите и изнасяше лекции срещу опасността и лошите последици от хомосексуализма.

В миналото винаги идваше сам във Вашингтон, но този път жена му упорито настоя да я заведе с децата.

— Искаме да видим какъв живот водиш там — каза тя.

И той най-накрая склони.

Сега наблюдаваше жена си и децата си и си мислеше: „Може би ги виждам за последен път. Как можах да направя такава ужасна грешка? Е, сега вече почти всичко свърши.“ Семейството му имаше такива големи планове за другия ден. Но той нямаше да настъпи. Сутринта, преди те да са се събудили, той щеше да е на път за Бразилия.

Там го чакаше Алан.

В апартамент № 825, президентския апартамент, цареше пълна тишина. „Дишай — повтаряше си той. — Трябва да дишаш... по-бавно, по-бавно...“ Беше обзет от паника. Погледна слабото и голо

тяло на младото момиче на пода и си помисли: „Не съм виновен аз. Тя се подхлъзна.“

Беше забила чело в острия ръб на металната маса, върху която беше паднала, и от него бликаше кръв. Той се опита да напипа пулса ѝ. Нищо. Не можеше да повярва. Само преди малко тя бе толкова жива, а в следващия момент...

„Трябва да се измъкна оттук. Веднага! — Той се отдалечи от трупа и бързо започна да се облича. Това нямаше да бъде просто поредният скандал. Това щеше да бъде скандал, който щеше да разтърси света. — Никога не трябва да открият къде съм бил.“ — Когато приключи с обличането, отиде в банята, навлажни една кърпа и започна за бърше повърхността на всички предмети, които имаше вероятност да е докоснал.

Когато най-после се увери, че не е оставил отпечатъци, той за последен път се огледа. Чантата ѝ! Взе я от дивана и отиде до другия край на апартамента, където беше вътрешният асансьор.

Влезе вътре и се помъчи да овладее дишането си. После натисна най-долното копче. След секунди вратата на асансьора се отвори и той се озова в подземния паркинг. Нямаше никого. Той тръгна към колата си, а после изведнъж си спомни нещо и бързо изтича назад към асансьора. Извади носната си кърпа и избърса отпечатъците от копчетата на асансьора. После застана в тъмното и отново се огледа, за да се увери, че все още няма никого. Най-после доволно се приближи до колата си, отвори вратата и седна зад волана. След миг завъртя ключа и излезе от паркинга.

Проснатият на пода труп на момичето беше открит от една камериерка-филипинка.

„О, Dios ko, kawawa naman iyong babae!“ — Тя се прекръсти и хукна навън с викове за помощ.

Само след броени минути Джеръми Робинсън и Том Питърс, шеф на охраната на хотела, бяха в президентския апартамент и трещено гледаха трупа на голото момиче.

— Господи! — каза Том. — Сигурно не е на повече от шестнайсет или седемнайсет години. — Обърна се към управителя: — Най-добре да извикаме полиция.

— Чакай! — Полиция. Вестници. Шум. За миг Робинсън се зачуди дали не можеше трупът просто да се изпари от хотела. — Добре — отвърна най-после неохотно.

Питърс извади една носна кърпа от джоба си и вдигна с нея телефона.

— Какво правиш? — попита управителят. — Това не е сцена на местопрестъпление. Станало е случайно.

— Още не е ясно, нали така? — възрази шефът на охраната.
Набра номера и почака.

Детективът Ник Рийс изглеждаше като типично ченге от евтин роман. Беше висок и як, със счупен нос, който му беше останал за спомен от едно време, когато се беше опитал да стане боксьор. После постепенно беше започнал да се издига в професията, като започна от обикновен полицай във вашингтонско полицейско управление. Беше стигнал до чин лейтенант. Получи повишение и като детектив, а през последните десет години беше разкрил повече престъпления от всеки друг в управлението.

Детективът стоеше и мълчаливо наблюдаваше. Освен него в апартамента имаше още пет-шест души.

— Някой докосвал ли я е?

Робинсън потръпна.

— Не.

— Коя е?

— Не знам.

Рийс се обърна и погледна към управителя на хотела.

— Младо момиче е открито мъртво в президентския ви апартамент, а вие нямате представа коя е! В този хотел нямате ли регистър?

— Разбира се, господин Рийс, но в този случай... — той се запъна.

— В този случай?...

— Апартаментът е записан на името Юджийн Гант.

— Кой е Юджийн Гант?

— Нямам представа.

Детективът започваше да губи търпение.

— Хайде да се разберем. Ако някой е направил резервация за този апартамент, то той трябва да е платил... в брой, с кредитна карта, с нещо, с което се плаща. Този, който е записал лицето Гант в регистъра, сигурно го е видял. Кой го е регистрирал?

— Администраторът през деня — Горман.

— Искам да разговарям с него.

— О... опасявам се, че е невъзможно.

— Как така? Защо?

— Днес е заминал на почивка.

— Извикайте го.

Робинсън въздъхна.

— Той не спомена къде отива.

— Кога ще се върне?

— След две седмици.

— Ще ви издам една тайна. Не възнамерявам да чакам две седмици. Искам информацията сега. Все някой трябва да е видял кой влиза и излиза от този апартамент.

— Възможно е да не е — отвърна управителят с нотка на съжаление в гласа. — Освен нормалният изход в този апартамент има вътрешен асансьор, с който се слиза направо в подземния паркинг... Не знам защо вдигате толкова много шум. Вероятно е била дрогирана, взела е свръхдоза, подхлъзнала се е и е паднала.

До Рийс се приближи още един детектив.

— Проверих гардеробите. И роклята, и обувките ѝ са от универсални магазини. Не можем да установим самоличността ѝ по тях.

— Нищо ли няма, което да ни помогне?

— Не. Ако е имала чанта, то тя е изчезнала.

Детективът отново се загледа в трупа.

— Дай ми сапун — обърна се към полицая, който стоеше наблизо. — Мокър сапун.

— Моля? — изгледа го учудено той.

— Мокър сапун.

— Тъй вярно. — Той бързо излезе да потърси сапун.

Рийс се наведе до трупа на момичето и се загледа в пръстена на ръката му.

— Изглежда е училищен пръстен.

След миг полицаят се върна и му подаде сапун.

Рийс леко натри сапуна по пръста на момичето и внимателно свали пръстена. Започна да го обръща на всички страни, за да го разгледа.

— Училищен пръстен от денвърска гимназия. Има инициали П.Й. — Той се обърна към колегата си: — Провери го. Обади се на училището и открий коя е. Да установим самоличността ѝ колкото се може по-скоро.

Детектив Ед Нелсън, един от хората, които снемаха отпечатъци, се приближи.

— Нещо много странно става, Ник. Снемаме отпечатъци отвсякъде, но все пак някой се е погрижил да изтрие всички следи от топките на вратите.

— Значи някой е бил тук с нея, когато е умряла. Защо не е извикал лекар? Защо се е постарал да изтрие отпечатъците си? И какво, по дяволите, прави едно младо момиче в такъв скъп апартамент?

— Как са платили за апартамента? — обърна се той към Робинсън.

— Според регистъра платено е в брой. Някакъв куриер е предал плика. Резервацията е направена по телефона.

— Сега може ли да изнесем трупа, Ник? — попита съдебният лекар.

— Само още малко. Открихте ли следи от насилие?

— Само раната на челото. Разбира се, предстои аутопсия.

— Някакви следи от влачене?

— Не. Ръцете и краката ѝ са чисти.

— Има ли признаци, че е изнасилена?

— Ще трябва да проверим.

— Значи пред нас е ученичка от Денвър, която идва във Вашингтон и умира в един от най-скъпите хотели в града — въздъхна детектив Рийс. — Някой си изтрива отпечатъците и изчезва. Има нещо гнило в цялата работа. Искам да науча кой е наел този апартамент.

— Изнасяйте я вече — обърна се към съдебния лекар. Погледна към детектив Нелсън. — Проверихте ли за отпечатъци във вътрешния асансьор?

— Да. Асансьорът води направо в подземния паркинг. Има само два бутона. И двата са избърсани.

— Проверихте ли паркинга?

— Да. Нищо необичайно.

— Този, който го е извършил, доста се е постарал да заличи следите си. Или има вече досие, или е някоя важна клечка, която си играе след училище. — Той се обърна към Робинсън: — Кой най-често наема този апартамент?

— Пази се за най-важните ни гости — отвърна той с нежелание. — Крале, министър-председатели... — запъна се — ... президенти.

— През последните двадесет и четири часа някой да се е обаждал от този телефон?

— Не знам.

Рийс започваше да нервничи.

— Но това би трябвало да е отбелязано някъде, нали?

— Разбира се.

Той вдигна слушалката.

— Извинете, обажда се детектив Ник Рийс. Искам да науча дали от президентския апартамент някой се е обаждал през последните двадесет и четири часа... Ще изчакам.

Гледаше как облечените в бели престилки служители покриват голото момиче с чаршаф и го слагат на носилка. „Господи! — помисли си. — Та животът ѝ още не е бил започнал.“

Чу гласа на телефонистката.

— Господин Рийс?

— Да.

— Вчера е имало обаждане от апартамента. Градски разговор.

Той извади бележник и молив.

— На кой номер?... Четири-пет-шест-седем-нула-четири-едно?... — Започна да записва номера, а после изведнъж спря. Втренчи се удивено в листа. — Да му се не види!

— Какво има? — попита Нелсън.

Детективът вдигна поглед.

— Това е номерът на Белия дом.

---

[1] У. Шекспир. „Макбет“ — превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде беше снощи, Оливър? — попита Джан, докато закусваха на следващата сутрин.

Сърцето му подскочи. Изключено беше да е разбрала какво се е случило. Никой не знаеше. Никой.

— Имах среща с...

Тя бързо го прекъсна:

— Срещата беше отменена. Ти обаче се прибра вкъщи едва в три часа през нощта. Опитах се да се свържа с теб. Къде беше?

— Е, наложи се да отсъствам. Защо? Да не би да?... Да не би нещо да се е случило?

— Вече няма значение — заяви жена му отегчено. — Оливър, ти не само че нараняваш мен, ти нараняваш себе си. Дотам си стигнал. Не искам да видя как губиш всичко, защото... защото не можеш... — Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Оливър стана, приближи се до нея и я прегърна.

— Няма нищо, Джан. Всичко е наред. Аз много те обичам.

„И наистина е така — мислеше си, — по моему. Това, което се случи снощи, не беше по моя вина. Тя ми се обади, не аз. Аз никога нямаше да отида на срещата. — Беше взел всички мерки, за да не бъде забелязан. — С чисти ръце съм“ — реши.

Питър Тейгър се тревожеше за Оливър. Ясно му беше, че е невъзможно да упражнява контрол върху похотливостта му, и най-накрая се бяха споразумели. През няколко вечери той му уреждаше измислени срещи извън Белия дом и така нагласяваше нещата, че тайните служби да ги няма за по няколко часа.

Когато се оплака за това на сенатора, Дейвис спокойно му каза:

— Е, Оливър се оказа много темпераментен, Питър. Понякога е невъзможно да се укротят такива страсти. Аз много се възхищавам на твоя морал, Питър. Знаем колко много държиш на семейството си и

колко ужасно ти се струва поведението на президента. Но нека не го съдим прекалено строго. Ти просто се погрижи всичко да става по възможно най-дискретния начин.

Детектив Ник Рийс ненавиждаше да влиза в зловещата бяла зала за аутопсии. От нея вонеше на формалдехид и смърт. Когато влезе, на вратата го посрещна хубавата и дребничка Хелън Чуан.

— Добро утро — каза той. — Свършихте ли с аутопсията?

— Имам предварителен доклад за тебе, Ник. Джейн Доу не е починала от раната на главата. Сърцето ѝ е спряло да бие, преди да се удари в масата. Починала е от свръхдоза метилендиоксиметамфетамин.

— Спести ми това, Хелън — въздъхна той.

— Съжалявам. По улиците го наричат „Екстази“. — Тя му подаде доклада. — Ето с какво разполагаме досега.

ПРОТОКОЛ ОТ АУТОПСИЯ

Име на починалата: Джейн Доу

Изходен номер: С-Л 961

Анатомична справка

1. Дилатирана и хипертрофична кардиомиопатия

А. Кардиомегалия (750 г)

Б. лява вентрикуларна хипертрофия; сърце (2,3 см)

В. Конгестивна хепатомегалия (2750 см)

Г. Конгестивна спленомегалия (350 мг)

2. Остра опиятна интоксикация

А. Остра пасивна конгестия, всички вътрешности

3. Токсикология (вж. специален доклад)

4. Мозъчен кръвоизлив (вж. специален доклад)

Заклучение: (причина за настъпилата смърт)

Дилатирана и хипертрофична кардиомиопатия

Остра опиятна интоксикация

Ник вдигна поглед.

— Значи, ако това трябва да се преведе на нормален език, излиза, че тя е умряла от свръхдоза „Екстази“?

Точно така.

— Имало ли е сексуално насилие?

Хелън Чуан се поколеба.

— Хименът ѝ е разкъсан, има и следи от сперма и малко кръв по бедрата.

— Значи е била изнасилена.

— Не съм на това мнение.

— Какво искаш да кажеш? — вдигна вежди Рийс.

— Следи от насилие не са открити.

Детективът учудено я изгледа.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че Джейн Доу е била девствена. Това е било първото ѝ сексуално преживяване.

Рийс стоеше и се опитваше да възприеме информацията. Някой е успял да убеди една девственица да се качи в президентския апартамент и да спи с него. Сигурно е бил някой, когото е познавала. Или пък някоя известна или влиятелна личност.

Телефонът иззвъня и Хелън Чуан го вдигна. Известно време тя само слушаше, а после подаде слушалката на Ник.

— За теб е.

Той взе слушалката.

— Рийс. — Лицето му светна. — О, да, госпожо Холбрук. Благодаря, че се отзовахте на обаждането ми. Пръстенът е от вашето училище и на него има инициалите П.Й. Имате ли ученичка с тези инициали?... Ще съм ви много задължен. Благодаря. Ще изчакам.

Той вдигна поглед към Хелън.

— Сигурна ли си, че е изключено да е била изнасилена?

— Не открих следи от насилие. Никакви.

— Възможно ли е някой да я е изнасилвил, след като е починала?

— Не вярвам.

Госпожа Холбрук отново заговори.

— Господин Рийс?

— Да.

— Според нашия компютър наистина имаме ученичка с инициалите П.Й. Казва се Полин Йънг.

— Бихте ли ми я описали, госпожо Холбрук?

— Да, разбира се. Полин е на осемнайсет години. Ниска и пълна, с тъмна коса...

— Ясно. Не е тя. И тя е единствената?

— Единственото момиче, да.

— Искате докажете, че има и момче с тези инициали?

— Да. Пол Йърби. Той е абитуриент. Всъщност Пол в момента е във Вашингтон.

Сърцето на Ник учестено заби.

— Той е тук?

— Да. Група ученици от денвърската гимназия са на екскурзия във Вашингтон, за да разгледат Белия дом, Конгреса и...

— И сега всички са в града?

— Точно така.

— Имате ли представа в кой хотел са отседнали?

— В хотел „Ломбарди“. Там ни направиха отстъпка за групово посещение. Позвъних в други хотели, но не пожелаха...

— Благодаря ви много, госпожо Холбрук. Много съм ви задължен.

Ник Рийс приключи разговора и се обърна към съдебната лекарка:

— Ще ми се обадиш, когато получиш всички резултати от аутопсията, нали, Хелън?

— Разбира се. Наслука, Ник.

Той кимна.

— Мисля, че току-що ми провървя.

Хотел „Ломбарди“ се намира на Пенсилвания Авеню, на две преки от „Уошингтън Съркъл“ и на няколко минути пеша от Белия дом, няколко паметника и станция на метрото. Детективът влезе в старомодното фоайе и се приближи към рецепцията.

— В този хотел има ли регистриран човек на име Пол Йърби?

— Съжалявам. Не даваме... — започна администраторът.

Рийс показа значката си.

— Много бързам, мой човек.

— Да, господине. — Той прегледа регистъра на гостите. — Има господин Йърби в стая 315. Да...

— Не, ще го изненадам. Не се обаждайте.

Изкачи се с асансьора на третия етаж и тръгна по коридора. Спря пред стая 315. Отвътре се чуваха гласове. Той разкопча якето си и почука на вратата. Отвори я едно двайсетинагодишно момче.

— Здравейте.

— Пол Йърби?

— Не. — Момчето се обърна към някого в стаята: — Пол, търсят те.

Ник Рийс влезе вътре. Високо рошаво момче по дънки и пуловер излизаше от банята.

— Пол Йърби?

— Да. Вие кой сте?

Рийс си извади значката.

— Детектив Ник Рийс. Отдел „Убийства“.

Момчето пребледня.

— Аз... с какво мога да ви помогна?

Ник Рийс усещаше кога някой се страхува. Извади пръстена на мъртвото момиче от джоба си и му го подаде.

— Виждал ли си преди този пръстен, Пол?

— Не — бързо каза Йърби. — Аз...

— На него има твоите инициали.

— Така ли? О, да. — Той се поколеба. — Може и мой да е. Сигурно съм го загубил някъде.

— Или си го дал на някого?

Момчето нервно заоблизва устни.

— О, да. Може би.

— Хайде да отидем в центъра на града, Пол.

Момчето нервно го изглежда.

— Арестуван ли съм?

— За какво? — попита Рийс. — Извършил ли си престъпление?

— Разбира се, че не. Аз...

— Тогава защо да те арестувам?

— Аз... аз не знам. Не знам защо искате да отидем в центъра.

Гледаше отворената врата. Рийс се протегна и го хвана за рамото.

— Хайде да вървим без много шум.

— Искаш ли да се обадя на майка ти или на някой друг, Пол? — попита го другото момче.

Йърби нещастно поклати глава и отвърна шепнешком:

— Не. Не се обаждай на никого.

Сградата „Хенри Първи Дейли“ на Индиана Авеню № 300 в центъра на Вашингтон е непретенциозна шестетажна сива тухлена постройка, която служи за районно полицейско управление. На третия етаж се намира отдел „Убийства“. Докато снимаха и вземаха отпечатъци от Пол Йърби, Рийс отиде при капитан Ото Милър.

— Мисля, че ще излезе нещо от случая „Монроу Армс“.

Милър се облегна на стола си.

— Продължавай.

— Хванах приятеля на момчето. Момчето е загубило ума и дума от страх. Сега ще го разпитаме. Искаш ли да участваш.

Капитанът кимна към купчината книжа на бюрото си.

— Имам работа за няколко месеца напред. Напиши ми доклад.

— Добре. — Рийс тръгна към вратата.

— Ник, не забравяй да му прочетеш правата.

Пол Йърби беше отведен в стая за разпит. Тя беше малка, два на три метра, с очукано бюро, четири стола и видеокамера. Имаше и огледало, за да могат и полицаите от съседната стая да наблюдават разпита.

Пол Йърби седеше срещу Ник Рийс и още двама детективи — Дъг Хоугън и Едгар Бърнстайн.

— Наясно сте, че записваме този разговор на видео, нали? — попита детектив Рийс.

— Да, господине.

— Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви бъде назначен служебен, който да ви представлява.

— Искате ли на разпита да присъства адвокат? — попита детектив Бърнстайн.

— Нямам нужда от адвокат.

— Добре. Имате право да мълчите. Ако се откажете от това право, всичко, което кажете тук, ще бъде използвано срещу вас в съда. С това наясно ли сте?

— Да, господине.

— Как е пълното ви име?

— Пол Йърби.

— Адресът ви?

— Марион Стрийт № 320, Денвър, Колорадо. Вижте, аз нищо лошо не съм направил. Аз...

— Никой не казва, че сте. Просто се опитваме да получим малко информация. И вие ще ни помогнете, нали?

— Разбира се, но аз... аз не знам за какво става въпрос.

— Не се ли досещате?

— Не, господине.

— Имаш ли си приятелки, Пол?

— Ами, вижте...

— Не виждаме. Защо не ни кажеш?

— Ами добре. Виждам се с момичета...

— Искаш да кажеш, че се срещаш е момичета? Излизаш с тях?

— Да.

— А към някое момиче да имаш по-специално отношение?

Последва мълчание.

— Имаш ли си приятелка, Пол?

— Да.

— Как се казва? — попита Бърнстайн.

— Хлое.

— Хлое коя? — попита Рийс.

— Хлое Хюстън.

Рийс си записа името.

— Адреса ѝ, Пол?

— Оук Стрийт № 602, Денвър.

— Как се казват родителите ѝ?

— Тя живее с майка си.

— А тя как се казва?

— Джаки Хюстън. Тя е губернаторката на Колорадо.

Детективите се спогледаха. Ама че работа! Само това им липсваше!

Рийс му подаде един пръстен.

— Това твой пръстен ли е, Пол?

Той за миг го разгледа, после неохотно отговори:

— Да.

— Ти ли го даде на Хлое?

Той нервно преглътна.

— Аз... аз мисля, че да.

— Но не си сигурен?

— Сега си спомням. Да, аз й го дадох.

— Дошъл си във Вашингтон със съученици, нали? Група от училище?

— Точно така.

— Хлое беше ли в групата?

— Да, господине.

— Къде е Хлое в момента, Пол? — попита Бърнстайн.

— Не... не знам.

— Кога я видя за последен път? — обади се Хоугън.

— Мисля, че преди два дни.

— Преди два дни? — изненада се Рийс. — Да.

— И къде я видя? — въпросът бе зададен от Бърнстайн.

— В Белия дом.

Детективите изненадано се спогледаха.

— Тя е била в Белия дом? — попита Рийс.

— Да, господине. Бяхме на частно посещение. Майката на Хлое го беше уредила.

— И Хлое беше с теб?

— Да.

— По време на обиколката ви из Белия дом случи ли се нещо необичайно?

— Какво искате да кажете?

— Срегнахте ли се, говорихте ли с някого по време на обиколката?

— Ами, да, с гида.

— И само с него?

— Да.

— Хлое беше ли през цялото време е групата?

— Да... — Йърби се замисли. — Не. Тя отиде до тоалетната. Нямах я около четвърт час. Когато се върна, тя... — млъкна.

— Тя какво? — попита Рийс.

— Нищо. Тя просто се върна.

Момчето очевидно лъжеше.

— Синко — започна Рийс, — знаеш ли, че Хлое Хюстън е мъртва?

Тримата зорко го наблюдаваха.

— Не! За бога! Как? — Изненадата му можеше и да е престорена.

— Не знаеш ли?

— Не! Не мога да го повярвам.

— И ти нямаш нищо общо със смъртта ѝ?

— Разбира се, че нямам. Аз обичам... обичах Хлое.

— Спал ли си с нея?

— Не. Ние... ние изчакахме. Щяхме да се женим.

— Но понякога сте вземали заедно наркотици?

— Не! Никога не сме вземали наркотици.

Вратата се отвори и в стаята влезе якият детектив Хари Картър. Приблужи се до Рийс и му прошепна нещо на ухото. Той кимна. Седеше с поглед, вперен в Пол Йърби.

— Кога за последен път видя Хлое Хюстън?

— Казах ви, в Белия дом. — Неловко започна да се върти на стола си.

Детективът се наведе напред.

— В голяма каша си се забъркал, Пол. Отпечатъците ти са из целия президентски апартамент в хотела „Монроу Армс“. Как се е стигнало до това?

Пол Йърби седеше без да помръдне с пребледняло лице.

— Вече можеш да престанеш с лъжите.

— Аз... аз нищо не съм извършил.

— Ти ли резервира апартамента в „Монроу Армс“?

— Не, аз не съм го резервирал. — Ударението падна на „аз“.

Детективът веднага се хвана за това.

— Но знаеш кой го е направил?

— Не. — Отговорът прозвуча прекалено прибързано.

— Признаваш ли, че си бил в апартамента?

— Да, но... но Хлое беше жива, когато си тръгнах.
— Защо си тръгна?
— Тя ме помоли. Тя... тя очакваше някого.
— Хайде, Пол. Знаем, че ти си я убил.
— Не! — Момчето трепереше. — Кълна се, че нямам нищо общо със смъртта ѝ. Аз... аз просто я придружих до апартамента. Останах там съвсем малко.

— Защото тя очакваше някого?

— Да. Тя... тя се вълнуваше.

— Каза ли ти с кого ще се среща?

Той нервно облизваше устни.

— Не.

— Лъжеш. Със сигурност е споделила с теб.

— Каза, че тя се вълнувала. За какво?

Пол отново си облиза устните.

— За... за човека, с когото щеше да се срещне за вечеря.

— Кой беше този човек, Пол?

— Не мога да ви кажа.

— Защо не?

— Обещах на Хлое, че няма да кажа на никого.

— Хлое е мъртва.

Очите на Пол Йърби се изпълниха със сълзи.

— Просто не мога да повярвам.

— Кажи ни името на този човек.

— Не мога да го направя. Дадох обещание.

— Ето какво ще стане с теб. Тази нощ ще прекараш в затвора. На сутринта, ако ни кажеш името на човека, с когото е щяла да се срещне, ще те пуснем. В противен случай ще те съдим за убийство.

Почакаха да проговори. Той мълчеше.

Ник Рийс кимна на Бърнстайн.

— Отведи го.

Детектив Рийс се върна в кабинета на капитан Милър.

— Имам и добри, и лоши новини.

— Това не ми харесва, Ник.

— Лошата новина е, че не съм сигурен, че момчето ѝ е дало наркотика. Още по-лошата новина е, че майката на момчето е губернаторката на Колорадо.

— О, боже! Вестниците ще гръмнат. — Капитанът дълбоко си пое дъх. — Защо смяташ, че момчето е невинно?

— Признава, че е било в апартамента на Хлое, но заяви, че тя го помолила да си върви, защото очаквала някого. Смятам, че момчето е твърде умно, за да ми минава с такава история. Предполагам, че знае кого е очаквала Хлое Хюстън, но не иска да ни каже.

— А ти подозираш ли някого?

— За пръв път е била във Вашингтон и е отишла на обиколка на Белия дом. Там никого не е познавала. Казала, че отива в тоалетната. В Белия дом няма обществена тоалетна. Трябвало е да излезе до Павилиона на посетителите на Елипсата на Петнадесета улица и И Стрийт или до Посетителския център на Белия дом. Отсъствала е около петнайсетина минути. Това, което предполагам, че се е случило, е, че докато се е опитвала да намери тоалетна, тя се е натъкнала на някого в Белия дом, някого, когото може би е разпознала. Може би е бил човек, когото е виждала по телевизията. Както и да е, сигурно е бил някоя важна личност. Завел я е в частна тоалетна и я е впечатлил достатъчно, за да се съгласи да се срещне с него в „Монроу Армс“.

Капитан Милър се замисли.

— По-добре да се обадя в Белия дом. Те помолиха да ги държа в течение. Не изпускай момчето. Искам да чуя името.

— Добре.

Когато Рийс излезе от стаята, капитанът взе слушалката и набра някакъв номер.

— Да, господине — казваше той няколко минути по-късно. — Разполагаме със задържан свидетел. Затворен е в килия на полицейското управление на Индиана Авеню... Няма, господине. Мисля, че утре момчето ще ни каже името на този човек... Да, господине. Разбирам.

Като приключи разговора, капитан Милър въздъхна и отново се върна към купищата хартия на бюрото си.

В осем часа на следващата сутрин, когато Ник Рийс отиде до килията на Пол Йърби, тялото на момчето висеше от една от гредите на тавана.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

САМОЛИЧНОСТТА НА ТРУПА НА ШЕСТНАЙСЕТГОДИШНАТА ДЪЩЕРЯ НА
ГУБЕРНАТОРКАТА НА КОЛОРАДО УСТАНОВЕНА

ПРИЯТЕЛЯТ СЕ ОБЕСВА В ПОЛИЦИЯТА

ПОЛИЦИЯТА ПО СЛЕДИТЕ НА МИСТЕРИОЗЕН СВИДЕТЕЛ

Той се загледа в заглавията и му прилоша. Шестнайсетгодишна. Изглеждаше по-възрастна. Какво престъпление беше извършил? Убийство? Непредумишлено по всяка вероятност. Плюс изнасилване на непълнолетна.

Беше видял как излиза от банята гола и срамежливо усмихната. „Никога не съм го правила.“

А той я беше прегърнал и погалил. „Радвам се, че с мен ще ти е за пръв път, скъпа.“ Беше изпил с нея чаша течна „Екстази“. „Изпий това. Ще се почувстваш много добре.“ Бяха се любили, а след това тя се беше оплакала, че не се чувства добре. Беше станала от леглото, залитнала и си ударила главата в масата. Не беше умишлено. Разбира се, полицията нямаше да го приеме. Но няма нищо, което да го свързва с нея. Нищо.

Целият епизод му се струваше нереален, кошмар, който се беше случил с някой друг. Когато видя заглавията във вестниците обаче, вече беше реалност.

В кабинета му нахлуваше шумът от уличното движение по Пенсилвания Авеню, пред Белия дом, и той отново осъзна къде се намира. След няколко минути беше насрочено да започне събрание на кабинета. Той дълбоко си пое дъх. Стегни се.

В Овалния кабинет се бяха събрали вицепрезидентът Мелвин Уикс, Сайм Ломбардо и Питър Тейгър. Оливър влезе и седна на бюрото си.

— Добро утро, господа.

— Видяхте ли „Трибюн“, господин президент? — попита Питър.

— Не.

— Идентифицирали са момичето, починало в хотел „Монроу Армс“. Опасявам се, че новините са лоши.

Оливър несъзнателно се напрегна.

— Да?

— Казва се Хлое Хюстън. Дъщерята на Джаки Хюстън.

— О, господи! — Думите едва се отрониха от устните на президента.

Всички се бяха втренчили в него, изненадани от реакцията му. Той бързо успя да се овладее.

— Аз... аз познавах Джаки Хюстън... едно време. Това... това е ужасна новина. Ужасна.

— Макар че вината за престъпността във Вашингтон не е наша — каза Сайм Ломбардо, — „Трибюн“ ще изкара, че ние сме отговорни за това.

— Съществува ли някакъв начин, по който да накараме Лесли Стюарт да млъкне? — намеси се Мелвин Уикс.

Оливър се сети за страстната нощ, която беше прекарал с нея.

— Не — отвърна. — Свободата на пресата, господа.

— Що се отнася за губернаторката... — обърна се към президента Питър Тейгър.

— Ще се оправя с нея. — Той набързо набра някакъв вътрешен номер. — Свържете ме с губернаторката Хюстън в Денвър.

— Трябва да ограничим нападките — казваше Питър Тейгър. — Ще събера статистики за това, колко е намаляла престъпността в страната, как сте помолили Конгреса за повече пари за полицейските управления и така нататък. — Думите прозвучаха фалшиво дори в собствените му уши.

— Става в ужасно неподходящо време — отбеляза Мелвин Уикс.

Вътрешният телефон иззвъня. Оливър вдигна слушалката.

— Да? — Послуша малко, после затвори. — Губернаторката е на път за Вашингтон. — Той погледна Питър. — Разбери кога ще

пристигне, Питър. Посрещни я и я доведи тук.

— Добре. В „Трибюн“ има уводна статия, в която не са си пестили хулите. — Тейгър му показва първата страница на вестника: ПРЕЗИДЕНТЪТ НЕСПОСОБЕН ДА ОВЛАДЕЕ ПРЕСТЪПНОСТАА В СТОЛИЦАТА. — Продължава от тук.

— Лесли Стюарт е кучка — тихо каза Сайм Ломбардо. — Някой трябва малко да си поговори с нея.

В кабинета си в „Уошингтън Трибюн“ Мат Бейкър четеше уводната статия, в която президентът беше обвиняван в толерантност към престъпността, когато влезе Франк Лонерган. Той беше около четирийсетгодишен, проникателен и компетентен журналист, който по едно време беше работил в полицията. Беше един от най-добрите журналисти-следователи в бранша.

— Ти ли написа тази статия, Франк?

— Да — отвърна той.

— Параграфът за спада в престъпността в Минесота с двадесет и пет процента все още ме притеснява. Защо споменавах единствено Минесота?

— Предложението дойде от Ледената принцеса — поясни Лонерган.

— Това е абсурдно! — избухна Мат Бейкър. — Аз ще поговоря с нея.

Лесли Стюарт говореше по телефона, когато той влезе в кабинета й.

— На теб оставям да уредиш подробностите, но искам да съберем колкото се може повече пари за него. Всъщност сенаторът Ембри от Минесота ще се отбие днес за обяд и от него ще получа списък с имена. Благодаря. — Тя затвори. — Мат.

Бейкър се приближи до бюрото й.

— Искам да си поговорим за уводната статия.

— Хубава е, нали?

— Ужасна е, Лесли. Това е пропаганда. Президентът не е отговорен за ограничаването на престъпността във Вашингтон. Имаме

си кмет, който трябва да се занимава с това, както и полиция. И какви са тия глупости за престъпността, която намаляла с двадесет и пет процента в Минесота? Откъде се сдоби с тези данни?

Тя се облегна и спокойно заяви:

— Мат, това е мой вестник. Ще си пиша каквото си искам. Оливър Ръсел е лош президент, а Грегъри Ембри ще се справи чудесно. Ще му помогнем да влезе в Белия дом. — Видя изражението му и поомекна. — Хайде, Мат. „Трибюн“ ще застане на страната на победителя. Ембри ще е добър. Всеки момент ще пристигне. Искаш ли да дойдеш с нас на обяд?

— Не. Не обичам хора, които се хранят с разперени ръце. — Той се обърна и излезе от кабинета.

Отвън в коридора Мат Бейкър се натъкна на сенатора Ембри. Сенаторът приближаваше петдесетте и беше политик, който обичаше да си придава важност.

— О, господин сенатор! Поздравления!

Ембри озадачено го изгледа.

— Благодаря. Тъ-ъ... за какво?

— За това, че сте ограничили престъпността във вашия щат с двадесет и пет процента. — После Мат си тръгна, а сенаторът остана да гледа след него с непроницаемо изражение на лицето.

Обядът се състоя в обзаведената в стар стил трапезария на Лесли Стюарт. В кухнята работеше готвач, когато тя и сенаторът Ембри влязоха. Келнерът изтича да ги посрещне.

— Обядът е готов. Когато пожелаете, ще ви сервираме, госпожице Стюарт. Искате ли нещо за пиене?

— За мен не — каза Лесли. — Господин сенатор?

— Е, аз обикновено не пия през деня, но ще взема едно мартини.

На нея й беше ясно, че сенаторът пиеше много през деня. Беше събрала пълна информация за него. Беше женен с пет деца и издържаше любовница-японка. Хобито му беше тайно да финансира една военна групировка в родния си щат. Но не с това беше привлякъл интереса й. За нея беше от значение това, че Грегъри Ембри не

желаеше да се ограничава едрият бизнес, а „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзиз“ си беше едър бизнес. Лесли възнамеряваше още повече да го окрупни, а когато сенаторът станеше президент, той щеше да ѝ помогне.

Седнаха на масата. Сенаторът отпи от второто си мартини.

— Искам да ти благодаря за набирането на средствата, Лесли. Ще запомня жеста ти.

Тя топло му се усмихна.

— Удоволствие е за мен. Ще направя всичко възможно, за да ти помогна да победиш Оливър Ръсел.

— Е, мисля, че имам доста добри шансове.

— И аз така смятам. На хората вече им омръзна да четат за него и неговите скандални връзки. Ако до изборите избухне още един скандал, предполагам, че ще го изхвърлят.

Сенаторът Ембри за миг я изгледа.

— Смяташ ли?

Тя кимна.

— Не бих се изненадала.

Обядът беше превъзходен.

Обаждаше се Антонио Валдес, помощник в отдела по патоанатомия.

— Госпожице Стюарт, казахте, че искате да ви държим в течение по случая Хлое Хюстън.

— Да...

— Ченгетата ни помолиха нищо да не казваме, но тъй като вие така приятелски се държите, сметнах...

— Не се притеснявайте. Ще се погрижа за вас. Разкажете ми за аутопсията.

— Да, госпожо. Причината за смъртта е наркотик, познат под името „Екстази“.

— Какво?

— „Екстази“. Приела го е в течен вид.

Имам една малка изненада за теб, която искам да опиташ... Това е течен „Екстази“... Един приятел ми го даде...

И жената, която беше открита в река Кентъки, беше починала от свръхдоза течен „Екстази“.

Лесли седеше неподвижно, а сърцето ѝ биеше до пръсване.
Имаше бог.

Лесли нареди да извикат Франк Лонерган.

— Искам да проучиш случая за смъртта на Хлое Хюстън. Смятам, че президентът има пръст в тази работа.

Той я гледаше с широко отворени очи.

— Президентът?

— Някой се опитва да го прикрие. Убедена съм в това. Момчето, което са арестували и което така лесно се самоуби... Поразрови се в това. И искам да разбереш къде е бил президентът следобеда и вечерта, когато тя е починала. Трябва да го направиш като частно разследване. Ще докладваш само на мен.

Лонерган дълбоко си пое дъх.

— Знаеш ли какво би означавало това?

— Почвай. А, и още нещо, Франк.

— Да?

— Провери в Интернет за наркотика, наречен „Екстази“. И потърси някаква връзка между него и Оливър Ръсел.

В една медицинска страница на Интернет, посветена на опасностите от наркотиците, Лонерган откри историята на Мириам Фридланд, бившата секретарка на Оливър Ръсел. Тя беше в болница във Франкфорт, Кентъки. Той се обади по телефона за повече информация.

— Госпожица Фридланд почина преди два дни. Тя не можа да излезе от комата — осведомиха го оттам.

Франк Лонерган се свърза по телефона с кабинета на губернаторката Хюстън.

— Съжалявам — каза му секретарката ѝ. — Госпожа губернаторката е на път за Вашингтон.

След десет минути той беше на път за летището, но вече беше късно.

Когато пътниците започнаха да слизат от самолета, Лонерган видя как Питър Тейгър се приближава до привлекателна блондинка на около четиридесет години и я поздравява. Двамата поговориха малко, а после той я отведе до чакащата ги лимузина.

Журналистът ги гледаше отдалече и си мислеше: „Трябва да поговоря с тази дама.“ Той се върна в града и започна да звъни от телефона в колата си. Успя да научи, че губернаторката Хюстън се очаква да отседне в хотел „Фор Сийзънс“.

Когато Джаки Хюстън беше въведена в частния работен кабинет на президента, Оливър Ръсел я чакаше.

— Ужасно съжалявам, Джаки — каза той и хвана ръцете ѝ.

Почти седемнайсет години бяха изминали, откакто я беше видял за последен път. Бяха се запознали на адвокатски симпозиум в Чикаго. Тя току-що беше завършила право. Беше млада, привлекателна и пламенна и бяха преживели бурна и кратка авантюра.

Преди седемнадесет години.

А Хлое беше на шестнадесет.

Не се осмели да ѝ зададе въпроса, който се въртеше в главата му. Не искаше да научи. Те се гледаха мълчаливо и за миг Оливър си помисли, че тя ще заговори за миналото. Той отвърна поглед.

— Полицията смята, че Пол Йърби е имал пръст в смъртта на Хлое — каза Джаки Хюстън.

— Така е.

— Не е.

— Не е?

— Пол беше влюбен в Хлое. Той никога не би я наранил. — Гласът ѝ затрепери. — Те... те щяха да се оженят.

— Според информацията, с която аз разполагам, Джаки, те са открили отпечатъците на момчето в хотелската стая, където е била убита.

— Според вестниците това... това се е случило в президентския апартамент в хотел „Монроу Армс“, нали?

— Да.

— Оливър, Хлое не разполагаше с много пари. Бащата на Пол беше пенсиониран чиновник. Откъде дъщеря ми е намерила парите за президентския апартамент?

— Н-не знам.

— Някой трябва да разбере. Няма да си тръгна преди да съм разбрала кой е виновен за смъртта ѝ. — Тя се намръщи. — Хлое имаше уговорена среща с теб същия следобед. Видя ли се с нея?

Последва кратко колебание.

— Не. Искане ми се да се бяхме срещнали. За жалост имах спешен ангажимент и трябваше да отменя срещата.

В един апартамент на другия край на града лежаха притиснали голите си тела едно в друго. Той чувстваше, че тя е напрегната.

— Добре ли си, Джоан?

— Добре съм, Алекс.

— Струва ми се, че си някъде далече, скъпа. За какво си мислиш?

— За нищо — каза Джоан Макграт.

— За нищо?

— Е, всъщност си мислех за горкото момиче, убито в хотела.

— Да, четох за това. Била дъщеря на някаква губернаторка.

— Да.

— Полицията знае ли с кого е била?

— Не. Разпитаха всички гости и служители на хотела.

— И теб също?

— Да. Единственото нещо, което успях да им кажа, беше за телефонния разговор.

— Какъв телефонен разговор?

— Разговора, който някой от този апартамент проведе с Белия дом.

Той застина, после отбеляза:

— Това нищо не означава. Някои хора изпитват голямо удоволствие да се обаждат в Белия дом. Хайде, направи ми го пак,

скъпа. Имаш ли още малко кленов сироп?

Франк Лонерган току-що се беше върнал от летището, когато телефонът в кабинета му иззвъня.

— Лонерган.

— Здравейте, господин Лонерган. Обажда се Плитко Гърло. — Алекс Купър, дребен паразит, винаги си въобразяваше, че информацията му ще предизвика нов Уотъргейт. В това се изразяваше чувството му за хумор. — Все още ли плащате за горещата информация.

— Зависи колко е горещата.

— Тази направо ще ви запали задника. Искам пет хиляди долара за нея.

— Дочуване.

— Чакайте малко. Не затваряйте. Става въпрос за убитото момиче в хотел „Монроу Армс“.

Франк веднага наостри уши.

— И какво за него?

— Може ли да се срещнем някъде двамата?

— Ще се видим след половин час в „Рикос“.

В два часа те седяха в едно сепаре в „Рикос“. Алекс Купър беше един слаб като чироз тарикат и Лонерган не обичаше да си има вземане-даване с него. Не знаеше откъде Купър събира информацията си, но в миналото беше му вършил доста работа.

— Надявам се, че не ми губиш времето — отбеляза Франк.

— О, не смятам, че е загуба на време. Как би се почувствал, ако ти кажа, че в убийството на момичето е замесен Белия дом? — Той самодоволно се хилеше.

Лонерган успя да скрие възбудата си.

— Продължавай.

— Пет хиляди долара?

— Хиляда.

— Две.

— Дадено. Говори.

— Приятелката ми е телефонистка в хотел „Монроу Армс“.

— Как се казва?

— Джоан Макграт.

Той си записа.

— Е, и?

— Някой от президентския апартамент се обади в Белия дом, докато момичето било там.

„Смятам, че президентът имам пръст в тази работа“, му беше казала Лесли Стюарт.

— Сигурен ли си в това?

— Информацията ми е от извора.

— Ще я проверя. Ако се окаже истина, получаваш си парите. Споменавал ли си това на друг?

— Не.

— Добре. Недей. — Той се изправи. — Ще поддържаме връзка.

— Има още нещо.

Лонерган спря.

— Да?

— Не ме забърквай в тази работа. Не искам Джоан да разбере, че съм ти казал.

— Няма проблем.

И така Алекс Купър остана сам и се замисли за какво да похарчи двете хиляди долара, за които Джоан нямаше да разбере.

Телефонната централа на хотел „Монроу Армс“ се намираше в една кабинка зад рецепцията. Когато Лонерган влезе с папка в ръка, Джоан Макграт беше дежурна. Тя тъкмо казваше:

— Ей сега ще ви свържа.

Тя направи връзката и се обърна към новодошлия.

— Какво обичате?

— От телефонната компания съм — представи се Лонерган и ѝ показа някаква карта за самоличност. — Тука имаме някакъв проблем.

Джоан изненадано го погледна.

— Какъв проблем?

— Оплакаха се, че им таксуваме разговори, които не са провеждали. — Престори се, че проверява нещо в папката. —

Петнадесети октомври. На един абонат са начислили разговор с Германия, а той ни един човек дори не познавал там. Много е ядосан.

— Ами аз нищо не знам по този въпрос — възмутено отвърна тя. — Дори не си спомням да съм свързвала някого с Германия през последния месец.

— Имате ли записани всички разговори от петнадесети?

— Разбира се.

— Бих искал да видя справката.

— Добре. — Извади една папка изпод купчина вестници и му я подаде. Таблото бръмчеше. Докато тя обслужваше гостите, Лонерган бързо прегледа папката. Дванайсети октомври... тринадесети... четирнадесети... шестнадесети...

Страницата за петнадесети липсваше.

Франк Лонерган чакаше във фоайето на хотел „Фор Сийзънс“, когато Джаки Хюстън се върна от Белия дом.

— Госпожо губернатор?

Тя се обърна.

— Да?

— Франк Лонерган. Аз съм от „Уошингтън Трибюн“ и искам да изразя съболезнованията на всички ни, госпожо.

— Благодаря.

— Може ли да поговорим за малко?

— Аз наистина не съм в...

— Може би ще мога да ви помогна. — Той кимна към салона на главното фоайе. — Можем ли да влезем за малко там?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре.

Влязоха в салона и седнаха.

— Разбрах, че дъщеря ви отишла на обиколка из Белия дом в деня, в който...

— Да. Тя... тя отиде на обиколка със съучениците си. Вълнуваше се много, че ще се срещне с президента.

Лонерган се постара да не покаже вълнението си.

— Трябвало е да се срещне с президента Ръсел?

— Да. Аз уредих срещата. Ние сме стари приятели.

— И срещнала ли се е с него, госпожо Хюстън?

— Не. Той не успял да я види. — Гласът ѝ трепереше. — Но има едно нещо, в което съм сигурна.

— Да, госпожо.

— Пол Йърби не я е убил. Те бяха влюбени един в друг.

— Но от полицията казаха...

— Не ме интересува какво са казали. Арестували са едно невинно момче и то... то толкова се е разстроило, че се е обесило. Това е ужасно.

Франк Лонерган за миг се загледа в нея.

— Ако Пол Йърби не е убил дъщеря ви, имате ли представа кой може да е? Искам да кажа, тя спомена ли нещо за среща с някого във Вашингтон?

— Не. Никого не познаваше тук. С такова нетърпение очакваше да... да... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Съжалявам. Извинете ме.

— Разбира се. Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо губернатор.

Следващата му стъпка беше моргата. Хелън Чуан тъкмо излизаше от залата за аутопсии.

— Я виж ти кой е тук.

— Здравсти, докторе.

— Какво те води насам, Франк?

— Исках да си поговорим за Пол Йърби.

Хелън въздъхна.

— Ужасно нещо. И двамата бяха толкова млади.

— Защо момче като него ще се самоубива?

Тя сви рамене.

— Кой знае?

— Искам да кажа — сигурна ли си, че се е самоубил?

— Ако не е, то поне е умело инсценирано. Коланът му толкова здраво беше стегнат около врата, че трябваше да го разрежат, за да го свалят.

— И по тялото му нямаше други следи, които да предполагат някакво насилие?

Тя любопитно го изгледа.

— Не.

— Добре. Благодаря. Не искам да карам „пациентите“ ти да чакат.

— Много забавно!

В коридора имаше телефон. Лонерган позвъни на родителите на Пол Йърби. Госпожа Йърби вдигна телефона.

— Ало — уморено се обади тя.

— Госпожа Йърби?

— Да.

— Извинете, че ви безпокоя. Обажда се Франк Лонерган. Работя за „Уошингтън Трибюн“. Искрах да...

— Не мога...

След миг се обади господин Йърби.

— Извинете. Жена ми е... Цяла сутрин ни безпокоят от вестниците. Не искаме да...

— Това ще отнеме само една минутка, господин Йърби. Във Вашингтон има хора, които не смятат, че вашият син е убил Хлое Хюстън.

— Разбира се, че не я е убил! — Гласът му изведнъж беше станал по-силен. — Пол никога, никога не би направил подобно нещо.

— Пол имаше ли приятели във Вашингтон, господин Йърби?

— Не. Той не познаваше никого там.

— Ясно. Ами, ако мога с нещо да ви бъда полезен...

— Има нещо, с което можете да ни бъдете полезен, господин Лонерган. Уредихме тялото на Пол да ни бъде докарано тук, но не знаем как да приберем вещите му. Искаме да си вземем всичко, което той... Ако можете да ми кажете към кого да се обърнем...

— Аз мога да се заема с това.

— Много сме ви задължени. Благодаря.

В кабинета на отдел „Убийства“ дежурният сержант отваряше кашон с личните вещи на Пол Йърби.

— Няма много неща вътре — отбеляза той. — Само дрехите на момчето и фотоапарат.

Лонерган бръкна в една кутия и извади черен кожен колан.

Не беше срязан.

Когато влезе в кабинета на Дебора Канър, секретарката, която уреждаше срещите на президента Ръсел, тя се канеше да излиза на обяд.

— Какво мога да направя за теб, Франк?

— Имам проблем, Дебора.

— Нищо ново!

Франк Лонерган се престори, че преглежда някакви бележки.

— Имам информация, че на петнадесети октомври президентът е имал тайна среща с пратеник от Китай за обсъждане на въпроса за Тибет.

— Не съм чула за такава среща.

— Можеш ли само да провериш?

— На коя дата каза, че било?

— Петнадесети октомври. — Наблюдаваше как Дебора вади дневника от едно чекмедже и набързо го преглежда.

— Петнадесети октомври? По кое време е трябвало да се състои срещата?

— Десет часа вечерта, тук в Овалния кабинет.

Тя поклати глава.

— Не. В десет часа вечерта президентът е имал среща с генерал Уитман.

Лонерган се намръщи.

— Това не е информацията, която получих. Може ли да погледна в книгата.

— Съжалявам. Поверително е, Франк.

— Може би са ме насочили погрешно. Благодаря, Дебора.

Той си тръгна.

Тридесет минути по-късно разговаряше с генерал Стив Уитман.

— Господин генерал, вестник „Трибюн“ би желал да отрази срещата, която сте провели с президента на петнадесети октомври. Доколкото разбирам, разисквани са били някои важни въпроси.

Генералът поклати глава.

— Не знам откъде черпите информацията си, господин Лонерган. Срещата беше отменена. Президентът имаше друг ангажимент.

— Сигурен ли сте?

— Да, ще я пренасрочим.

— Благодаря ви, господин генерал.

Франк Лонерган се върна в Белия дом. Отново влезе в кабинета на Дебора Канър.

— Какво има този път, Франк?

— Същото — тъжно отговори. — Моят източник се кълне, че в десет часа вечерта на петнадесети октомври президентът бил тук на среща с китайски пратеник, за да обсъждат Тибет.

Тя го погледна, готова да избухне.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че такава среща не се е състояла?

— Честно да ти кажа — въздъхна Лонерган, — не знам какво да правя. Шефът ми е много навит да пусне този материал. Голяма новина е. Предполагам, че просто ще трябва да си посъчиним нещо. — Тръгна към вратата.

— Почакай малко!

Франк се обърна.

— Да?

— Не можеш да пуснеш този материал. Това не е вярно. Президентът ще побеснее.

— Не аз вземам решенията.

Дебора се поколеба.

— Ако успея да ти докажа, че е имал среща с генерал Уитман, ще престанеш ли?

— Разбира се. Не искам да причинявам неприятности. — Лонерган гледаше как тя отново вади дневника за срещи и прелиства страниците. — Ето списък на срещите на президента за тази дата.

Виж. Петнадесети октомври. — Имаше две страници, в които бяха записани срещите. Дебора посочи тази в десет часа. — Ето ти го черно на бяло.

— Права си — отбеляза той, докато внимателно преглеждаше страницата.

Имаше една среща за три часа.

С Хлое Хюстън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Набързо свиканото заседание в Овалния кабинет беше започнало само преди няколко минути, а атмосферата вече беше нажежена.

— Ако продължаваме да изчакаме — казваше министърът на отбраната, — ситуацията ще стане напълно неконтролируема. Прекалено късно ще е да го спрем.

— Не можем да действаме прибързано — обърна се генерал Стивън Госард към шефа на ЦРУ. — Доколко може да се разчита на информацията ти?

— Трудно е да се каже. Напълно сигурни сме, че Либия купува най-различни оръжия от Иран и Китай.

— И Либия го отрича? — обърна се президентът към държавния секретар.

— Разбира се. Китай и Иран също го отричат.

— Ами другите арабски държави? — попита Оливър.

— От информацията, с която разполагам, господин президент — отговори шефът на ЦРУ, — ако се започне масирана атака над Израел, смятам, че тя ще послужи за повода, който всички други арабски държави отдавна чакат. Ще се съюзят, за да пометат Израел.

Всички бяха вперили погледи в Оливър.

— Имате ли надеждни авоари в Либия? — попита той.

— Да, господине.

— Искам най-пресни новини. Дръжте ме в течение. Ако се появи заплаха за нападение, нямаме друг избор, освен да действаме.

Заседанието приключи.

По вътрешния телефон се чу гласът на секретарката на Оливър.

— Господин Тейгър би желал да ви види, господин президент.

— Доведете го.

— Как мина? — попита Питър Тейгър.

— О, както обикновено — горчиво отвърна Оливър. — Отнасяше се за това, дали искам да започна война сега или по-късно.

— Това ти влиза в задълженията — съчувствено отбеляза Тейгър.

— Така е.

— Има нещо интересно.

— Заповядай.

Питър седна.

— Какво знаеш за Обединените арабски емирства?

— Не много. Пет-шест арабски страни се съюзават преди горедолу двайсетина години и създават коалиция.

— Седем са. Обединяват се през 1971 година. В началото не били много силни, но Емирствата се управлявали невероятно добре. Днес са сред страните с най-висок стандарт на живот в света. Брутният им вътрешен продукт миналата година възлиза на над тридесет и девет милиарда долара.

— Предполагам, че ми съобщаваш това с някаква цел, Питър? — нетърпеливо каза Оливър.

— Точно така. Председателят на съвета на Обединените арабски емирства иска да се срещне с теб.

— Добре. Ще помоля министъра на отбраната...

— Днес.

— Сериозно ли говориш? Не бих могъл...

— Оливър, така нареченият Меджлис — техният съвет — е един от най-влиятелните в арабския свят. Уважават го всички останали арабски държави. Това би могло да се окаже нещо важно. Знам, че не ти се струва нормално, но смятам, че трябва да се срещнеш с тях.

— Държавният секретар ще припадне, ако аз...

— Аз ще се заема с всичко.

Последва дълго мълчание.

— Къде искат да се срещнем?

— Имат яхта, закотвена в залива Чесапийк, близо до Анаполис. Мога без много шум да те закарам дотам.

Оливър седеше, вперил очи в тавана. Най-накрая се наведе напред и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Отмени ангажиментите ми за днес следобед.

Яхтата, шейсетметров „Фийдшип“, стоеше закотвена в дока. Очакваха го. Всички членове на екипажа бяха араби.

— Добре дошъл, господин президент. — Каза го Али ал-Фулани, секретар на едно от Обединените арабски емирства. — Моля, заповядайте на борда.

Ръсел се качи, а Али ал-Фулани даде знак на един от екипажа. Само след няколко минути яхтата се понесе в неизвестна посока.

— Хайде да слезем долу.

„Точно така. Където могат да ме убият или отвлекат. Това е най-голямата глупост, която някога съм вършил — реши Оливър. — Може би ме доведоха тук, за да могат да започнат нападението си над Израел, а аз да не мога да дам заповед за помирение. Защо, по дяволите, позволих на Тейгър да ме убеди да дойда?“

Последва Али ал-Фулани в просторната и луксозна главна каюта, обзаведена в източен стил. На пост стояха четирима мускулести араби. Един внушителен на вид мъж седеше на дивана и стана, когато той влезе.

— Господин президент — каза Али ал-Фулани, — негово величество крал Хамад от Ахман.

Двамата се ръкуваха.

— Ваше величество.

— Благодаря, че дойдохте, господин президент. Желаете ли чай?

— Не, благодаря.

— Надявам се да решите, че посещението ви е било от полза. — Крал Хамад закричи из салона. — Господин президент, през вековете беше трудно, ако не и направо невъзможно, да разрешим проблемите, които ни разделят — философски, езикови, религиозни, културни. Това са причините в нашия район да има толкова войни. Ако евреите отнемат земята на палестинците, никой в Омаха или Канзас няма да пострада. Животът на американеца си продължава по същия начин. Ако се бомбардира някоя синагога в Йерусалим, на италианците в Рим или Венеция не им пука.

Оливър се чудеше какво иска да му каже. Да не би да беше предупреждение за предстояща война?

— Само един район на света страда от всичките войни и кръвопролития в Близкия изток. И това е самият Близък изток.

Той седна срещу Оливър.

— Време е да сложим край на това безумие.

„Почна се“ — помисли си Ръсел.

— Държавните глави на арабските държави и съветите ме натовариха със задачата да ви направя едно предложение.

— Какво предложение?

— Предложение за мир. Оливър примигна.

— Мир?

— Искаме да се помирим с вашия съюзник Израел. Вашето ембарго срещу Иран и други арабски страни ни струва милиарди долари. Искаме да сложим край на това. Ако Съединените щати се съгласят да играят ролята на спонсор, арабските страни — включително Иран, Либия и Сирия — са съгласни да седнат на масата за преговори и да изготвят траен мирен договор с Израел.

Оливър беше изумен.

— Правите това, защото... — успя най-после да изрече.

— Уверявам ви, че не е заради любовта ни към евреите или американците. Заради собствените ни интереси е. Прекалено много наши синове измират в тези безумни войни. Искаме те да престанат. Достатъчно преживяхме. Искаме свободата отново да продаваме всичкия си петрол на света. Готови сме и да воюваме, ако се наложи, но предпочитаме мир.

Оливър си пое дълбоко дъх.

— Може ли чаша чай?

— Искане ми се да беше там — каза Оливър на Питър Тейгър. — Беше невероятно. Подготвени са да се бият, но не желаят война. Прагматични са. Искат да си продават петрола на света и затова им е нужен мир.

— Чудесно! — възкликна той. — Когато се разбере за срещата, ти ще си герой.

— Освен това аз мога и сам да се справя — каза му Оливър. — Няма защо да минава през Конгреса. Ще разговарям с министър-председателя на Израел. Ще му помогнем да се споразумее с арабските страни. — Погледна Тейгър и тъжно отбеляза: — За няколко минути мислех, че ще ме отвлекат.

— Нямахме такава опасност — увери го той. — Пратих след тебе лодка и хеликоптер.

— Сенаторът Дейвис иска да ви види, господин президент. Няма уговорена среща, но твърди, че е спешно.

— Кажете, че ще закъснея за следващата среща и въведете сенатора.

Вратата се отвори и сенаторът Дейвис влезе в Овалния кабинет.

— Каква хубава изненада, Тод. Всичко наред ли е?

Възрастният човек седна.

— Да, Оливър. Просто ми хрумна, че ние двамата трябва малко да си поговорим.

Той се усмихна.

— Днес програмата ми е доста натоварена, но за теб...

— Това ще ни отнеме само няколко минути. Срещнах Питър Тейгър. Той ми разказа за срещата ти с арабите.

Оливър широко се усмихна.

— Не е ли чудесно? Изглежда, най-накрая в Близкия изток ще настъпи мир. — Той удари с юмрук по бюрото. — След всички тези години! С това ще се запомни моята администрация, Тод.

— Обмислил ли си всичко основно, Оливър? — тихо попита сенаторът.

Президентът се намръщи.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Мир е проста дума, но тя има много значения. От мира не се печели. Когато се води война, страните купуват оръжия на стойност милиарди долари, които се, произвежда тук, в Съединените щати. В мирно време те нямат нужда от оръжия. И тъй като Иран не може да си продава нефта, цената му скочи, а това е в услуга на Съединените щати.

Слушаше го и не можеше да повярва на ушите си.

— Тод, това се случва веднъж в живота!

— Не бъди наивен, Оливър. Ако наистина искахме мир между Израел и арабските страни, много отдавна да сме го постигнали. Израел е малка държава. Всеки от последните пет-шест президенти е можел да ги принуди да се споразумеят с арабите, но те предпочитаха

да не променят нещата. Не ме разбирай погрешно. Евреите са чудесен народ. Познавам няколко евреи в Сената.

— Не вярвам, че можеш...

— Вярвай в каквото си искаш, Оливър. Един мирен договор сега няма да е от голяма полза за страната. Не искам да се обвързваш с него.

— Аз трябва да се обвържа с него.

— Не ми казвай какво трябва да правиш, Оливър — приведи се към него Дейвис. — И едно нещо ще ти кажа. Не забравяй кой те сложи на това място.

— Тод, ти може да не ме уважавааш — тихо изрече Оливър, — но трябва да уважавааш този пост. Независимо кой ме е сложил тук, аз съм президент.

Сенаторът се изправи.

— Президент ли? Ти си просто една играчка! Ти си ми марионетка, Оливър. Ти получавааш заповеди, а не ги даваш.

Оливър дълго го гледа.

— Колко нефтени полета притежавате ти и приятелите ти, Тод?

— Това изобщо не ти влиза в работата. Ако се обвържеш с мира, свършено е с тебе. Чувааш ли? Давам ти двадесет и четири часа да се вразумиш.

— Татко ме помоли да поговоря с теб, Оливър — каза Джан същата вечер, докато вечеряха. — Той е много разстроен.

Погледна жена си през масата и си помисли: „И с теб ще трябва да се преборя.“

— Той ми разказа какво се е случило.

— Така ли?

— Да. — Тя се наведе към него. — А аз мисля, че това, което ще направиш, е чудесно.

На Оливър му трябваше малко време, за да я разбере.

— Но баща ти е против.

— Знам. И греша. Ако те желаят да постигнат мир, ти трябва да им помогнеш.

Оливър седеше, слушаше я и я изучаваше. Мислеше си колко добре се справяше със задълженията си на Първа дама. Започнала

беше да се занимава с няколко благотворителни организации и подкрепяше няколко важни каузи. Беше мила, интелигентна и загрижена — като че ли Оливър за пръв път я виждаше. „Защо ли скитам толкова? — мислеше си той. — Имам си всичко, от което имам нужда, точно пред себе си.“

— Довечера до късно ли ще продължи събранието?

— Не. Ще го отменя. Ще си остана у дома.

Същата нощ той люби Джан за пръв път от седмици, и беше чудесно. А на сутринта си помисли: „Ще трябва да помоля Питър да освободи апартамента.“

На следващата сутрин на бюрото му имаше бележка.

Искам да разберете, че аз съм ваш голям почитател, и не бих направил нищо, с което да ви навредя. Аз бях на паркинга на хотел „Монроу Армс“ на 15-и и много се изненадах, че ви видях там. На следващия ден, когато прочетох за убийството на младото момиче, разбрах защо се бяхте върнали да избършете отпечатъците си от бутоните на асансьора. Сигурен съм, че всички вестници биха проявили интерес към тази информация и биха ми платили много. Но както вече казах, аз съм ваш почитател. Наистина не бих искал да направя нещо, с което да ви навредя. Бих могъл да приема малко финансова помощ и ако сте загрижен, това ще си остане между нас. След няколко дни ще се свържа с вас, докато вие го обмислите.

Искрено ваш,

Приятел

— Боже! — тихо възкликна Сайм Ломбардо. — Това е невероятно. Как е било доставено?

— Пуснато е по пощата — отвърна му Питър Тейгър. — Адресирано „Лично“ до президента.

— Може би е някой шантав, който само се опитва да... — каза Ломбардо.

— Не можем да рискуваме, Сайм. И за секунда не допускам, че може да е вярно, но само да се зашушука и с президента е свършено. Трябва да го предпазим.

— Как да стане?

— Най-напред трябва да разберем кой го е изпратил.

Питър беше в главната квартира на Федералното бюро за разследване на Десета улица и Пенсилвания Авеню и разговаряше с агента от специалните служби Клей Джейкъбс.

— Каза, че било спешно, Питър?

— Да. — Той отвори едно куфарче и извади от него лист хартия. Плъзна го по бюрото.

Агентът го взе и зачете на глас:

— Искам да разберете, че аз съм ваш голям почитател... След няколко дни ще се свържа с вас, докато вие го обмислите.

Цялото съдържание между тези два реда беше изтрито.

— Какво е това? — вдигна поглед Джейкъбс.

— Става въпрос за нещо свръхсекретно — отвърна Питър Тейгър. — Президентът ме помоли да се опитам да открия кой е изпратил това. Исква да го проверите за отпечатъци.

Клей Джейкъбс отново заразглежда листа навъсено.

— Това е много необичайно, Питър.

— Защо?

— Просто намирисва на гнило.

— Президентът иска само името на човека, който го е написал.

— При положение, че си е оставил отпечатъците.

Тейгър кимна.

— При положение, че си е оставил отпечатъците.

— Почакай тук. — Джейкъбс стана и излезе от кабинета.

Питър седеше, гледаше през прозореца и си мислеше за писмото и ужасните последици, които можеха да възникнат от него.

Точно след седем минути Джейкъбс се върна.

— Имаш късмет — каза.

Сърцето на Питър Тейгър силно заби.

— Откри ли нещо?

— Да. — Той му подаде лист хартия. — Човекът, когото търсиш, е бил въввлечен в пътнотранспортно произшествие преди около година. Името му е Карл Горман. Работи като администратор в хотел „Монроу Армс“. — За миг постоя с поглед, впит в Тейгър. — Има ли нещо друго, което да искаш да ми кажеш по този въпрос?

— Не — искрено отвърна той. — Няма.

— Франк Лонерган е на трета линия, госпожице Стюарт. Твърди, че е спешно.

— Свържи ме. — Лесли вдигна слушалката и натисна един бутон. — Франк?

— Сама ли си?

— Да.

Чу как той дълбоко си поема дъх.

— Добре. Ето какво имам да ти съобщя.

Следващите десет минути той говори без прекъсване.

Лесли Стюарт бързо отиде в кабинета на Мат Бейкър.

— Трябва да си поговорим, Мат. — Седна срещу него на бюрото. — Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че Оливър Ръсел е замесен в убийството на Хлое Хюстън?

— За начало ще ти кажа, че си параноичка и че вече прекаляваш.

— Току-що се обади Франк Лонерган. Говорил с губернаторката Хюстън, която не вярва, че Пол Йърби е убил дъщеря й. Разговарял също и с родителите на момчето. И те не вярват, че той може да е убиецът.

— Разбира се, че не вярват — отвърна той. — Ако това е единственото...

— Това е само началото. Франк отишъл в моргата и разговарял със съдебната лекарка. Тя му казала, че коланът на момчето бил толкова силно стегнат, че се наложило да го срежат, за да го махнат от гърлото му.

Сега вече той я слушаше по-внимателно.

— И?...

— Франк отишъл да прибере вещите на Йърби. Коланът му си бил там. Цял.

Мат Бейкър дълбоко си пое дъх.

— Искаш да кажеш, че е убит в затвора и че някой се прикрива?

— Нищо не искам да ти кажа. Просто ти предавам фактите. Едно време Оливър Ръсел и на мен се опита да даде „Екстази“. Когато се кандидатира за губернатор, някаква жена, която беше секретарка в кантора, почина от „Екстази“. По време на мандата му като губернатор секретарката му беше открита в един парк в кома, предизвикана от този стимулант. Лонерган научил, че Оливър се е обаждал в болницата и предложил да ѝ махнат системите. — Лесли се приведе напред. — В нощта, в която Хлое Хюстън е била убита, някой се обадил от президентския апартамент до Белия дом. Франк проверил в телефонния регистър на хотела. Страницата за петнайсети липсвала. Секретарката, която уговаряла срещите на президента, му казала, че той имал среща с генерал Уитман същата вечер. Такава среща не се е състояла. Франк говорил с губернаторката Хюстън и тя му съобщила, че Хлое била на обиколка из Белия дом и че тя била уредила среща с президента на дъщеря си.

Последва дълга пауза.

— Къде е в момента Франк Лонерган? — попита Мат.

— Търси Карл Горман, администратора на хотела, който направил резервациите за президентския апартамент.

— Съжалявам — казваше Джеръми Робинсън. — Не даваме персонална характеристика на нашите служители.

— Единственото нещо, което искам, е домашният му адрес, за да мога... — каза Франк Лонерган.

— Няма да ви свърши много работа. Господин Горман е на почивка.

— Жалко — въздъхна репортерът. — Надявах се да може да запълни някои бели петна.

— Бели петна?

— Да. Подготвяме голям материал за смъртта на дъщерята на губернаторката Хюстън във вашия хотел. Е, ще ми се наложи сам да си напиша материала без Горман. — Извади бележник и писалка. — Кога

е построен този хотел. Искам да науча всичко за историята му, за клиентелата, за...

Управителят се намръщи.

— Почакайте малко! Това не е необходимо. Искам да кажа — тя е могла да умре къде ли не.

— Знам — съчувствено изрече Франк Лонерган, — но се е случило тук. Хотелът ви ще се прочуе като Уотъргейт.

— Господин?...

— Лонерган.

— Господин Лонерган, много ще ви бъда задължен, ако... искам да кажа, подобно нещо би се отразило много лошо на репутацията ни. Няма ли някакъв начин?...

Репортерът за миг се замисли.

— Е, ако говоря с господин Горман, предполагам, че бих могъл да открия и друга гледна точка.

— Наистина ще съм ви много задължен. Почакайте да ви дам адреса му.

Франк Лонерган започваше да се изнервя. Когато събитията се понаместиха, стана ясно, че това убийство се прикриваше от най-високо място. Преди да отиде да се срещне с администратора на хотела, реши да се отбие в апартамента си. Жена му Рита беше в кухнята и приготвяше вечерята. Беше дребничка, червенокоса, с блестящи зелени очи и бяла кожа. Тя изненадано се обърна, когато съпругът ѝ влезе.

— Франк, какво правиш у дома по обяд?

— Просто реших да се отбия и да се видим.

Тя го погледна в очите.

— Не. Има нещо. Какво става?

Той се поколеба.

— Откога не си виждала майка си?

— Миналата седмица се видяхме. Защо?

— Защо не ѝ отидеш пак на гости, скъпа?

— Да не би нещо да не е наред?

Той широко се усмихна.

— Да не е наред ли? — Приблѝжи се до полицата на камината.
— Няма да е зле, ако започнеш да бършеш праха. Там ще сложим наградата за журналистика „Пулицър“, а тук — наградата „Пийбоди“.

— Какви ги говориш?

— Надушил съм нещо, което ще срине всички — искам да кажа, хора на високи постове. Това е най-интересното разследване, което някога съм правил.

— Защо искаш да ида при майка ми?

Сви рамене.

— Просто съществува вероятност нещата да позагрубеят. Има хора, които не желаят тази история да излезе наяве. Ще се чувствам по-добре, ако заминеш за няколко дни, само докато тази работа приключи.

— Но ако си в опасност...

— Не съм в никаква опасност.

— Сигурен ли си, че нищо няма да ти се случи?

— Абсолютно. Сложи си някои неща в куфара и ще ти се обадя довечера.

— Добре — неохотно се съгласи тя.

Лонерган погледна часовника си.

— Ще те откарам до гарата.

Един час по-късно той спря пред скромна тухлена къща в района Уитън. Излезе от колата, приближи се до входната врата и натисна звънеца. Нищо. Позвъни отново и зачака. Вратата рязко се отвори и едра жена на средна възраст застана на прага и подозрително го изгледа.

— Да?

— Аз съм от данъчното — каза Лонерган и извади някаква служебна карта. — Искам да говоря с Карл Горман.

— Брат ми не е тук.

— Знаете ли къде е?

— Не — решително отвърна тя.

Репортерът кимна.

— Жалко. Е, по-добре да започнете да му стягате багажа. Ще накарам отдела да изпрати камионите. — Тръгна по пътеката към

колата си.

— Почакайте малко! Какви камиони? За какво говорите?

Лонерган се спря и се обърна.

— Брат ви не ви ли каза?

— Какво да ми каже?

Той пристъпи няколко крачки към къщата.

— Загазил е.

Тя нервно го погледна.

— Как така?

— Опасявам се, че не ми е позволено да го обсъждам. —
Поклати глава. — Освен това ми изглеждаше свястно момче.

— Истина е — заяви тя. — Карл е чудесен човек.

Лонерган кимна.

— И аз останах с такова впечатление, когато го разпитвахме в
бюрото.

Жената направо беше изпаднала в паника.

— За какво сте го разпитвали?

— За данъчни измами. Жалко. Искрах да му спомена за една
вратичка, която би могъл да използва, но... — Сви рамене. — Щом не
е тук... — Отново понечи да си ходи.

— Почакайте! Той... той е на риболов. Аз... аз на никого не
трябваше да го казвам.

Франк сви рамене.

— Нямам нищо против.

— Но... случаят е специален. Хижата, в която е отседнал, се
казва „Съншайн Фишинг Лодж“ на езерото в Ричмънд, Вирджиния.

— Чудесно. Ще се свържа с него там.

— Би било чудесно. Сигурен ли сте, че ще се оправи?

— Напълно. Ще се погрижа всичко да е наред.

Лонерган пое на юг по И-95. Ричмънд беше на малко повече от
двеста километра разстояние. Веднъж през лятото, много отдавна, той
беше ходил на риболов на езерото и много му беше провървяло.

Надяваше се и този път да е така.

Ръмеше, но Карл Горман не обръщаше внимание. Точно в такива моменти казваха, че рибата най-много кълве. Тръгнал беше за ивичест костур, а за стръв използваше едри лещанки, които хвърляше надалече от себе си. Вълните леко се разбиваха в малката лодка в средата на езерото, но плувката се носеше по повърхността, без да помръдне. Рибата не бързаше. Нямаше значение. Той също не бързаше. Никога през живота си не се беше чувствал толкова щастлив. Никога не бе предполагал, че ще успее да забогатее. Това се казва късмет. Трябва да си на подходящото място в подходящия момент. Беше се върнал в „Монроу Армс“ да си прибере някакво яке, и тъкмо се канеше да излезе от паркинга, когато вратата на вътрешния асансьор се отвори. Когато видя кой излиза, той изумен беше останал на мястото си. Видя как мъжът се връща, бърше отпечатъците си, а после си тръгва с колата.

На следващата сутрин прочете за убийството и разбра какво се е случило. „Наистина съм му голям почитател. Проблемът е, че когато си толкова прочут, няма как да се скриеш. Където и да отидеш, светът те познава! Той ще ми плати да си мълча. Няма друг избор. Ще започна със сто хиляди. Веднъж щом ми плати тази сума, ще трябва да продължи да ми плаща. Може би ще си купя замък във Франция или хижа в Швейцария“ — мислеше Горман.

Почувства, че кордата му се опъва, и рязко я дръпна към себе си. Усети как рибата се опитва да му се изплъзне. Напразно. Вече я бе хванал.

Чу към него да се приближава някаква моторница. Не трябваше да пускат моторни лодки по езерото. Плашеха рибата. Моторницата все повече се приближаваше към него.

— Не се приближавайте толкова — изкрещя Карл.

Тя сякаш идваше право към него.

— Хей! Внимавайте, за бога...

Моторницата се вряза в лодката му и я разцепи, а Горман падна под лодката.

Проклет пиян глупак! Той се задъхваше. Успя да покаже главата си над водата. Моторницата отново се насочваше право към него. Последното нещо, което Карл Горман почувства, преди моторницата да му пръсне черепа, беше как рибата дърпа кордата.

Когато Франк Лонерган пристигна, беше пълно с полицейски коли, пожарна кола и линейка. Линейката тъкмо тръгваше.

Франк излезе от колата си и попита един човек:

— За какво е това оживление?

— Някакъв човечец катастрофирал в езерото. Почти нищо не е останало от него.

На репортера му стана ясно.

В полунощ Франк Лонерган работеше на компютъра сам в апартамента си и пишеше статията, която щеше да съсипе президента на Съединените щати. Това беше статия, с която щеше да спечели наградата „Пулицър“. Той не се и съмняваше в това. Статията щеше да го направи по-прочут дори от Удуърд и Бернщайн. Това беше статията на века.

Прекъсна го звънецът на вратата. Стана и се приближи до входната врата.

— Кой е?

— Пакет от Лесли Стюарт.

„Открила е нещо ново“ — каза си и отвори вратата.

Блесна метал и внезапно непоносима болка раздра гърдите му.

После нищо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Холът на Франк Лонерган изглеждаше сякаш поразен от ураган. Всички чекмеджета и шкафове зееха, а съдържанието им беше пръснато по пода.

Ник Рийс гледаше как изнасят тялото на репортера.

— Има ли някакви следи от използваното оръжие? — попита той детектива Стийв Браун.

— Не.

— Разговаря ли със съседите?

— Да. Този жилищен блок е цял зоопарк, пълен с маймуни. Не виждат нищо лошо, не чуват нищо лошо, не казват нищо лошо. Нищо. Госпожа Лонерган е тръгнала насам. Чула новините по радиото. Тук са станали още два обира през последните шест месеца, а...

— Не съм сигурен, че това е било обир.

— Какво искаш да кажеш?

— Лонерган дойде в полицията оня ден, за да прибере нещата на Пол Йърби. Иска ми се да науча върху какво е работил. Няма ли някакви документи по чекмеджетата?

— Не.

— Никакви бележки?

— Нищо.

— Значи или е бил страшно подреден, или някой се е постарал всичко да разчисти. — Рийс се приближи до работната маса. От нея висеше някакъв кабел, несвързан с нищо. Той го вдигна. — Какво е това?

Детективът Браун се приближи.

— Това е кабел за хранването на компютър. Сигурно тук е имало компютър. Това означава, че може би някъде има компютърен архив.

— Вероятно са взели компютъра. Да проверим дали Лонерган не е запазил копия от файловете.

Откриха архивния диск в едно куфарче в колата на убития. Рийс го подаде на Браун.

— Искам да го занесеш в управлението. Може би има код, с който се влиза в него. Хвани Крис Колби да го прегледа.

Входната врата на апартамента се отвори и влезе Рита Лонерган. Изглеждаше пребледняла и разстроена. Тя се сепна, когато ги видя.

— Госпожа Лонерган?

— Кои сте...

— Детектив Ник Рийс, отдел „Убийства“. Това е детектив Браун. Жената се огледа.

— Къде е...

— Отнесохме тялото на съпруга ви, госпожо Лонерган. Ужасно съжалявам. Разбирам, че моментът не е подходящ, но бих желал да ви задам няколко въпроса.

Тя го погледна и в очите ѝ изведнъж пролича страх. Точно това най-малко беше очаквал. От какво се страхуваше?

— Съпругът ви работеше по някаква версия, нали?

Рита отново си спомни какво ѝ беше казал. „Надушил съм нещо, което ще срине всички — искам да кажа, хора на високи постове. Това е най-интересното разследване, което някога съм правил.“

— Госпожо Лонерган?

— Аз... аз нищо не знам.

— Не знаете ли върху каква задача е работил?

— Не. Франк никога не обсъждаше работата си с мен.

Очевидно лъжеше.

— Нямате ли представа кой може да го е убил?

Тя се огледа и видя зеещите чекмеджета и шкафове.

— С-сигурно е бил крадец.

Детективите се спогледаха.

— Ако не възразявате, аз... бих искала да остана сама. Това е ужасно.

— Разбира се. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Не. Просто... просто си тръгнете.

— Ще се върнем — обеща Ник Рийс.

Когато се върна в управлението, той телефонира на Мат Бейкър.

— Разследвам убийството на Франк Лонерган. Можете ли да ми кажете върху какво работеше?

— Да. Франк разследваше убийството на Хлое Хюстън.

— Разбирам. А написал ли беше някаква статия?

— Не. Очаквахме я, когато... — Не се доизказа.

— Ясно. Благодаря ви, господин Бейкър.

— Ако получите някаква информация, ще ни се обадите ли?

— Разбира се.

На следващата сутрин Дейна Еванс отида в кабинета на Том Хокинс.

— Имам желание да направя предаване за смъртта на Франк. Ще се срещна с вдовицата му.

— Добра идея. Ще ти дам снимачен екип.

Късно същия следобед Дейна и снимачният ѝ екип спряха пред блока на Франк Лонерган. Репортерката, следвана от екипа си, се приближи до вратата на апартамента на Франк и натисна звънеца. Подобни интервюта я караха да настръхва. Достатъчно беше, че по телевизията се показват жертвите на ужасни престъпления, но да се излага скръбта на близките, ѝ се струваше още по-ужасно.

Вратата се отвори и пред нея застана Рита Лонерган.

— Какво...

— Много се извинявам, че ви безпокоя, госпожо Лонерган. Аз съм Дейна Еванс от УТЕ. Искаме да отразим вашата реакция за...

За миг жената застина.

— Убийци такива! — изкрещя, обърна се и изтича обратно в апартамента.

Дейна ужасена погледна оператора.

— Почакай тук. — Влезе вътре и откри Рита в спалнята. — Госпожо Лонерган...

— Махайте се! Вие убихте мъжа ми!

Младата жена беше озадачена.

— Какво искате да кажете?

— Вашите хора са му дали толкова опасна задача, че той ме накара да се махна оттук, защото... защото се страхувахме за живота ми.

Дейна ужасена я погледна.

— В-върху какво работеше?

— Франк не пожела да ми каже. Каза, че било прекалено... прекалено опасно. Било нещо голямо. Говореше за наградата „Пулицър“ и... — Тя се разплака.

Дейна се приближи и я прегърна.

— Много съжалявам, каза ли нещо друго?

— Не. Каза, че трябва да се махна, и ме закара до гарата. Беше тръгнал да се срещне с някакъв... някакъв администратор.

— От къде?

— От хотел „Монроу Армс“.

— Не знам защо сте тук, госпожице Еванс — запротестира Джеръми Робинсън. — Лонерган ми обеща, че ако му помогна, няма да публикува компрометиращи сведения за хотела.

— Господин Робинсън, господин Лонерган е мъртъв. Искам само малко информация.

Управителят поклати глава.

— Нищо не знам.

— Какво казахте на господин Лонерган?

— Той ми поиска адреса на Карл Горман, администратора на хотела — въздъхна Робинсън. — Дадох му го.

— Господин Лонерган отиде ли да го види?

— Нямам представа.

— Бих желала да ми дадете този адрес.

Джеръми я изгледа за миг, а после отново въздъхна.

— Добре. Той живее със сестра си.

Няколко минути по-късно Дейна вече имаше адреса. Щом тя излезе от хотела, Робинсън вдигна телефона и се обади в Белия дом.

Чудеше се защо толкова ги интересува този случай.

Крис Колби, компютърният специалист на отдела, влезе в кабинета на детектив Рийс с флопидиск в ръка. Почти се беше разтреперал от възбуда.

— Какво откри? — попита Рийс.

Крис дълбоко си пое дъх.

— Ще паднеш. Тук има разпечатка на съдържанието на диска.

Ник започна да чете и на лицето му се изписа удивление.

— Боже господи! — възкликна. — Трябва да го покажа на капитан Милър.

След като прочете разпечатката, капитанът погледна Рийс.

— Аз... аз никога не съм виждал подобно нещо.

— Никога не е имало подобно нещо — отвърна детективът. — Какво, по дяволите, да правим с него?

— Мисля, че трябва да го предадем на министъра на правосъдието на Съединените щати.

Бяха се събрали в кабинета на министъра на правосъдието Барбара Гатлин. Освен нея в стаята бяха Скот Брандън, директор на ФБР, Дийн Бергстрьом, шеф на полицията във Вашингтон, Джеймс Фриш, директор на ЦРУ, и Едгар Грейвз, председател на Върховния съд.

— Господа, помолих ви да се съберем тук — каза Барбара Гатлин, — защото имам нужда от вашия съвет. Честно да ви кажа, не знам как да подходя. Изправени сме пред безпрецедентен случай. Франк Лонерган бил репортер за „Уошингтън Трибюн“. Когато го убиха, той разследвал смъртта на Хлое Хюстън. Ще ви прочета запис на това, което полицията открила на дискета в колата на Лонерган.

Взе разпечатката и започна да чете на глас:

— Имам причина да вярвам, че президентът на Съединените щати е извършил най-малко едно убийство и е замесен в още четири...

— Какво?! — възкликна Скот Брандън.

— Позволете да продължа.

Тя продължи да чете:

— Получих следната информация от различни източници. Лесли Стюарт, собственичка и издателка на „Уошингтън Трибюн“, е готова да се закълне, че по едно време Оливър Ръсел се опитал да я убеди да вземе забранения наркотик, наречен течен „Екстази“.

Когато Оливър Ръсел се кандидатира за губернатор на Кентъки, Лиса Бърнет, секретарка в правна кантора, която работела в сградата на щатския капитолий в Кентъки, заплашила да го даде под съд за сексуален тормоз. Ръсел разказал на колега, че ще си поговори с нея. На следващия ден тялото ѝ било открито в река Кентъки. Починала от свръхдоза течено „Екстази“.

Секретарката на Оливър Ръсел по онова време Мириам Фридланд била открита в безсъзнание на пейка в парка късно през нощта. Била в кома, предизвикана от наркотика. От полицията изчаквали жената да излезе от това състояние, за да разберат кой ѝ го е дал. Оливър Ръсел се обадил в болницата и предложил да свалят системите. Мириам Фридланд починала, без да е дошла в съзнание.

Хлое Хюстън е умряла от свръхдоза течено „Екстази“. Научих, че в нощта, когато е починала, от хотелския апартамент имало обаждане до Белия дом. Когато прегледах телефонния регистър на хотела, страницата за този ден липсваше.

Казаха ми, че президентът имал среща същата вечер, но открих, че срещата била отменена. Никой не знае къде е бил президентът през тази нощ.

Пол Йърби е бил задържан като заподозрян по убийството на Хлое Хюстън. Капитан Ото Милър съобщил на Белия дом къде се намира задържаният. На следващата сутрин откриват момчето обесено в килията. Предполага се, че се е обесило с колана си, но когато прегледах личните му вещи в полицейското управление, коланът му си беше там, непокътнат.

С помощта на приятел във ФБР разбрах, че в Белия дом е получено анонимно писмо. Президентът Ръсел помолил ФБР да го провери за отпечатъци от пръсти. По-голямата част от писмото била заличена, но с помощта на инфраскоп ФБР успели да го разшифроват.

Отпечатъците от пръсти по писмото били идентифицирани като отпечатъци на Карл Горман, служител в хотел „Монроу Армс“, вероятно единственият човек, който може би е знаел за самоличността на човека, резервирал апартамента, където е станало убийството. Той бил отишъл за риба, но от Белия дом успели да получат името му. Когато пристигнах в хижата на Карл Горман, той беше загинал при инсценирана злополука.

Има прекалено много общи неща между тези убийства, за да се приеме, че всичко е съвпадение. Аз продължавам с разследването, но честно казано, се страхувам. Успях поне да запазя това в архива си, в случай че нещо ми се случи.

— Боже господи! — възкликна Джеймс Фриш. — Това е... ужасно.

— Не мога да го повярвам.

— Лонерган го е вярвал — каза Гатлин, — и вероятно е бил убит, за да не публикува материала.

— Сега какво ще правим? — попита председателят на Върховния съд Грейвз. — Как се пита президентът на Съединените щати, дали е убил пет-шест души?

— Въпросът ти е уместен. Да го обвиним ли? Да го арестуваме ли? Да го хвърлим ли в затвора?

— Преди да сме направили каквото и да било — каза министърът на правосъдието, — смятам, че трябва да представим разпечатката на самия президент и да му дадем възможност за коментар.

Всички одобрително занимаха.

— Междувременно, аз ще изготвя заповед за арестуването му. Просто в случай на нужда.

„Трябва да съобщя на Питър Тейгър“ — мислеше си един от мъжете в стаята.

Тейгър затвори телефона и дълго време седя умислен над това, което току-що му бяха съобщили. Той стана и тръгна по коридора към кабинета на Дебора Канър.

— Трябва да се видя с президента.

— Той има среща. Ако можете...

— Трябва да го видя веднага, Дебора. Спешно е.

Тя забеляза изражението му.

— Един момент. — Вдигна телефона и натисна едно копче. — Съжалявам, че ви прекъсвам, господин президент. Господин Тейгър е тук и каза, че трябва да ви види. — Изслуша отговора му. — Благодаря — отвърна, затвори и се обърна към Тейгър: — Изчакайте пет минути.

След пет минути Питър Тейгър беше сам с президента Ръсел в Овалния кабинет.

— Какво толкова се е случило, Питър?

Той пое дълбоко дъх.

— ФБР и министърът на правосъдието смятат, че си замесен в шест убийства.

Оливър се усмихна.

— Това е някаква шега...

— Ти така си мислиш. В момента са на път за Белия дом. Вярват, че ти си убил Хлое Хюстън и...

Президентът беше пребледнял.

— Какво?

— Знам — шантава работа е. Както подразбирам, всички доказателства са косвени. Сигурен съм, че можеш да дадеш обяснение къде си бил в нощта, когато момичето е починало.

Оливър седеше, без да каже нищо. Питър Тейгър чакаше.

— Оливър, можеш да им обясниш, нали?

Оливър преглътна.

— Не. Не мога.

— Трябва!

— Питър, искам да остана сам — тежко изрече той.

Тейгър отиде на среща със сенатора Дейвис в Капитолия.

— Какво толкова се е случило, Питър?

— С-става дума за президента.

— Да?

— Министърът на правосъдието и ФБР са на мнение, че е убиец.

Сенаторът стоеше и не можеше да откъсне поглед от мъжа срещу себе си.

— Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш с това?

— Убедени са, че Оливър е извършил няколко убийства.

Подшушна ми го приятел във ФБР.

Разказа на сенатора за доказателствата.

— Какъв тъп кучи син! — процеди той, когато Тейгър свърши.

— Наясно ли си какво означава това?

— Да, означава, че Оливър...

— Остави Оливър. Аз хвърлих толкова труд, за да стигне до този пост. Не ме интересува какво ще стане с него. Аз управлявам сега, Питър. Властта е в мои ръце. Няма да позволя глупостта му да ми я отнеме. Няма да позволя на никого да ми я отнеме!

— Не разбирам какво можеш...

— Каза, че всички доказателства били косвени?

— Точно така. Казаха ми, че няма неоспорими доказателства, но той няма алиби.

— Къде е сега президентът?

— В Овалния кабинет.

— Имам добри новини за него — каза сенаторът Тод Дейвис.

Сенаторът Дейвис седеше срещу Оливър в Овалния кабинет.

— Дочувам някои много обезпокоителни неща, Оливър. Глупости, разбира се. Не знам как някой може да си представи, че ти...

— Аз също. Не съм направил нищо лошо, Тод.

— Сигурен съм, че не си. Но само да се зашушука, че изобщо си заподозрян в такива ужасни престъпления — нали ти е ясно как би се отразило на поста ти?

— Разбира се, но...

— Прекалено важен си, за да позволиш да ти се случи подобно нещо. От този пост се управлява светът, Оливър. Не трябва да го изпускаш.

— Тод, за нищо не съм виновен.

— Но има хора, които не са на това мнение. Чух, че нямаш алиби за вечерта, когато Хлое Хюстън е била убита.

Последва кратко мълчание.

— Така е.

Сенаторът Дейвис се усмихна.

— Какво става с паметта ти, синко? Не си ли спомняш, че бяхме заедно тогава? Цялата вечер прекарахме заедно.

Ръсел объркано го погледна.

— Какво?

— Точно така. Аз съм ти алибито. Никой няма да постави под съмнение това, което казвам. Аз ще те спася, Оливър.

Последва дълга пауза.

— Какво искаш в замяна, Тод? — попита накрая той.

Сенаторът кимна.

— Ще започнем с Близкоизточната мирна конференция. Ще я отмениш. След това вече ще си поговорим. Велики планове ни чакат — на нищо няма да позволим да ги осуети.

— Няма да отменя мирната конференция — заяви Оливър.

— Моля? — присви очи сенаторът.

— Реших да подкрепя конференцията. Виж, Тод, важното е не колко дълго един президент ще остане на поста си, важното е какво е свършил, докато е бил на власт.

Кръвта вече нахлуваше в лицето на Дейвис.

— Наясно ли си какво правиш?

— Да.

Сенаторът се надвеси през бюрото.

— На мен не ми се струва така. Тръгнали са насам, за да те обвинят в убийство, Оливър. Откъде ще си сключваш проклетите сделки — от затвора ли? Току-що си погуби живота, тъпанар такъв...

Вътрешният телефон иззвъня.

— Господин президент, дошли са хора, които искат да разговарят с вас. Министърът на правосъдието Гатлин, господин Брандън от ФБР, председателят на Върховния съд Грейвз и...

— Въведи ги.

— Като че ли е по-добре да се занимавам с коне, отколкото с тебе — разяри се сенаторът. — Дълбоко се излъгах в тебе, Оливър. Но ти току-що направи най-голямата грешка в живота си. Ще те унищожа.

Вратата се отвори и в стаята влезе министърът на правосъдието Гатлин, последвана от Брандън, Грейвз и Бергстрьом.

— Господин сенаторе... — поздрави го председателят на Върховния съд Грейвз.

Тод Дейвис кимна и излезе. Барбара Гатлин затвори вратата след него и се приближи до бюрото.

— Господин президент, отнася се за нещо много неудобно, но се надявам, че ще проявите разбиране. Налага се да ви зададем няколко въпроса.

— Осведомен съм за причината на посещението ви — отвърна Оливър. — Разбира се, аз нямам нищо общо с тези убийства.

— Сигурен съм, че всички ние посрещаме с голямо облекчение думите ви, господин президент — каза Скот Брандън. — Никой от нас не вярва, че може да сте замесен. Но обвинението е налице и нямаме друг избор — трябва да продължим работата си по него.

— Разбирам.

— Господин президент, вземали ли сте някога наркотика „Екстази“?

— Не.

Всички се спогледаха.

— Господин президент, бихте ли ни казали къде сте били на петнайсети октомври вечерта, когато Хлое Хюстън беше намерена мъртва?

Последва мълчание.

— Господин президент?

— Съжалявам, не мога.

— Но сигурно си спомняте къде сте били или какво сте правили по това време?

Мълчание.

— Господин президент?

— В-в момента се опитвам да си спомня. Бих желал да дойдете по-късно.

— Колко по-късно? — попита Бергстрьом.

— В осем часа.

Оливър ги наблюдаваше как излизат. Изправи се и бавно се приближи до малката гостна, където Джан работеше на едно бюро. Тя вдигна поглед, когато той влезе.

— Джан — каза и дълбоко си пое дъх, — аз... аз трябва да ти направя едно признание.

Сенаторът Дейвис направо беснееше: „Как можах да проявя такава глупост? Не подбрах когото трябва. Опитва се да разруши всичко, за което съм се трудил. Ще разбере какво се случва с тези, които застават на пътя ми.“ Дълго седя на бюрото си и се чудеше какво да предприеме. После вдигна телефона и набра един номер.

— Госпожице Стюарт, казахте ми да ви се обадя, когато имам нещо повече за вас.

— Да, господин сенатор?

— Позволете да ви кажа какво искам. Отсега нататък очаквам пълната подкрепа на „Трибюн“ — финансиране на кампанията, положителни уводни статии, всичко.

— И какво ще получа в замяна на всичко това? — попита тя.

— Президента на Съединените щати. Министърът на правосъдието току-що изготви заповед за арестуването му по обвинение в няколко убийства.

Последва ахване.

— Продължавайте.

Лесли Стюарт говореше толкова бързо, че Мат Бейкър не можа да схване и дума.

— За бога, успокой се — каза той. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Президента! В кърпа ми е вързан, Мат! Току-що разговарях със сенатора Тод Дейвис. Председателят на Върховния съд, шефът на полицията, директорът на ФБР и министърът на правосъдието в момента са в кабинета на президента със заповед за арестуването му по обвинение в убийство. Има куп доказателства срещу него, Мат, а той няма алиби. Това е новината на века!

— Не можеш да я пуснеш.

Тя изненадано го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Лесли, подобна новина е прекалено обвързваща, за да можеш просто да я... Искам да кажа, фактите трябва да се потвърдят и препотвърдят...

— И отново да се препотвърдят, докато не се появят на първа страница на „Уошингтън Поуст“? Не, благодаря. Нямам намерение да изпусна подобен шанс.

— Не можеш да обвиняваш президента на Съединените щати в убийство, без...

— И не възнамерявам да го правя, Мат — усмихна се тя. — Трябва само да напишеш, че има заповед за арестуването му. Това е достатъчно да го унищожи.

— Сенаторът Дейвис...

— ... се обръща срещу зет си. Убеден е, че президентът има вина. Той самият ми го каза.

— Това не е достатъчно. Трябва първо да се потвърди, а...

— От кого — от Катрин Грѐм ли? Да не си полудял? Или го пускаме веднага, или край с него.

— Не мога да ти позволя да го направиш без потвърждение за...

— Ти чуваш ли се какво говориш? Вестникът си е мой и ще правя с него каквото си поискам.

— Това е безотговорно — заяви Мат и се изправи. — Няма да позволя на никого от подчинените ми да го напише.

— И няма да има нужда. Аз сама ще го напиша.

— Лесли, ако го направиш, аз напускам. Завинаги.

— Не, напротив, Мат. С теб ще си поделим наградата за журналистика „Пулицър“. — Тя видя как той излиза от кабинета. — Ще се върнеш.

Лесли натисна бутона на вътрешния телефон.

— Доведете Золтер тук.

— Искам да науча хороскопа си за следващите двадесет и четири часа — каза тя и го погледна.

— Да, госпожице Стюарт. С удоволствие ще ви го направя. — Той извади от джоба си малка астрологична библия и я отвори. Разгледа положението на звездите и планетите в момента и ококори очи.

— Какво има?

Золтер вдигна поглед.

— Н-нещо много важно, изглежда, се случва. — Посочи библията. — Вижте. Преминаващият Марс е в деветия Плутон за три дни и така се получава квадрат на...

— Остави това — нетърпеливо каза Лесли. — Давай по същество.

Той примигна.

— Същество? А, да. — Отново погледна в книгата. — Нещо много важно се случва. Вие сте в центъра на това, което става. Ще станете дори още по-прочута, отколкото сте сега, госпожице Стюарт. Целият свят ще научи името ви.

Тя беше направо на седмото небе. Целият свят щеше да научи името ѝ. Представяше си се на церемонии по връчване на награди, а водещият казваше: „А сега, носителката на тазгодишната награда «Пулицър» за най-важна статия във вестникарската история. Дами и господа, Лесли Стюарт.“ Всички станаха на крака да я аплодират, а шумът беше оглушителен.

— Госпожице Стюарт...

Лесли се отърси от мечтата си.

— Нещо друго има ли?

— Не — отвърна тя. — Благодаря ти, Золтер. Това е достатъчно.

В седем часа същата вечер Лесли търсеше доказателство за това, което беше написала. В заглавието се казваше: „Президентът Ръсел арестуван за убийство. Предстои му разпит за разследването на още шест смъртни случая.“

Набързо прегледа статията и се обърна към Лайл Банистър.

— Пускай я — нареди тя. — Напечатай я като притурка. Искам след един час да е излязла на улиците, а УТЕ може по същото време да излъчи новината.

— Не смятате ли, че Мат Бейкър би трябвало да я прегледа... — поколеба се Банистър.

— Този вестник не е негов, а мой. Пускай я. Веднага.

— Да, госпожо. — Той се протегна за телефона на бюрото на Лесли и набра един номер. — Започваме работа.

В седем и половина същата вечер Барбара Гатлин и другите в групата се подготвиха да се върнат в Белия дом.

— Горещо се надявам да не ми се наложи да я използвам, но за всеки случай си нося заповедта за арестуването на президента — каза Гатлин.

— Министърът на правосъдието и другите пристигнаха — съобщи секретарката на Оливър тридесет минути по-късно.

— Въведи ги.

Пребледнял, той ги гледаше как влизат в Овалния кабинет. Джан стоеше до него и силно стискаше ръката му.

— Готов ли сте да отговорите на въпросите ни в момента, господин президент? — попита Барбара Гатлин.

— Да — кимна Ръсел.

— Господин президент, Хлое Хюстън имаше ли уговорена среща с вас на петнадесети октомври?

— Да.

— А срещнахте ли се с нея?

— Не, наложи се да отменя срещата.

Беше му се обадила точно преди три часа. „Скъпи, аз съм. Тъгувам за теб. Аз съм във вилата в Мериленд. Седя до басейна гола.“

„Ще трябва нещо да се направи по този въпрос.“

„Кога можеш да се измъкнеш?“

„След час ще съм при теб.“

— Ако това, което ще ви кажа, някога излезе от този кабинет — обърна се Оливър към групата, — то би компрометирало президентството и взаимоотношенията ни с още една страна. Правя го с голямо нежелание, тъй като не ми давате друга възможност.

Докато те учудено го гледаха, той се приближи до една странична врата и я отвори. В стаята влезе Силва Пиконе.

— Това е Силва Пиконе, съпругата на италианския посланик. На петнадесети с госпожа Пиконе бяхме заедно във вилата ѝ в Мериленд от четири часа следобед до два през нощта. Не знам абсолютно нищо за убийството на Хлое Хюстън, нито за другите убийства.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дейна влезе в кабинета на Том Хокинс.

— Том, надуших нещо интересно. Преди Франк Лонерган да бъде убит, той отишъл в дома на Карл Горман, служител в хотел „Монроу Армс“. Горман умрял при някакъв инцидент с лодка. Той живеел със сестра си. Искам да си взема екип, за да запишем нещо за новините в десет часа днес.

— Значи ти не смяташ, че смъртта е настъпила случайно?

— Не. Прекалено много съвпадения има.

Том за миг се замисли.

— Добре. Ще го уредя.

— Благодаря. Ето адреса. Там ще се видим със снимачния екип. Отивам вкъщи да се преоблека.

Когато влезе в апартамента си, Дейна усети, че нещо не е наред. Това чувство беше развила в Сараево. То ѝ служеше като предупреждение за опасност. Някой беше влизал. Бавно обикаляше из апартамента и внимателно проверяваше шкафовете. Нищо не липсваше. „Въобразявам си“ — каза си. Но не ѝ се вярваше.

Когато пристигна в къщата, в която живееше сестрата на Карл Горман, малко по-надолу на улицата вече беше паркирана новинарската кола. Тя беше огромен микробус с голяма антена на покрива и сложно електронно оборудване отвътре. Андрю Райт, тонтехникът, и Върнън Милс, операторът, вече я чакаха.

— Къде ще правим интервюто? — попита Милс.

— Искам да го направим вътре в къщата. Ще ви се обадя, когато се приготвим.

— Добре.

Дейна се приближи до входната врата и почука. Мариан Горман отвори вратата.

— Да?

— Аз съм...

— О! Знам коя сте. Виждала съм ви по телевизията.

— Точно така. Може ли да поговорим за малко?

Мариан Горман се поколеба.

— Да. Влезте.

Дейна я последва в хола. Мариан ѝ предложи да седне.

— Става въпрос за брат ми, нали? Той беше убит. Знам го със сигурност.

— Кой го е убил?

Тя отвърна поглед.

— Не знам.

— Франк Лонерган дойде ли да ви види?

Мариан присви очи.

— Той ме изигра. Аз му казах къде може да открие брат ми и...

— Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Сега Карл е мъртъв.

— За какво искаше Лонерган да си поговори с брат ви?

— Каза, че е от данъчното.

Дейна седеше и я наблюдаваше.

— Ще възразите ли, ако направим едно кратко интервю за телевизията? Можете просто да споменете няколко думи за убийството на брат ви и какво е мнението ви за престъпността в града.

Мариан Горман кимна.

— Нямам нищо против.

— Благодаря.

Репортерката се приближи до входната врата, отвори я и махна на Върнън Милс. Той си събра оборудването и камерата и тръгна към къщата, последван от Андрю Райт.

— Никога досега не съм правила подобно нещо — каза Мариан.

— Няма защо да се притеснявате. Ще ви отнемем само няколко минутки.

Върнън влезе в хола с камерата.

— Къде искаш да го снимам?

— Ще го направим тук, в хола. — Тя посочи един ъгъл. — Можеш да сложиш камерата там.

Той я остави, а после се върна при Дейна. Закачи и на двете жени по един микрофон.

— Можете да ги включите, когато се пригответе. Постави камерата на една маса.

— Не! — извика Мариан Горман. — Почакайте! Съжалявам. Аз... аз не мога да го направя.

— Защо? — попита Дейна.

— О-опасно е. М-може ли да поговорим само двете?

— Да. — Тя погледна колегите си. — Оставете камерата. Ще ви извикам.

— Ще бъдем в микробуса — кимна Върнън.

Дейна се обърна към Мариан Горман.

— Защо смятате, че е опасно да се показвате по телевизията?

— Не искам да ме виждат — неохотно отвърна жената.

— Кой не искате да ви вижда?

Мариан преглътна.

— Карл направи нещо, което не трябваше да... да прави. Затова беше убит. А мъжете, които го убиха, ще се опитат да убият и мен. — Тя трепереше.

— Какво е направил Карл?

— Той... той написа едно писмо, с което искаше пари.

Дейна изненадано я погледна.

— Писмо за пари?

— Да. Повярвайте ми, Карл беше добър човек. Но той просто обичаше... обичаше скъпи неща, а със своята заплата не можеше да си позволи да живее така, както му се искаше. Не успях да го спра. Той беше убит заради това писмо. Знам го със сигурност. Те го откриха и сега знаят къде съм. Ще ме убият. — Тя ридаеше. — Н-не знам какво да правя.

— Разкажете ми за писмото.

Мариан дълбоко си пое дъх.

— Брат ми щеше да заминава на почивка. Забравил някакво яке и се върнал в хотела. Взел си якето и бил в колата си на паркинга, когато вратата на частния асансьор от президентския апартамент се отворила. Карл ми каза, че видял да излиза мъж. Той бил изненадан, че го вижда там. Бил още по-изненадан, когато мъжът се върнал до асансьора и си избърсал отпечатъците. Карл не знаел какво става. После на следващия

ден прочел във вестника за смъртта на горкото момиче и разбрал, че този човек го е убил. — Тя се поколеба. — Тогава изпратил писмото до Белия дом.

— Белия дом? — повтори Дейна.

— Да.

— На кого е изпратил писмото?

— На човека, когото видял на паркинга. Знаете го — този с превръзката на окото. Питър Тейгър.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През стените на кабинета той чуваше шума на уличното движение по Пенсилвания Авеню пред Белия дом и отново осъзна къде се намира. Отново прехвърли всичко, което се случваше, и беше доволен, че е в безопасност. Оливър Ръсел щеше да бъде арестуван за убийства, които не беше извършил, а Мелвин Уикс, вицепрезидентът, щеше да стане президент. Сенаторът Дейвис нямаше да има проблеми с контрола над вицепрезидента Уикс. „Освен това няма нищо, което да ме свързва с тези убийства“ — мислеше си Тейгър.

Същата вечер щеше да има молитвена сбирка и Питър с нетърпение я очакваше. Групата обичаше да го слуша как говори за религия и власт.

Беше започнал да се интересува от момичета, когато беше на четиринайсет години. Бог го беше надарил с невероятно силен нагон, а Питър си мислеше, че заради недъга му няма да то харесват. Вместо това обаче момичетата намираха превръзката на окото му за много интересна. Освен това бог беше му дал и дар слово и той успяваше да прилъже срамежливи момичета да му се отдадат по задните седалки на коли, по плевни и в легла.

За нещастие една от тях забременя и той беше принуден да се ожени за нея. Тя му роди две деца. Семейството можеше да се окаже непоносим товар. То обаче се беше оказало идеалното прикритие за извънбрачните му връзки. Той сериозно си мислеше да стане министър, но точно тогава се беше запознал със сенатора Тод Дейвис и животът му се беше променил. Беше открил ново и по-голямо поле за изява. Политиката.

В началото нямаше проблеми с тайните си връзки. После един негов приятел му беше дал наркотик, наречен „Екстази“, и Питър го беше взел с Лиса Бърнет, с която посещаваха същата църква във

Франкфорт. Нещо не се беше получило както трябва и тя беше починала. Намериха тялото ѝ в река Кентъки.

Следващият нещастен случай беше настъпил, когато Мириам Фридланд, секретарката на Оливър Ръсел, не го беше понесла и беше изпаднала в кома. „Не съм виновен аз“ — мислеше си Питър. На него нищо не му беше станало. Мириам очевидно беше поела прекалено много други наркотици.

После, разбира се, дойде случаят с Хлое Хюстън. Той случайно я беше срещнал в един коридор на Белия дом, докато тя търсеше тоалетна. Хлое веднага го беше познала.

— Вие сте Питър Тейгър! Постоянно ви показват по телевизията.

— О, радвам се, че ме познахте. Мога ли с нещо да ви бъда полезен?

— Търсех дамска тоалетна. — Тя беше млада и много красива.

— В Белия дом няма обществени тоалетни, госпожице.

— О, боже!

— Мисля, че мога да ви помогна — каза той съучастнически. — Елате с мен. — Заведе я на горния етаж в една частна тоалетна и я изчака отвън. Когато тя излезе, той я попита: — Само на посещение ли сте дошли във Вашингтон?

— Да.

— Позволете да ви покажа истинския Вашингтон. Искате ли? — Чувстваше, че го харесва.

— Р-разбира се, че искам, стига да не ви причинявам прекалено много неудобство.

— За момиче, красиво като вас? Няма никакво неудобство. Ще започнем с вечеря.

— Това е чудесно — усмихна се тя.

— Обещавам, че ще бъде чудесно. Но на никого не бива да казвате, че ще се срещнем. Това ще си остане между нас.

— Няма. Обещавам.

— Имам среща на високо равнище с руското правителство в хотел „Монроу Армс“ тази вечер. — Личеше, че е впечатлена. — Можем да вечеряме на същото място в президентския апартамент след това. Предлагам да се срещнем там към седем часа.

Тя го погледна и радостно кимна.

— Добре.

Той ѝ беше обяснил какво трябваше да направи, за да влезе в апартамента.

— Няма да има проблеми. Просто ми се обади, за да знам, че си там.

И тя му се беше обадила.

В началото Хлое Хюстън се противеше.

— Недейте. Аз... аз съм девствена — каза тя, когато Питър я взе в обятията си.

Това още повече го възбуди.

— Не искам да правиш нищо, което не желаш — увери я той. — Просто ще си поседим и ще си поговорим.

— Разочарован ли сте?

Стисна ръката ѝ.

— Никак, скъпа.

Той извади бутилка наркотик и наля по малко в две чаши.

— Какво е това? — попита Хлое.

— Биостимулатор. Наздраве. — Вдигна чаша като за тост и видя как тя изпива течността в своята.

— Хубаво е — каза момичето.

Следващия половин час прекараха в разговор, а Питър изчакваше наркотикът да подейства. Най-после той се приближи до Хлое и я прегърна, а този път тя не се възпротиви.

— Съблечи се — каза ѝ.

— Да.

Питър проследи с поглед как тя влиза в банята и започна да се съблича. Хлое излезе след няколко минути гола и той се възбуди само при вида на младото ѝ, току-що разцъфнало тяло. Беше красива. Хлое се пъхна в леглото до него и те се любиха. Тя нямаше опит, но фактът, че беше девствена, му беше достатъчен да се възбуди.

По средата на едно изречение Хлое се беше изправила на леглото, защото изведнъж ѝ се беше завило свят.

— Добре ли си, скъпа?

— Д-добре съм. Просто се чувствам малко... — За миг се задържа за леглото. — Ей-сега ще се върна.

Стана и докато Питър я наблюдаваше, тя залитна, падна и удари челото си в острия ръб на металната маса.

— Хлое! — Той скочи от леглото и веднага се приближи до нея.
— Хлое!

Не напипа пулса ѝ. „О, боже! — помисли си. — Как можа да ми причиниш това? Не съм виновен аз. Тя се подхлъзна.“

Той се огледа. Не биваше да открият следи от него в този апартамент. Бързо се беше облякъл, беше отишъл в банята, навлажнил една кърпа и започнал да бърше повърхността на всичко, до което предполагаше, че се е докосвал. Взе чантата на Хлое, огледа помещението, за да се увери, че не е оставил нищо, което да говори за неговото присъствие, и слезе с асансьора до паркинга. Последното нещо, което направи, беше да избърше отпечатъците си от бутоните на асансьора. Когато разбра, че Пол Йърби може да го издаде, използва връзките си, за да се отърве от него. Никой не би могъл да го свърже със смъртта на Хлое.

После обаче пристигна писмото, с което го изнудваха за пари. Карл Горман, администраторът, го беше видял. Питър беше изпратил Сайм да го отърве от Горман, като му беше казал, че това е в интерес на президента.

С това проблемите трябваше да приключат.

Но Франк Лонерган беше започнал да подпитва и трябваше и от него да се отърве. Сега пък се беше появила още една нахална репортерка.

Така заплахите бяха останали само две: Мариан Горман и Дейна Еванс.

И Сайм беше на път да ги убие и двете.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Знаеш го — този с превръзката на окото — повтаряше Мариан Горман. — Питър Тейгър.

Дейна не повярва на ушите си.

— Сигурна ли си?

— Трудно е да не се разпознае човек с подобен вид, нали?

— Може ли да използвам телефона ти?

Тя се втурна към телефона и набра номера на Мат Бейкър. Обади се секретарката му.

— Кабинетът на Мат Бейкър.

— Дейна се обажда. Трябва да говоря с него. Спешно е.

— Почакайте, моля.

Само след миг той се обади:

— Дейна, случило ли се е нещо?

Тя пое дълбоко дъх и изрече:

— Мат, току-що открих кой е бил с Хлое Хюстън, когато е починала.

— Знаем кой е бил. Бил е...

— Питър Тейгър.

— Какво? — изкрещя той.

— Аз съм със сестрата на Карл Горман, администратора, който беше убит. Той видял Тейгър да бърше отпечатъците си от асансьора в паркинга на хотела през нощта, когато починала Хлое Хюстън. Изпратил на Тейгър писмо, с което го изнудвал, и смятам, че Тейгър е поръчал убийството му. Тук имам екип с камера. Искаш ли да изляза в ефир е това?

— В момента нищо не прави! — заповяда ѝ Мат. — Аз ще се оправя. Обади ми се след десет минути.

Трясна слушалката и хукна към Бялата кула. Лесли си беше в кабинета.

Тя се обърна и вдигна към него заглавието, което щеше да се появи по вестниците: „Президентът Ръсел арестуван за убийство“.

— Я виж това, Мат — тържествуващо изрече.

— Лесли, имам новини за теб. Има...

— Това е единствената новина, от която имам нужда. — Самодоволно кимна. — Казах ти, че ще се върнеш. Не можа да издържиш да не дойдеш, нали? Просто прекалено дълго ти се стори разстоянието, нали, Мат? Имаш нужда от мен. Винаги ще имаш нужда от мен.

Той стоеше, гледаше я и се чудеше: „Какво стана, та тя се превърна в такава жена? Все още не е прекалено късно да се спаси.“

— Лесли...

— Не се чувствай неудобно, че си сгрешил — успокои го самодоволно. — Какво искаше да ми кажеш?

Мат Бейкър дълго време я гледа.

— Исках да ти кажа довиждане, Лесли.

Видя го как се обръща и излиза от кабинета.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво ще стане с мен? — попита Мариан Горман.

— Не се тревожи — отвърна ѝ Дейна. — Ще те пазят. — Тя бързо взе решение. — Мариан, ще направим интервю на живо, а аз ще изпратя записа на ФБР. Веднага щом приключим с интервюто, ще те измъкна оттук.

Навън изсвириха спирачките на някаква кола. Мариан изтича до прозореца.

— О, боже!

Еванс се приближи до нея.

— Какво има?

От колата излизаше Сайм Ломбардо. Той погледна къщата, а после се запъти към вратата.

— Т-това е другият мъж — уплашено започна жената, — който беше тук и питаше за Карл в деня, в който брат ми беше убит. Сигурна съм, че е замесен в убийството.

Репортерката взе телефона и бързо набра един номер.

— Кабинетът на господин Хокинс.

— Надин, трябва веднага да говоря с него.

— Няма го. Трябва да се върне след около...

— Дай ми Нейт Ериксън тогава.

Нейт Ериксън, помощникът на Хокинс, вдигна телефона.

— Дейна?

— Нейт, имам нужда от помощ. Имам горещи новини. Искам веднага да ме включиш на живо.

— Не мога да го направя — възпротиви се той. — Том трябва да ми даде разрешение.

— Няма време за това — избухна Дейна.

През прозореца видя как Сайм Ломбардо се приближава до входната врата.

В колата Върнън Милс погледна часовника си.
— Ще правим ли това интервю или не? Аз имам среща.

От къщата Дейна казваше:

— Въпрос на живот и смърт е, Нейт. Трябва да ме включиш на живо. За бога, включвай веднага! — Тресна слушалката, приближи се до телевизора и го включи на шести канал.

Течеше един блудкав сериал. Някакъв възрастен мъж говореше с млада жена.

— Ти никога не си ме разбирала, нали, Кристен?

— Истината е, че прекалено добре те разбирам. Затова искам развод, Джордж.

— Заради някой друг ли?

Тя се втурна в спалнята и включи и там телевизора. Сайм Ломбардо беше на входната врата. Почука се.

— Не отваряй — предупреди Дейна Мариан.

Провери дали микрофонът беше влючен. На вратата още по-силно се затропа.

— Да се махаме оттук — прошепна Мариан. — Задната...

В този миг Сайм разби входната врата и нахълта в стаята. Затвори вратата зад себе си и погледна двете жени.

— Дами, виждам, че и двете сте тук.

Репортерката отчаяно погледна към телевизора.

— Ако е заради някой друг, вината е твоя, Джордж.

— Може би греша, Кристен.

Сайм Ломбардо извади един 22-калибров полуавтоматичен пистолет от джоба си и започна да завива заглушител на дулото.

— Не! — изкрещя Дейна. — Не можеш...

Той вдигна пистолета.

— Млъквай. Към спалнята — хайде.

— О, боже! — прошепна Мариан.

— Слушай... — каза Дейна. — Можем...

— Казах ти да млъкнеш. А сега се размърдай.

Тя погледна към телевизора.

— Винаги съм вярвал във възможността човек да прощава, Кристен. Не искам да загубим това, което имахме — това, което можем

отново да имаме.

Същите гласове се чуваха и от телевизора в спалнята.

— Казах ви и на двете да се размърдате! — заповяда им Сайм. — Хайде да приключваме с тази работа.

Когато и двете ужасено и колебливо се запътиха към спалнята, червената лампичка на камерата в коридора изведнъж светна. Ликовете на Кристен и Джордж избледняха от екрана и говорителят обяви:

— Прекъсваме тази програма, за да ви покажем на живо една гореща новина от района Уитън.

Холът на Горманови внезапно се появи на екрана. Двете жени се виждаха на преден план, а Сайм беше в дъното. Той се обърка и спря.

— Какво... какво, по дяволите, е това?

В подвижната телевизионна станция техниците гледаха как новата картина излиза на екрана.

— О, боже! — възкликна Върнън Милс. — На живо сме!

Дейна погледна екрана и безмълвно се помоли. Обърна се с лице към камерата.

— Аз съм Дейна Еванс на живо от дома на Карл Горман, който беше убит преди няколко дни. Интервюираме човек, който може да ни даде информация за убийството му. — Тя се обърна с лице към Ломбардо. — И така... желаете ли да ни кажете как точно се случи.

Той стоеше и не можеше да помръдне, гледаше се на екрана и нервно облизваше устни.

— Хей!

От екрана на телевизора той се чу да казва „Хей!“ и видя образът си да се движи, когато замахна към Дейна.

— Какво... какво, по дяволите, правиш? Какъв номер е това?

— Не е номер. В ефир сме. Два милиона души ни гледат.

Ломбардо видя образа си на екрана и бързо пхна пистолета в джоба.

Репортерката погледна Мариан Горман, а после впи поглед в очите на Сайм Ломбардо.

— Питър Тейгър стои зад убийството на Карл Горман, нали?

В сградата „Дейли“ Ник Рийс беше в кабинета си, когато неочаквано вътре нахълта един от помощниците.

— Бързо! Я виж това! В къщата на Горман са.

Той включи телевизора на шести канал.

— Питър Тейгър ли ти поръча да убиеш Карл Горман?

— Не знам за какво говорите. И изключете проклетия телевизор, преди да...

— Преди да какво? Да не би да възнамеряваш да ни убиеш пред два милиона зрители?

— Господи! — извика Ник Рийс. — Изкарайте няколко патрулни коли. Веднага!

В Синята стая в Белия дом Оливър и Джан изумени гледаха УТЕ.

— Питър? — бавно изрече той. — Не мога да го повярвам!

Секретарката на Питър Тейгър забързано влезе в кабинета му.

— Господин Тейгър, включете телевизора на шести канал.

Тя нервно го погледна и веднага излезе. Той озадачено погледна след нея. Взе дистанционното, натисна едно копче и телевизорът забръмча.

— ... и пак ли Питър Тейгър е човекът, отговорен за смъртта на Хлое Хюстън? — питаше Дейна Еванс.

— Нищо не знам за това. Трябва да питаш него.

Питър Тейгър гледаше екрана и не можеше да повярва на очите си. „Това не може да е истина! Бог не би ми причинил подобно нещо! — Скочи на крака и хукна към вратата. — Няма да им позволя да ме хванат. Ще се скрия! — После обаче се спря. — Къде? Къде мога да се скрия?“ Бавно се приближи до бюрото и тежко се отпусна на един стол.

В кабинета си Лесли Стюарт ужасена гледаше интервюто.

„Питър Тейгър? Не! Не! Не! Не!“ Грабна телефона и набра някакъв номер.

— Лайл, спри това! Не трябва да се пуска! Чуваш ли ме? Това...

Чу как той й казва:

— Госпожице Стюарт, вестниците от половин час са пуснати по улицата. Казахте...

Тя бавно постави слушалката. Погледна заглавието в „Уошингтън Трибюн“: „Президентът Ръсел обвинен в убийство.“

После вдигна поглед към поставената в рамка на стената първа страница: „Дюи разгромява Труман.“

„Ще станете още по-прочута, отколкото сте сега, госпожице Стюарт. Целият свят ще научи името ви.“

Утре тя щеше да стане за посмешище.

В дома на Горман Сайм Ломбардо за последен път трескаво се погледна на екрана и заяви:

— Махам се оттук.

Изтича до входната врата и я отвори. Пет-шест полицейски коли тъкмо спираха пред къщата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джеф Конърс беше на международното летище „Дълс“ с Дейна и чакаше да пристигне самолетът на Кемал.

— Преживял е много — нервно обясни тя. — Той... той не е като другите момчета. Искам да кажа — не се изненадвай, ако изобщо не реагира адекватно. — Много искаше Кемал да се хареса на Джеф.

Той усети, че е напрегната.

— Не се притеснявай, скъпа. Сигурен съм, че е чудесно момче.

— Ето го!

Те вдигнаха глави и се загледаха в малката точка в небето, която ставаше все по-голяма и по-голяма, докато най-после се превърна в блестящ „Боинг 747“.

Дейна леко стисна ръката на Джеф.

— Той е тук.

Пътниците излизаха от самолета. Дейна нетърпеливо ги гледаше как слизат един по един.

— Къде е...

И той се появи. Носеше дрехите, които му беше купила в Сараево, а лицето му беше току-що измито. Бавно слизаше по стълбите, но спря, когато видя Дейна. Двамата стояха е очи, впити един в друг. После се втурнаха един към друг. Тя го хвана, а той я притисна със здравата си ръка и двамата се разплакаха.

— Добре дошъл в Америка, Кемал — успя да изрече Дейна, когато се посъвзе.

Момчето кимна. Не можа да проговори.

— Кемал, искам да се запознаеш с моя приятел. Казва се Джеф Конърс.

Джеф се наведе.

— Приятно ми е, Кемал. Много съм слушал за теб.

Кемал яростно се вкопчи в младата жена.

— Ще живееш с мен — каза му тя. — Искаш ли?

Кемал кимна. Не искаше да я пусне.

Дейна си погледна часовника.

— Трябва да тръгваме. Ще отразявам реч в Белия дом.

Денят беше чудесен. Небето беше яркосиньо, а от река Потомак подухваше лек ветрец.

Бяха се събрали в Розовата градина с още трийсетина други репортери от телевизията и вестниците. Камерата на Дейна беше насочена към президента, който стоеше на подиум, а до него беше Джан.

Президентът Ръсел казваше:

— Искам да направя едно важно съобщение. В момента се провежда среща на държавните глави на Обединените арабски емирства, Либия, Иран и Сирия, на която ще се обсъжда възможността за траен мирен договор с Израел. Тази сутрин ме уведомиха, че срещата протича изключително добре и че договорот трябва да бъде подписан в рамките на един-два дни. От огромно значение е Конгресът на Съединените щати твърдо да ни подкрепи в това жизненоважно начинание. — Обърна се към мъжа, който стоеше до него. — Сенатор Тод Дейвис.

Сенаторът се приближи до микрофона, облечен в типичния си бял костюм и бяла широкопола шапка, и широко се усмихна на насъбралите се журналисти.

— Това наистина е момент от историческо значение за нашата велика страна. Както знаете, от много години аз се опитвам да допринеса за мира между Израел и арабските страни. Задачата беше трудна и отне много време, но сега най-после с помощта и под ръководството на нашия прекрасен президент аз съм щастлив да ви съобщя, че усилията ни пожънаха успех. — Обърна се към Оливър. — Трябва всички да поздравим нашия велик президент, за решаващата роля, която изигра за постигането на...

„Една война привършва — мислеше си Дейна. — Може би това е началото. Може би един ден ще живеем в свят, в който възрастните са се научили да разрешават проблемите си с любов вместо с омраза, свят, в който децата ще растат, без да чуват ужасния грохот на бомби и картечен огън, без да ги е страх, че крайниците им ще бъдат разкъсани от безлични непознати.“ Тя се обърна да погледне Кемал, който

възбудено шепнеше нещо на Джеф. Дейна се усмихна. Джеф ѝ беше предложил брак. Момчето щеше да си има баща. Щяха да са семейство. „Възможно ли е да съм такава късметлийка?“ — питаше се тя. Речите вече приключваха.

Операторът завъртя камерата на другата страна и се премести, за да хване Дейна отблизо. Тя погледна в обектива.

— Аз съм Дейна Еванс, репортерка за УТЕ, Вашингтон.

Издание:

ИК „Бард“, 1998

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.